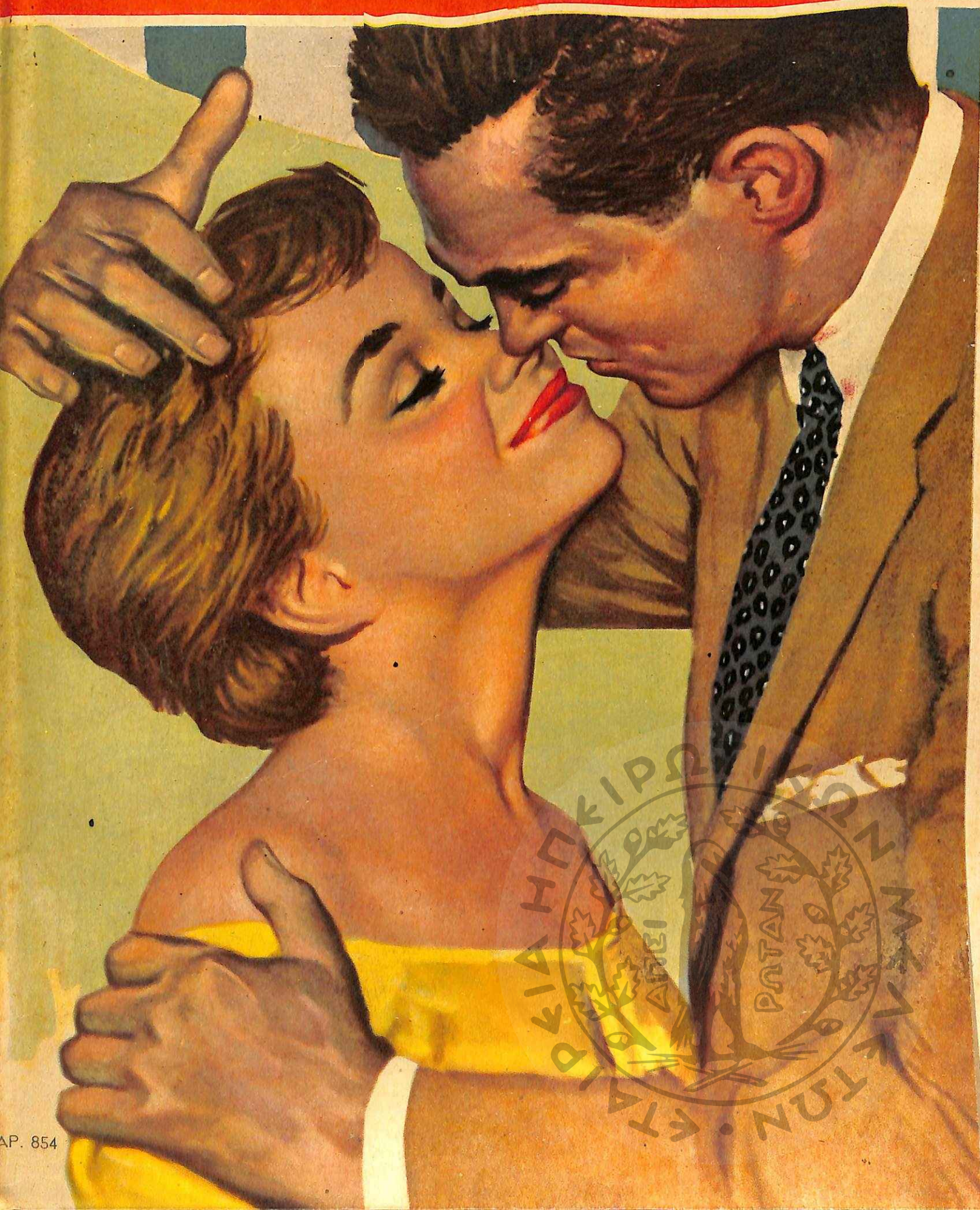

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Νίκος ζητάει από την Άννα να τη δει και της δίνει ραντεβού στο Ιατρείο του. Η Άννα, όμως, που έχει συναντήσει, στο μεταξύ, με το γιόργο τον Φώρτη, τον οποίο δεν μπορεί να ξεχάσει, αποφασίζει να μην πάει. Ο Νίκος, λοιπόν, που δεν μπορεί να ξεχάσει την Άννα, αποφασίζει να την αναζητήσει. Ο Νίκος, λοιπόν, που δεν μπορεί να ξεχάσει την Άννα, αποφασίζει να την αναζητήσει.

— Άλλα δεν έχουμε το δικαίωμα, ξεφώνισε ο Άλκος, που είχε χάσει πια την ψυχραιμία του. — Τό σκέφτηκες πολύ άργά, απάντησε η Άννα. Τώρα πια δεν μπορεί να γίνει τίποτα...

Σηκώθηκε κι' αυτή από το κάθισμά της. — Μητέρα μου, συχώρεσέ με, είπε. Και σεις, κύριε Φώρτη, πρέπει να με συγχωρέσετε. Άλλ' αυτό που μου ζητάτε, είναι ανώτερο από τις δυνάμεις μου. Η απόφασί μου είναι οριστική. Σκέφτηκα πολύ προτού την πάρω. Δεν δέχομαι και δεν θα δεχθώ ποτέ αυτό το γάμο.

— Άλλα σκέφτηκες τις συνέπειες, παιδί μου; τη ρώτησε με πατρικό ύφος ο γέρο-Φώρτης.

— Δεν με τρομάζει πια καμιά συνέπεια, απάντησε η Άννα. Θα τα αντιμετωπίσω όλα, για να περισώσω την αξιοπρέπειά μου, που αξίζει περισσότερο κι' από την τιμή κι' από την κοινωνική υπόληψη.

Ο πατέρας του Άλκου αναγνώριζε πως η Άννα είχε δίκιο κι' η αποφασιστικότητα που έδειχνε, τον έκανε να την εκτιμά περισσότερο. Γι' αυτό, θέλησε να προλάβει την ανεπανόρθωτη καταστροφή.

— Άς είναι, είπε. Δεν πρέπει να βιάσουμε τα πράγματα. Η Άννα έχει ανάγκη ίσως να σκεφθεί...

Η Άννα έκανε ν' απαντήσει κάτι. Άλλα την σταμάτησε με το χέρι του.

— Δεν είναι ανάγκη να πούμε τίποτ' άλλο, απόψε, πρόσθεσε.

Σηκώθηκε άργα από το κάθισμά του και τράβηξε το γιό του προς την πόρτα. Η κυρία Μαρέλνι τ' είχε τόσο πολύ χαμένα, που ψιθύριζε ασυνάρτητα λόγια και ταυτόχρονα έτρεχε πότε στους επισκέπτες, πότε στην κόρη της, για να συγκρατήσει τους πρώτους, για να πείσει τη δεύτερη να φωνηθεί λογικά.

Άλλα δεν κατάφερε ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Όταν, τέλος, άκουσε την πόρτα να κλείνει πίσω από το Φώρτη και το γιό του, σωριάστηκε λιποθυμική...

Πατέρας και γιός προχωρούσαν αμίλητοι ο ένας πλάι στον άλλον.

— Νά τί κατάφερες, είπε σε κάποια στιγμή ο Φώρτης στον Άλκο. Την έκαμες να σε περιφρονήσει. Και, μα την αλήθεια, το αξίζει!... Πρέπει να ξέρεις, ωστόσο, ότι λυπάμαι περισσότερο αυτήν παρά εσένα. Έσύ θα παρηγορηθείς και θα ξεχαστείς. Αυτή η δυστυχισμένη, όμως, τί θ' απογίνει;

— Έπειτα από λίγο, μονολόγησε: — Μπρά, όλα θα διορθωθούν!

— Όταν έφτασαν έξω από το σπίτι — είχαν κάμει τη διαδρομή πεζή — ο Άλκος σταμάτησε.

— Δεν θ' ανεβώ, είπε. — Όπως θέλεις, απάντησε ο πατέρας του.

Ο Άλκος ξαναπήγε στο μπάρ εκείνο το βράδυ. Άλλα μίλησε σκαιά στη Λουσίλ, που έτρεξε κοντά του μόλις τον είδε και την έδιωξε. Έπειτα άρχισε να πίνει...

Κατά τις πρωινές ώρες, ήταν τυφλά στο μεθύσι. Η Λουσίλ ξεβαρρέψε τότε και ξαναπήγε κοντά του. Μαζί της πήγαν και δυο-τρεις άλλες μπαλλαρίνες. Γελούσαν με τα ασυνάρτητα λόγια και τους κωμικούς μορφασμούς του Άλκου. Και, ξαφνικά, τον είδαν να σωριάζεται αναισθητός κάτω από το τραπέζι.

Το παρελθόν ξαναζή. Η Άννα δεν είχε μετανιώσει ούτε στιγμή για τη στάση που είχε δείξει το βράδυ, που πήγαν στο σπίτι της ο Φώρτης με τον πατέρα του. Είχε την εντύπωση τώρα πως ξαναβρήκε, ξαφνικά, το χαμένο εαυτό της. Αυτή η μεταβολή είχε γίνει έπειτα από τη συνάντησή που είχε με τον Ζώη. Ποιά λόγια της είχε πη ο γιατρός; Πώς είχε κατορθώσει να την ξαναφέρει στο δρόμο;

Ενστασιάζει

Το φάρμακο των φαρμάκων

Ο κ. Φαρμακοτρίφτης, που έχουν απορίσει τα μαλλιά του και τρέμουν τα χέρια του απ' τη δουλειά τόσο ανήλικη, αποφάσισε επί τέλους να προσλάβει έναν νεαρό υπάλληλο.

— Τι προσόντα έχεις, φίλε μου; ρωτά ο γεροφαρμακοποιός έναν απ' τους πολλούς που παρουσιάστηκαν.

— Απόφοιτος της φαρμακευτικής, κύριε, απαντά σερνά ο νεαρός.

— Δεν είναι αρκετό, παιδί μου...

— Έχω και προήλθε, κύριε.

— Ούτε κι' αυτό είναι αρκετό, νεαρέ μου.

— Μα, τότε, πείτε μου επί τέλους τι θέλετε να έχω για να με προσλάβετε;... απορεί ο νεαρός.

— Ξεμηνάδα παιδί μου! Και για να σε δοκιμάσω, θα κάνω τ' εξής...

Κι' ο φαρμακοποιός παρουσιάζει στον επίδοξο διάδοχό του ένα τεράστιο μπουκάλι με... σκέτο νερό!

— Είναι ή δεν είναι φάρμακο αυτό, παιδί μου; ρωτάει.

— Μα αυτό είναι το φάρμακο των φαρμάκων! Απαντά ο νεαρός. Το δίνουμε παντού, όταν δεν μπορούμε να καταλάβουμε τι γράφει ο γιατρός στη συνταγή!

— Εν τάξει! Προλαμβάνεισαι, ο ΦΑΚΟΣ

μο, από όπου δεν έπρεπε να είχε φύγει ποτέ;

Η Άννα δεν έκρινε τα πράγματα με τη λογική, αλλά με την καρδιά της. Κι' η καρδιά της της έλεγε πως δεν είχε πάψει ποτέ ν' αγαπάει το Νίκο και πως η περιπέτεια της με τον Άλκο ήταν ένα κακό όνειρο, που είχε σβύσει τώρα χωρίς ν' αφήσει καμιά ανάμνηση πίσω του.

Δεν ήταν επιπόλαιη στα αισθήματα και τις κρίσεις της η Άννα. Αυτή η φαινομενική επιπολαιότητα της δεν είχε άλλη αιτία από την απειρία της. Της έλειπε η ωριμότητα που θα της έδινε την ικανότητα να ξεχωρίσει το εφήμερο από το μόνιμο, τη φευγαλέα εντύπωση από την ασάλευτη εικόνα, που τίποτε πια δεν μπορεί να την μετατοπίσει, το στιγμιαίο ξεγέλασμα από τις βαθιές κι' αναλλοίωτες ροπές της προσωπικότητάς της.

Δεν είχε αισθανθεί ολοκληρωμένη τη ζωή της παρά μόνο την εποχή που είχε αφοσιωθεί στο Νίκο. Ο γίαιός της με τα τολμηρά όνειρα και τα μεγάλα ιδανικά του είχε μιλήσει στην ψυχή της κι' είχε κάμει τη σκέψη της να τιναχτεί έξω από την τροχιά που ακολουθούσε ως τότε. Τα όνειρα και τα ιδανικά του είχαν γίνει και δικά της.

Άλλ' έλειπε κάτι απ' αυτό το νεανικό ειδύλλιο: η σίγουρη προοπτική για το μέλλον. Η Άννα είχε την εντύπωση πως στριφογύριζε μέσα σ' ένα λαβύρινθο χωρίς να μπορεί να βρει έξοδο πουθενά. Κι' όμως, ήξερε πως αυτή η έξοδος υπήρχε κι' αισθανόταν τότε την ανάγκη μιας ξένης βοήθειας για να τον βρει. Ήταν σαν το ναυαγό που ήθελε να πιαστεί από ένα χέρι, για να μπορέσει να τιναχτεί έξω από το νερό. Σαν μία απύθμενη και χωρίς τελειωμό θάλασσα ήταν οι σκέψεις κι' οι ονειροπολήσεις του Νίκου. Κι' αυτή η θάλασσα την τρόμαζε με το βάθος και την απεραντοσύνη της, ώσπου μία μέρα, ένα χέρι, που της φάνηκε ρωμαλέο και δυνατό, απλώθηκε προς το μέρος της. Τρομαγμένη όπως ήταν, γαντζώθηκε αμέσως πάνω του.

Αυτό το χέρι ήταν του Άλκου. Με τη βοήθειά του βγήκε από το χάος όπου παρέρθε ως τότε. Και βρήκε, ξαφνικά, σ' έναν ολόφωτο δρόμο, χωρίς καμπύλες, χωρίς λακούβες, χωρίς στροφές, χωρίς κορδέλλες που κυλούσαν πάνω από αβύσσους, χωρίς ιλίγγους και σκοτοδίνες. Αυτός ο δρόμος ήταν ολόσιος και στρωτός. Ένας δρόμος με ασφάλτο που γυάλιζε σαν καθρέφτης. Γλιστρούσε πάνω σ' αυτόν χωρίς να αισθανεται κόπωση, σαν να της χαίδευε την πλάτη μια απαλή αύρα. Κι' ούτε είχε ανάγκη να κυττάξει δεξιά κι' αριστερά. Τόση μεγάλη ήταν η σιγουριά που είχε αυτός ο δρόμος.

Η κουρασμένη ψυχή της βρήκε σ' αυτόν την ξεκούραση και την άνεση. Κι' έκλεισε τα μάτια, γιατί ήξερε από πριν πως ο δρόμος αυτός οδηγούσε σε μία χεροπιαστή ευτυχία, σε μία ευτυχία που την ένοιθε κάθε ώρα και κάθε στιγμή.

Κοντά στον Άλκο η ψυχή της ήταν ήρεμη κι' η σκέψη της γαλήνια. Δεν είχε πια φτερά στους ώμους της. Και δεν ήθελε να έχει. Της ήταν αρκετές οι τέσσερες ρόδες ενός αυτοκινήτου που έσχιζε τον αέρα με ογδόντα χιλιόμετρα την ώρα.

Ο Άλκος την είχε μάθει να μην συλλογίζεται τίποτε άλλο εκτός από τη στιγμή που ζούσε. Δεν ήθελε να βλέπει ούτε μπροστά ούτε πίσω. Ήξερε, άλλωστε, ότι, μιά μέρα, που δεν θα ήταν μακριά, η ζωή θα τους ένωνε για πάντα. Αυτή την ημέρα

την περίμενε χωρίς ανησυχία και χωρίς απογοήτευση.

Περισσότερο από όλα, όμως, δεν ήθελε να συλλογίζεται το Νίκο και τις στιγμές που είχαν περάσει μαζί. Κι' ωστόσο, αυτή την εποχή την νοσταλγούσε πάντα. Ήταν τότε άγνη και άθωα και άγνωστε το ψέμμα που έγινε κατόπιν στοιχείο και συστατικό της ζωής της.

Όμως ήταν άργα πια για να ξαναγυρίσει πίσω στα βήματά της. Είχε βγει από ένα λαβύρινθο κι' είχε χαθεί σ' έναν άλλον. Άλλα σ' αυτόν τουλάχιστον υπήρχε ένα τέρας, μία έξοδος: ο γάμος.

Δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να ήταν αλλιώς. Κι' αισθανόταν μία άνεπιωτη χαρά, όταν κατάλαβε πως θα γινόταν μητέρα. Έτσι όλα θα τελειωναν πολύ γρήγορα.

Άλλ' η χαρά της έσβυσε όταν βρέθηκε μπροστά στον Άλκο. Και τότε κατάλαβε. Από τη μία στιγμή στην άλλη απόκτησε την ωριμότητα που της έλειπε και για πρώτη φορά μπόρεσε να διαβάσει μέσα στη καρδιά της πια να ξεκαθαρίσει τα αισθήματά της.

Η σκέψη της γύριζε τώρα με αηδία και περιφρόνηση στον Άλκο. Και θρηνούσε τη χαμένη αγνότητά της, που δεν θα την ξανάβρισκε ποτέ πια.

Έπειτα ήρθαν οι δυο απόρροπες συναντήσεις της με το Νίκο. Η πρώτη την είχε συντρίψει και την είχε ρίξει άρρωστη στο κρεβάτι. Η δεύτερη της είχε ξαναδώσει τα φτερά που της έλειπαν. Και μπορούσε μ' αυτά να πετάξει και πάλι.

Είχε πιαστεί στη συνάντησή που της είχε δώσει με την απόφασή να του τ' αφήσει όλα. Έτσι θα αλάφρωνε, από το βάρος που αισθανόταν κι' από τ' άλλο μέρος θα τον έκανε να την περιφρονήσει.

Άλλ' όταν πήγε στο Ιατρείο του, δεν χρειάστηκε να του πη τιποτέ, γιατί ο Νίκος ήξερε τα πάντα. Με ποιο τρόπο το είχε μάθει; Άγνωστο. Οι πρώτες λέξεις που της είπε ήταν:

— Τα ξέρω όλα!

Η Άννα κατέβασε το κεφάλι και περίμενε ν' ακούσει τα σκληρά λόγια του, τις προσβλητικές εκφράσεις του, το άγριο ξεσπάσμα της οργής και της λύπης του. Δεν θα προσπαθούσε να δικαιολογηθεί. Θα τ' άκουγε όλα κι' έπειτα θαφενε ταπεινά, παραινώντας μαζί της την καταφρόνια του.

Άλλ' ο Νίκος ούτε της μίλησε σκληρά, ούτε της έκαμε παρατηρήσεις. Στάθηκε για μία στιγμή ακίνητος στη μέση του δωματίου κι' έπειτα πήγε κοντά της και της χαίδεψε τα μαλλιά.

— Πόσο πρέπει να πόνεσες, μικρή μου Άννα! της είπε. Έζησες ένα κακό όνειρο... Άλλα τώρα όλα θα διορθωθούν...

Η φωνή του ήταν ήρεμη. Η Άννα ένοιωσε, ωστόσο, τα δακτύλα του να τρέμουν έλαφρά πάνω στα μαλλιά της.

— Το κακό όνειρο πέρασε, της ξαναείπε. Τί έννοιας μ' αυτά τα λόγια;

Με μία αυθόρμητη κίνηση, η Άννα πήρε το χέρι του και το έφερε στα χείλη της.

— Συχώρεσέ με, Νίκο, ψιθύρισε. Φέρθηκα πολύ απειροεμπής... Δεν έχω καμιά δικαιολογία... Είμαι ένα παλκοκόριτσο...

— Όχι, Άννα, της απάντησε. Δεν είσαι παλκοκόριτσο... Αυτή τη λέξη δεν θέλω να την ξανακούσω...

— Συχώρεσέ με, Νίκο, ξαναείπε ταπεινά. Δεν έχω να σε συγχωρώ για τίποτε.

Άννα. Το κακό όνειρο πέρασε πια... Μία καινούργια ζωή ' αρχίζει τώρα για εσένα.

Κάθισε πλάι της, πήρε τα χέρια της άναμεσα στα δικά του και συνέχισε:

— Άννα, πρέπει να ξέρεις πως δεν έπαυσα ποτέ να σ' αγαπώ...

Τόν σταμάτησε απότομα.

— Όχι, Νίκο, του είπε, δεν πρέπει... δεν αξίζω πια να μ' αγαπάς...

Προσπάθησε να τραβήξει τα χέρια της, αλλά ο Νίκος τ' εσφίξε πιο πολύ μέσα στα δικά του.

— Σ' αγαπώ πάντα όπως και την πρώτη στιγμή, ξαναείπε απότομα. Και ξέρεις γιατί σε παρακάλεσα να μείνεις εδώ;

Τόν κυττάζε με απορία.

— Σε φώναξα, Άννα, για να σε ρωτήσω αν θέλεις να γίνεις γυναίκα μου. Τράβηξε με όσην τα χέρια της και τι-

νάχτηκε όρθια. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Πώς μπόρεσες να πής αυτό το πράγμα; φώναξε. Δεν ξέρεις, λοιπόν;...

— Τα ξέρω όλα Άννα, της απάντησε κυττάζοντάς την στα μάτια.

— Κι' ότι πρόκειται να γίνω μητέρα;

— Ναι, Άννα.

— Άλλα δεν συλλογίζεσαι πως το παιδί που θα φέρω στον κόσμο θα είναι ενός άλλου;

— Θα είναι δικό μου και δικό σου.

— Νίκο, παραλογίζεσαι...

Πήγε κοντά της, την έπιασε απαλά από τους ώμους και την ανάγκασε να ξανακαθίσει. Έπειτα κάθισε κι' αυτός πλάι της.

— Άκουσέ με, Άννα, της είπε. Σκέφτηκε πολύ προτού σου κάνω αυτή την πρόταση. Έψαξα προσεκτικά μέσα στην καρδιά μου, ζύγισα μέσα στο μυαλό μου το κάθε τι, προσπάθησα να ξεκαθαρίσω τα αισθήματά και τις σκέψεις μου. Την απόφασή μου την πήρα μόνον αφού εξέτασα τα πάντα... Σου μίλησα πρωτίτερα για ένα κακό όνειρο. Ήταν, σ' αλήθεια, ένα πολύ κακό όνειρο αυτό που έζησες. Άν το βγάλω, όμως, από τη μέση, η ζωή μας θα ξαναγίνει όμορφη όπως και πριν. Για μένα αυτό το όνειρο δεν υπάρχει πια. Άν το θέλεις, θα είναι η τελευταία φορά που θα συζητήσω με αυτό το ζήτημα μαζί. Μπορείς να το ξεχάσεις και σύ;

— Όχι, Νίκο, του απάντησε με σταθερή φωνή. Δεν μπορώ να ξεχάσω πως είμαι ένα παλκοκόριτσο... Δεν μπορώ να ξεχάσω πως σε πρόδωκα, έσένα, το μοναδικό φίλο της ψυχής μου... Δεν μπορώ να ξεχάσω πως κολύπησα μέσα στο βούρκο... Ω, είμαι πολύ άγνος, Νίκο και δεν μπορώ να καταλάβω μερικά πράγματα. Όχι, η Άννα σου δεν υπάρχει πια. Μπροστά σου βλέπεις τώρα μία παλκογυναίκα, που τίποτε πια δεν μπορεί να την εξαγνίσει... Η ευγένειά κι' η μεγαλοψυχία σου μ' έκαναν να καταλάβω καλύτερα πόσο βαθύ είναι το βάθος όπου έχω κυλήσει... Άδικα, όμως, απλώνεις το χέρι σου για να με βγάλεις απ' αυτό. Αφού με έκει που βρίσκομαι. Ότι κι' αν γίνει, τα λόγια που άκουσα από το στόμα σου θα είναι για μένα μία παρηγοριά και μία ενθάρρυνση. Δεν μπορώ, όμως, και δεν πρέπει να σε πάρω μαζί μου στο βάραθρο όπου βρίσκομαι. Να ποιά είναι η απάντησή μου...

Έκαμε να σηκωθεί για να φύγει. Άλλα δεν την άφησε.

— Άννα, της είπε, δεν θέλεις να με καταλάβεις. Δεν ξέρω μόνο την περιπέτεια σου, αλλά και το δράμα που ζής. Ξέρω ότι

ο άνθρωπος που του έδωσες την εμπιστοσύνη σου αρνείται σήμερα να κάμει το χρέος του απέναντί σου...

— Μην μου μιλάς γι' αυτόν, Νίκο.

— Όχι, Άννα, πρέπει να σου μιλήσω. Είμαι βέβαιος πως δεν τον είχες αγαπήσει. Είνε αλήθεια;

— Ναι, Νίκο. Δεν τον είχα αγαπήσει ποτέ. Άλλ' η αλήθεια είναι πως έναν καιρό είχα θαμνωθώ...

Έπιασε με τα χέρια το κεφάλι της.

— Δεν μπορώ να καταλάβω πως έφτασα σ' αυτό το σημείο, είπε. Είνε φορές που σταματάει το μυαλό μου... Ήμουν σαν υπνωτισμένη...

— Ούτε κι' αυτός σε είχε αγαπήσει, συνέχισε ο Νίκος. Άν, λοιπόν, παντρευόσαστε, θα ήσαστε κι' οι δυο δυστυχισμένοι... Ξέρεις τί σκέφτομαι, Άννα; Ότι αν αυτός ο άνθρωπος δεν αρνιόταν να σε πάρει, θα σ' έχανα για πάντα και μαζί με σένα θάχανα και την ελπίδα να βρω την ευτυχία στη ζωή.

Τα λόγια του την αναστάτωναν. Πώς μπορούσε να τη μιλήσει έτσι; Δεν καταλάβαινε, λοιπόν, πως δεν ήταν πια η παλιά Άννα, αλλά μία ντροπισμένη γυναίκα που μόνο τη συμπόνια μπορούσε να ζητιανεύει;

Άλλ' αυτή τη συμπόνια δεν μπορούσε να την δεχτεί από το Νίκο.

Τό ίδιο εκείνο πρωί είχε πάρει ένα τηλεφώνημα από τον πατέρα Φώρτη, που της είχε πη ότι όλα θα κανονίζονταν κι' ότι ο γιός του είχε άλλες ιδέες. Πιστεύω ότι αύριο θαρθή να σε ιδεί είχε προσθέσει.

Αυτή η λύση δεν την ένοιαζε. Έπρεπε, όμως, να την δεχτεί, αφού δεν μπορούσε να κάμει διαφορετικά. Δεν θα ντροπισόταν τουλάχιστον κι' ούτε θα λυτούσε τους γονείς της.

Σκέφτηκε πως έπρεπε να μην το κρύψει από το Νίκο.

— Ελπίζω, του είπε, πως ο άνθρωπος αυτός θα με πάρει.

— Τον ξαναείδες;

— Όχι. Άλλ' ο πατέρας του, που τ' έχει μάθει όλα, δείχνει ενδιαφέρον για μένα. Είναι πολύ καλός άνθρωπος ο πατέρας του...

— Μα τι σου είπε;

— Ότι ο γιός θαρθή να με ιδεί και να με ζητήσει από τους γονείς μου.

— Θαρθή με τη θελήσή του;

— Ά, όχι! Είμαι βέβαιη πως τον έξα-νάγκασε ο πατέρας του.

— Και συ τι απάντησε θα του δώσεις;

— Η στάση του με είχε λυτήσει τόσο πολύ, που δεν ήθελα ν' ακούσω τίποτα γι'

— Πόσο πρέπει να πόνεσες, μικρή μου Άννα! της είπε ο Νίκος, χαϊδεύοντάς την...

αυτών. Σκέφτηκα, όμως, καλύτερα και κα-
τάλαβα πως έπρεπε να καταπνίξω τα αί-
σθητά μου για να βγώ από τη ντροπή...
— Μόνο γι' αυτό;
— Και για το χατήρι του παιδιού μου.
Αυτός ήταν ο κυριώτερος λόγος... Δεν θα
δεχόμουν ποτέ να γίνω γυναίκα του Φόρτη,
αν δεν ήταν αυτό το παιδί.
— Σε καταλαβαίνω, είπες ο Νίκος με
συλλογισμένο ύφος. 'Αλλ' αυτή η λύση δεν
είνε η καλύτερη.
— Μήπως υπάρχει άλλη;
— Πώς δεν υπάρχει.
— Ποιά;
— Την κίτταζε μέσα στα μάτια.

— Σου την είπα, 'Αννα, απάντησε. Μη
νοιάζεσαι για το παιδί σου. Ρώτησε μόνο
την καρδιά σου. Θέλεις να ξεχάσεις όλα
όσα έγιναν και να ξαναρχίσουμε μια και-
νούργια ζωή μαζί;... Αυτό δεν ήταν πάντα
το όνειρό μας; Εκείνο που δεν έχωμμε
άλλοτε, μπορούμε να το κάμουμε τώρα. Εί-
ναι λοιπόν, τόσο δύσκολο να σβύσουμε πέντε
μήνες από τη σκέψη μας;... Ναι, είναι πέντε
μήνες που μου έλειψες, 'Αννα. 'Αλλά τώρα
σε ξαναβρίσκω και δεν θέλω να σε χάσω.
Θ' αναλάβω μπροστά στους γονείς σου την
ευθύνη για όλα. Κι' αν το θέλεις, θα κάμουμε
τους γάμους μας άμεσα και θα πάμε να
ζήσουμε στην εξοχή, όπου να γίνης μητέ-
ρα... Είπες πολύ αυτό που σου ζητώ,
'Αννα;

— 'Η συγκίνησι την έβρινε. Το στήθος της
ανάταραχτηκε κάμποσες φορές και τα μά-
τια της πλημμύρισαν δάκρυα.
— Πώς μπορείς να είσαι τόσο καλός;
του είπες ανάμεσα στα αναφυλλήτα της. Σου
φέρθηκαν σαν μια κοινή γυναίκα και συ
προσπαθείς ακόμη να με σώσεις! Είναι τό-
σο μεγάλη, λοιπόν, η συμπόνια που αισθά-
νεσαι για μένα;
— 'Η αγάπη, 'Αννα.

Τόν κίτταζε σαστισμένη σαν ν' άκουγε
για πρώτη φορά αυτή τη λέξη ή σαν να
μην καταλάβαινε τη σημασία της.
— Ο γιατρός πήγε πιο πολύ κοντά της
και τύλιξε με τα χέρια του τους ώμους
της.

— Για μένα ή 'Αννα μου δεν άλλαξε,
της είπες. Είσαι πάντα το μικρό κοριτσά-
κι που γνώρισα πριν από δυο χρόνια. Και
ξέρω καλά πως η ψυχή σου έμεινε αγνή
και άθωα, όπως ήταν και άλλοτε. Μην
προσπαθής να το αρνηθείς. 'Αν σε κάποια
στιγμή έχασες το δρόμο σου, όμως μπο-
ρείς και πάλι να τον βρεις. Θά σταθώ κον-
τά σου οδηγός και σύντροφός σου, 'Αννα.
Δεν έχεις, λοιπόν, εμπιστοσύνη σε μένα;
— Πήρε τα χέρια του και τάφερε στα χει-
λη της.

— Δεν αγάπησα ποτέ κανένα άλλον
έκτός από σένα, Νίκο, ψιθύρισε. 'Όμως,

μια μέρα, το σκοτάδι απλώθηκε στην ψυ-
χή μου...
— 'Η κακή νύχτα πέρασε, της απάν-
τησε με συγκίνηση. Μιά καινούργια ολό-
φωτη ημέρα ανατέλλει τώρα...

Το δίλημμα

Τα λόγια του Νίκου είχαν ξαναδώσει
στην 'Αννα θάρρος κι' αυτοπεποίθηση. Εί-
χε ξαναβρεί τώρα την περηφάνειά της και
το σεβασμό προς τον εαυτό της. Μετά την
αναχώρησι του 'Αλέκου και του πατέρα του,
είπε στη μητέρα της, που την κίτταζε σα-
τισμένη:
— Μαμά, σε παρακαλώ, ούτε λέξι στον
πατέρα μου. 'Όταν είναι καιρός, θα του
πούμε, δ'τι πρέπει. Σου χρωστάω, όμως,
μια εξήγηση και θα σάς τη δώσω. 'Η κόρη
σου ζήτησε από το λήθαργο όπου βρι-
σκόταν και δεν είναι πια το κουρέλι που
περίμενε να το λυπηθούν και να το συμ-
πονέσουν. Ξέρει τώρα που πρέπει ν' ανα-
ζητήσει την ευτυχία της και πιστεύει πως
θα την βρει.

Τα αινιγματικά αυτά λόγια, ανησύχη-
σαν περισσότερο τη μητέρα της αντί να
την ηρεμήσουν. Το πρόσωπό της πήρε μια
αυστηρή έκφραση κι' η αγανάκτησί της,
που από τόση ώρα την συγκρατούσε, ξε-
σπασε ξαφνικά:

— 'Αρκετά! φώναξε στην κόρη της.
Ποιός ξέρει ποιά καινούργια τρέλλα σχε-
διάζεις να κάμεις; 'Αλλ' αυτή τη φορά δεν
θα υπορέσεις να με γελήσεις όπως τις άλ-
λες... Νομίζεις, λοιπόν, πως είναι δικαίω-
μά σου να κάμεις δ'τι θέλεις εσύ; Δεν μ'
ενδιαφέρει αν αγαπάς το Φόρτη ή όχι. 'Αλλ'
ένα Φόρτη δεν τον πετάει κανείς έξω από
την πόρτα του και μάλιστα όταν βρίσκε-
ται στη δική σου κατάσταση... 'Αν δεν
ντρέπομαι, θα φώναζα αυτά που σου λέω
τώρα και μπροστά του. Και θέλεις να σου
πώ την καθαρή αλήθεια; Για δ'τι έγινε,
δεν φταίει ο Φόρτης, αλλά σύ...

— Τό ξέρω, μαμά, είπε η 'Αννα. Μόνον
εγώ φταίω...

— 'Α, τό παραδέχεσαι;

— Ναι, μαμά, αλλά δεν φταίω για τό
λόγο που νομίζεις...

— 'Αλλά γιατί φταίς, λοιπόν;

— Γιατί πρόδωσα έναν άλλον. Αυτό
είναι το έγκλημά μου, που δεν θα το συ-
χωρέσω ποτέ στον εαυτό μου.

— Πρόδωσες έναν άλλον!... Πρόδωσες
έναν άλλον!...

Είπες κάμποσες φορές αυτή τη φράσι,
σαν να μην μπορούσε να καταλάβη τη ση-
μασία της. Το πρόσωπό της είχε γίνει κα-
τακίτρινο και τα χείλη της έτρεμαν.

— Είπες, δ'τι πρόδωσες έναν άλλον; Ξα-
ναρώτησε.

— Επειτα, σαν να κατάλαβε, πήρε την κό-

ρη της από το χέρι, την τράβηξε μέσα στο
δωμάτιό της κι' έκλεισε πίσω της την
πόρτα.

— Κάθισε και μίλησέ μου, της είπες.

— Τι θέλετε να σάς πώ, μαμά;

— Τι θέλω να μου πής; 'Όλο αυτό τον
καιρό, μου μιλάς διαρκώς με αινίγματα...

Δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω, γιατί σκε-
φτόμουν πως μια νέα μπορεί να πέσει σ'
ένα σφάλμα. Το δικό σου, όμως, ήταν από
κείνα που ξεσκίζουν την καρδιά μιας μη-
τέρας. Ναι, 'Αννα, δεν πίστευα πως θα ή-
σουν ικανή να φτάσης ως αυτό το σημείο...

— 'Ας είναι, όμως, ούτε και τώρα θέλω να
σου κάνω παρατηρήσεις, που είναι, άλλως
τε, άνωφελες, αφού τό κακό έγινε. Πίστε-
τε, όμως, πως τό πράγμα θα διορθωνό-
ταν, όπως μ' έδεσάωμμε. 'Αλλά να πώ
ούτε αυτό τό θέλεις... Γιατί;... Για ποιο
λόγο; Περιμένω ν' ακούσω από τό στόμα
σου κάποια δικαιολογία για την περιέργη
στάσι σου. 'Αντί γι' αυτήν, όμως, μου μι-
λάς για έναν άλλον...

— 'Ω, κόρη μου, ποιο
μυστήριο κρύβει ή ζωή σου; 'Υπάρχει, λοι-
πόν, και άλλος; Ποιός είναι αυτός ο άλ-
λος και τί σχέση έχει μαζί σου;... Μίλησέ
μου... Πρέπει να τα μάθω όλα...

— 'Η 'Αννα μετανόησε για τα λόγια, που
είχε πη. 'Αλλά τώρα ήταν άργα πιά. Δεν
μπορούσε να υποχωρήσει. 'Αρχισε, λοιπόν,
να εξιστορή στη μητέρα της τό περιέργο
να δράμα της ζωής της. Της μίλησε για τό
Νίκο Ζώη, για τό άθωο ειδύλλιο τους, για
τά όνειρα που έφτιαχναν για τό μέλλον,
για τη μεγάλη αγάπη τους... 'Επειτα ήρ-
θε στον 'Αλέκο...

— 'Εδώ ή φωνή της κόμπιασε κι' ο λείξι-
έδωσαν με δυσκολία από τό στόμα της...
Δεν προσπαθούσε, ωστόσο, να δικαιολογηθεί.
'Όλο τό λάθος ήταν δικό της, τόνισε και
πάλι.

— 'Αμάρτησα απέναντι του Νίκου, είπες.
Νά ποιός είναι ο άνθρωπος που πρόδωσα.

Κατασπύλιωσα τον άγνο έρωτά του, ποδο-
πάτησα τα αισθήματά του, έσχισα με τα
χέρια μου την καρδιά του... Και για ποιο
λόγο; Γιατί ο 'Αλέκος είχε μια κατακαί-
ουρηγή κούραση, γιατί έδωδε ασυλόγηστα
και γιατί έδλεπε τη ζωή από την εύχα-
ριστη πλευρά της και δεν είχε ούτε έγνοιες
ούτε σκοτούρες.

— Συνέχισε, κόρη μου.

— Τά υπόλοιπα τά ξέρετε, μαμά...

— Ναι. 'Αλλά γιατί δεν τον θέλεις τον
Φόρτη;

— Της άφηγήθηκε τη σκηνή στο μπάρ της
όδου Βουκουρεστίου.

— Μου φέρθηκε σκληρά και βάνουσα
μόλις του είπα την κατάστασί μου, ενώ
θα έπρεπε να ευχαριστηθεί και να προσπα-
θήσει να μου δώσει θάρρος. 'Εφυγα ντρο-
πισμένη από κοντά του...

— 'Ετσι είναι οι περισσότεροι άντρες,
είπες ή μητέρα της. Ξεμυαλίζουν τά άπει-
ρεμένα κορίτσια και κατόπιν τους γυρίζουν
τις πλάτες.

— 'Αν ήταν αυτό μόνον! 'Ο Φόρτης
μου φέρθηκε σαν να ήμουν γυναίκα του
δρόμου...

— Βούρκωσαν τά μάτια της.

— Τί άλλο σου έκαμε, κόρη μου;

— Ντρέπομαι να τό πώ, μαμά...

— Δεν έχεις, λοιπόν, εμπιστοσύνη στη
μητέρα σου;

— 'Η 'Αννα αισθανόταν την ανάγκη να ξα-
λαφρώσει.

— Νά... μου πρόσφερε χρήματα, είπες.

— Σου πρόσφερε χρήματα; Για ποιο
λόγο;

— Για να κρύψω μ' αυτά τη ντροπή
μου και να μη τον ενόχλησω...

— Τό έκαμε αυτό;

— 'Η 'Αννα έκλαιγε τώρα με λυγμούς.

— 'Η αυστηρή μητέρα παραχωρούσε σιγά-
σιγά τη θέση της στη γυναίκα που κατα-
λάβαινε και συμπονέουσε.

— 'Εχεις δική, κόρη μου, είπες. 'Αλλά
τώρα πρέπει να τά ξεχάσεις όλα αυτά... 'Ο
Φόρτης φαίνεται μετανιωμένος... Είδες,
άλλωστε, πως ήρθε μαζί με τον πατέρα του,
για να σε ζητήσει.

— Δεν μ' ενδιαφέρει αν είναι μετανιω-
μένος ή όχι, απάντησε ή 'Αννα. Για μένα
ο Φόρτης δεν υπάρχει πιά... Μου κάνει
κακό και που τον σκέφτομαι...

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια...

Η μόδα στην ανατολική Ευρώπη

Σε μια μεγάλη επίδειξη στο 'Ανατολικό Βερολίνο, 32 μανεκέν
από πέντε χώρες του Παραπετάσματος παρουσίασαν 240 μοντέλα

Οι 240 μοντέλα Βερολινέζες παρακολούθησαν, ενώ και τρεις έβδο-
πολικές Βερολινέζες, μια επίδειξη επίδειξης μόδας — τη μεγα-
λύτερη, αναγνωρίζουν οι δυτικοί δημοσιογράφοι που παρευρί-
στησαν, από όσες έγιναν... τα τελευταία χρόνια, σε ολόκληρο τον κόσμο.
'Η πολυτέλεια, που δόθηκε στην επίδειξη, κατέληξε ακόμη και έ-
κκλησιαστικά, που κυριαρχεί σήμερα στις ανατολικές χώρες. Οι
μιας μεγαλοπρεπής εξέδρας σε σχήμα Π με βάσι την σκηνή θεάτρου της
απόδοσης. Το εσωτερικό του Π είχε διαρρυθμισθεί σε τεχνητό εξωτικό
εξέδρας ήταν κατάφορτες με λουλούδια. Με την υποκρουσι μίας όρ-
κστρας, κρυμμένης στο βάθος, που έπαιζε έλαφρους αμερικανικούς
βόλτα του Π, ώστε να περάσουν μπροστά και από τις τρεις πτέρυγες
των θεατών και επότερσαν πάλι στο σημείο από όπου ξεκίνησαν.

Η επίδειξη αυτή, στην οποία έλασαν μέρος πέντε από τις χώρες της
'Ανατολικής Ευρώπης — η Τσεχοσλοβακία, η Ουγγαρία, η Ρουμανία,
είδους που γίνεται.

Στις ανατολικές χώρες, όπου δεν υπάρχουν «βασιλείς της μόδας»,
όπως ο Ντιόρι και τόσο άλλοι και όπου η μόδα δεν αλλάζει κάθε
άνοιξη και κάθε φθινόπωρο, είχε καθιερωθεί, από το 1949, να γί-
νεται κάθε τρία χρόνια ένας διεθνής διαγωνισμός, που τα βραβευ-
μένα μοντέλα του να «σχεύουν» — να παραμένουν, δηλαδή, υποχρε-
ωτικά στη μόδα — για όλη την επόμενη τριετία. 'Ετσι, τον ίδιο
χρόνο έγινε ο πρώτος διεθνής διαγωνισμός στη Βουδαπέστη,
το 1952 ο δεύτερος στην Πράγα και έφετος ο τρίτος στο 'Ανατο-
λικό Βερολίνο.

Είχε αποφασισθεί ακόμη, τότε, να συμμετέχη κάθε χώρα με 58
μοντέλα, κατ' ανώτατο όριο, και — αντίθετα προς την συνήθεια, που
έπικρατεί στη Δύση — να γίνεται μαζική παραγωγή των καλύτε-
ρων φορεμάτων σε μεγάλο αριθμό για να στέλνονται σε κάθε
σημείο του ανατολικού κόσμου, συμπεριλαμβανομένης και της Κίνας.

Μολονότι, όμως, ο θεσμός του διεθνούς διαγωνισμού μόδας είχε
ήδη προιστορία, έξη έτών και μολονότι οι λεπτομέρειες του τον έ-
κριναν να διαφέρει σημαντικά από τις ανάλογες επίδειξεις, που γί-
νονταν στις δυτικές πρωτεύουσες, οι Βερολινέζες και οι ξένοι, που
παρακολούθησαν την παρέλασι των μοντέλων στην «Βέρνερ Ζελε-
μπιντερ Χάλλε», είχαν την εντύπωση πως ήταν θεαταί μιας αληθινά
επαναστατικής αλλαγής. Κι' αυτό
γιατί, για πρώτη φορά απ' το τε-
λος του πολέμου, οι ανατολικές χώ-
ρες παρουσίασαν μοντέλα, που εί-
χαν την αληθινή σφραγίδα της κοι-
νότητας και που, ως τέτοια, χαρακτη-
ριστούν ως «εφαύλα των δυτικών»!

Βέβαια, από τα 240 μοντέλα, που
παρουσίασαν τα 32 μανεκέν της Πο-
λωνίας, της Ουγγαρίας, της Τσε-
χοσλοβακίας, της Ρουμανίας και
της 'Ανατολικής Γερμανίας, κάνον-
τας μια «δοκιμασία» τετρακοσίων
μέτρων — γιατί ήταν 150 μέτρα το
μήκος κάθε κάθετης πλευράς της ε-
ξέδρας και 100 το μήκος της ορι-
ζόντιας! — τα περισσότερα ήταν
μοντέλα πρωίνα, σε χαμηλή τιμή,
και αποτελούμενα, κατά τό πλει-
στον, από σελβέδ και άλλες συν-
θετικές ύλες. Δεν έλειπαν, όμως,
και τα μάλλινα ταγέρι ή οι ολομέτα-
ξες βραδυνές τουαλέτες, αρκετές α-
πό τις οποίες ήταν άθιες να φιγου-
ράρουν και στο πιο εκλεκτικό «κα-
πιταλιστικό» σαλόνι!

Τά χτυπητά χρώματα, που κυρι-
αρχούσαν, άλλοτε, στην ανατολική
μόδα, είχαν εξαφανιστεί και τά πε-
ρισσότερα φορέματα ήταν σε ωραιό-
τατες παστέλ αποχρώσεις. Μεγάλη
αναλογία κατείχαν, επίσης, οι πλισ-
σεδωτές φούστες, ενώ οι ξένοι, που
παρακολούθησαν την επίδειξη, ξα-
φνιάστηκαν από την ιδιαίτερη συμ-
παθεία της ανατολικής «ατ κούτσα»
προς τα ψάβινα καπέλλα.

Τέλος, κάτι που απουσίαζε τελεί-
ως, ήταν τά πολύ διαδεδομένα στη
Δύση διαφανή φορέματα με κομπι-
ναζόν στο ίδιο χρώμα. Τά ανατο-
λικά μανεκέν — ίσως για λόγους
σεμνότητος — δεν παρουσίασαν τί-
ποτα τό «τρανσπαράν».

Αντίθετα προς τά φορέματα, που
και τά απλούστερα ακόμη μοντέλα
είχαν αληθινή χάρη και κομψότητα,
απολύτως άκομψα ήταν τά παπού-
τσι, που, κατά τους αμερόληπτους
κριτές, αποτελούσαν τό μελανό ση-
μείο της επίδειξης. 'Η ανατολική
μόδα εξακολουθεί να κατέχεται α-

πό μια δυσμενή προκατάληψη για τό υψηλό τακούνι και τά χαμηλά τα-
κούνια άδικοῦσαν τά βραδυνά, προπαντός, φορέματα.

Από τις πέντε χώρες, που έλασαν μέρος στον διεθνή διαγωνισμό, ή
Τσεχοσλοβακία υπήρξε ή θριαμβεύτρια. Οι τσεχοσλοβακικοί οίκοι μό-
δας, που υπήρχαν πριν από τό 1947, εξακολουθούσαν να λειτουργούν
ακόμη και κατά την εποχή των
αποურτανικών περιορισμών και
έτσι ή παράδοσι του καλού γού-
στου διατηρήθηκε.

Έξ άλλου, οι Τσέχοι κατέβα-
λαν εξαιρετική προσπάθεια για
να διακριθούν στον διαγωνισμό
και είδικοί εμπειρογνώμονες εί-
χαν σταλή στο Παρίσι, στη Ρώ-
μη και στο Δυτικό Βερολίνο, για
να μελετήσουν τά δυτικά μοντέ-
λα, ενώ, επίσης, αρκετές από τις
τσσεχικές «κρεασιόν», πριν στα-
λούν στην επίδειξη του 'Ανατολι-
κού Βερολίνου, είχαν επίδειχθ
σε δυτικές πρωτεύουσες, όπου
σχολιάστηκαν ευμένεστατα.

Ακόμη ένα από τά βραβευμένα
φορέματα του διαγωνισμού,
μοντέλο του 'Ανατολικού Βερο-
λίνου, από καινούργια συνθετι-
κή ύλη. 'Η ιδιόρρυθμη φούστα
σφίγγει στη μέση με ένα μπου-
κετό από ψευτικά λουλούδια.
'Ασπρα γάντια από περλόν και
άσπρα εξώφτερνα παπούτσια.

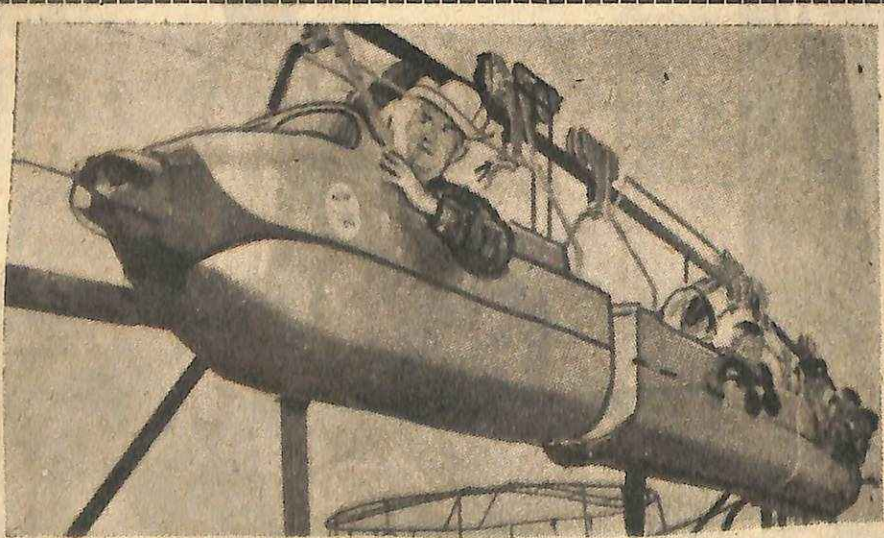
Οι Τσέχοι ράφτες γύρισαν στην
Πράγα με 31 μεταλλία, ενώ δευτε-
ρη ακολούθησε ή Ουγγαρία, τρίτη
ή 'Ανατολική Γερμανία και τεταρ-
τη ή Πολωνία.

Η Ρουμανία ήταν, από τις πέν-
τε χώρες, ή μόνη που έμεινε πιστή
στην «παλαιά σχολή», με αποτέλε-
σμα, τά μοντέλα που έστειλε, να
μην πάρουν κανένα μετάλλιο!

Ο «εμέγας άπών» από την επι-
δελτική αυτή επίδειξη μόδας ήταν
ή Σοβιετική Ρωσία. 'Αλλά ο Ρώ-
σος ύφυπουργός Νικοφόρνοφ, που
έχει τό αποκλειστικό βέτο στα ζη-
τήματα μόδας, είχε απευστεί να δη-
λώσει έγκαιρώς, ότι ή Ρωσία
δεν επρόκειτο να λάβη μέρος στον
επαυρομισμό.

διαγωνισμό αυτό, αλλά θα συμμετείχε οποσδήποτε στο διαγωνισμό
που θα γίνει τό 1958.

Ακόμη μία σημαντική διαφορά ανάμεσα στην επίδειξη μόδας του
'Ανατολικού Βερολίνου είναι πως τά μανεκέν που παρουσίασαν 'τα
μοντέλα είναι έρασιτέχνιδες. 'Επαγγελματίες μανεκέν δεν υπάρχουν
στις ανατολικές χώρες και τά μοντέλα παρουσιάζονται από μαθητίες
και φοιτήτριες, που αφιερώνουν στην εκμάθησι του δύσκολου αυτού
ρόλου τό ελεύθερο από άλλες ασχολίες Σαββατοκυριακά, Φυσικά, ό-
μως, δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις ενός μανεκέν με
την πείρα και την άνεσι, που χαρακτηρίζει τις επαγγελματίες της Δύ-
σεως, και στην επίδειξη του 'Ανατολικού Βερολίνου ήταν φανερό από
μέρους τους κάποια άδεξιότητα στις κινήσεις, που δεν ξεφυγε από τό
μάτι των ξένων παρατηρητών.

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Τό έναέριο αυτό τρανκί, που διασκεδάει σήμερα τά παιδιά στη Σάντα Κλάρα της
Καλιφόρνιας, κατασκευάστηκε από τον 'Αμερικανό μηχανικό Ραίη Μπαίκερ και κινείται
πάνω σε μια σιδηροτροχιά από την οποία κρέμεται. 'Ο Μπαίκερ ισχυρίζεται ότι είναι
το τρανκί του μέλλοντος και έλπίζει ότι τό παιγνίδι που θα κινήσει τό ενδιαφέρον όλων
αίων χρηματοδοτών, που θα τό θέσουν άργά ή γρήγορα και στη διάθεσι των μεγάλων!...

Διά τα δύο φύλα

Μερικές ασκήσεις για την εύλυγισία

ΜΙΑ όμορφη γυναίκα είναι λεπτή και χαριτωμένη. Ένας άντρας είναι δυνατός και εύλυγιστος. Ο άντρας θέλει να αποκτήσει μύς, ενώ η γυναίκα επιδιώκει να τους δυναμώσει, αλλά χωρίς να τους μεγαλώσει. Για το λόγο αυτό δεν είναι ίδιες πάντα οι κατάλληλες ασκήσεις για έναν άντρα και για μια γυναίκα.

Υπάρχουν ωστόσο και εξαιρέσεις, δηλαδή μερικές ασκήσεις προωρισμένες ιδίως για να κάνουν τη μέση λεπτή κι εύλυγη, και αποτελεσματικές εξ' ίσου και για τα δύο φύλα. Τέτοιες είναι π.χ. οι τρεις που περιγράφουμε παρακάτω.

Γενικώς, οι κατάλληλες γυμναστικές ασκήσεις —λέει ένας ειδικός της σωματικής αγωγής, ο Αμερικανός Νικόλας Κουινόβσκι— όταν γίνονται όπως πρέπει, εξασφαλίζουν μια λεπτότερη σιλουέτα, μαζί με τη γενική μυϊκή χαλάρωση, που είναι τόσο σπουδαία στη σημερινή εποχή της υπερεντάσεως. Το σώμα μας είναι σαν μια μηχανή: λειτουργεί δηλαδή καλά, μόνον όταν όλα τα μέρη του διατηρούνται σε τελεία ισορροπία.

Θα βρείτε πιο κάτω τρεις κατηγορίες ασκήσεων: τις ειδικές 1) για γυναίκες, 2) για άντρες και 3) για γυναίκες ή για άντρες αδιακρίτως.

Όποια κι αν είναι η δική σας περίπτωση, πάντως στην αρχή θα εκτελέσετε κάθε άσκηση από δύο φορές, και σιγά-σιγά θα φτάσετε τις δέκα φορές.

Ποτέ δεν πρέπει να το παρακάνετε και να κουράζεστε. Πέντε λεπτά της ώρας καθημερινή γυμναστική θα σας ωφελήσουν περισσότερο από ένα τέταρτο μιά φορά μόνο τη βδομάδα.

Μην κάνετε απότομες και σπασμαδικές κινήσεις. Αναπνεύετε ήρεμα και εκτελέστε τις ασκήσεις αργά και ρυθμικά.

Α') Για τις γυναίκες

1) Μια άσκηση ιδιαίτερος κατάλληλη για να αποκτήσετε αρμονική και άψογη στάση, είναι η εξής: Στέκεστε με τα πόδια ενωμένα, σε στάση προσοχής, και τα γόνατα τεντωμένα. Ρίχνετε το σώμα σας χαλαρό προς τα εμπρός, από τη μέση και πάνω, με το κεφάλι σας και τα χέρια σας κρεμασμένα προς τα κάτω, σαν άμυξα, και με τις παλάμες σας να αντικρύζουν ή μία την άλλη. Αρχίζετε ύστερα να ταλαντεύετε αργά τα χέρια σας, το ένα προς τα εμπρός και το άλλο προς το πίσω και ύστερα αντίθετα. Σε κάθε τέτοια κίνηση, ανασπώνετε συγχρόνως το κεφάλι σας, κάμπτετε την πλάτη σας προς τα μέσα και φέρνετε τις ώμοιές σας όσο μπορείτε πιο κοντά τη μία με την άλλη.

2) Η άσκηση αυτή προορίζεται για την εύλυγισία. Ξαπλώνετε χαμώ μπρούμυτα, με τα πόδια ενωμένα και τα χέρια σας τεντωμένα τελείως πάνω απ' το κεφάλι σας, στην προέκτασή της, λαβή του σώματός σας. Ανασηκώνετε τώρα σιγά-σιγά το δεξιό σας χέρι απ' το πάτωμα, με τον αγκώνα τεντωμένο. Το ίδιο κάνετε συγχρόνως και για το αριστερό πόδι, αλλά με το γόνατο λυγισμένο. Επίσης ανασπώνετε την ίδια στιγμή και το κεφάλι σας. Ύστερα ξαναγυρίζετε σιγά σιγά στην αρχική σας θέση. Και επαναλαμβάνετε την ίδια κίνηση, τώρα όμως με το αριστερό χέρι και με το δεξιό πόδι. Είναι πιθανό να μην μπορείτε στην αρχή να ανασπώνετε πολύ τα χέρια και τα πόδια σας, λίγο-λίγο όμως θα δυναμώσουν οι μύς και θα φτάνετε σε μεγαλύτερο ύψος.

3) Κι' αυτή επίσης η άσκηση έχει τον ίδιο σκοπό με την προηγούμενη. Στέκεστε με το δεξιό πόδι προς τα εμπρός και το αριστερό προς τα πίσω, με τεντωμένα τα γόνατα. Τα χέρια σας θα είναι τεντωμένα κατακόρυφα προς τα κάτω κι' ενωμένα τα δάχτυλα. Λυγίζετε το αριστερό γόνατο και συγχρόνως σκύβετε προς τα εμπρός, απ' τη μέση και πάνω, φέρνετε δε τα χέρια σας προς τα εμπρός και κάτω, ώσπου ν' αγγίξετε με τα δάχτυλά σας το δεξιό πόδι σας. Επαναλαμβάνετε δυο φορές προς την πλευρά αυτή κι' ύστερα προς την αντίθετη.

Β') Για τους άντρες

4) Μια κατάλληλη άσκηση για την καλή στάση του σώματος είναι η εξής:

Στέκεστε με τα πόδια ανοιχτά και τα γόνατα τεντωμένα. Παίρνετε σε κάθε χέρι σας ένα αλτήρα και ρίχνετε

το σώμα σας χαλαρό προς τα εμπρός, από τη μέση και κάτω. Σηκώνετε τα δυο σας χέρια προς τα πλάγια κι' ανασπώνετε το κεφάλι σας, λυγίζοντας προς τα μέσα την πλάτη σας και με τις ώμοιές σας ενωμένες.

5) Για να αποκτήσετε εύλυγισία: Ξαπλώνετε χαμώ μπρούμυτα, με τα πόδια ενωμένα και τεντωμένα και τα χέρια επίσης τεντωμένα πάνω απ' το κεφάλι σας, στη γραμμή του σώματος. Ανασηκώνετε σιγά-σιγά τα δυο χέρια και τα δυο πόδια σας μαζί, συγχρόνως δε και το κεφάλι σας.

6) Για εύλυγισία: Μισοκάθεστε στο πάτωμα, με τα γόνατα και τους αστραγάλους ενωμένα και τα χέρια σας δίπλα στις κνήμες, έτσι ώστε ν' αγγίζετε με τα δάχτυλα το πάτωμα. Έπειτα τεντώνετε τα γόνατά σας κι' ανασπώνετε τους γοφούς σας, χωρίς να πάψετε ν' αγγίζετε το πάτωμα με τις άκρες των δακτύλων σας.

Γ') Για άντρες και γυναίκες

Και οι τρεις αυτές ασκήσεις προορίζονται για την εύλυγισία της μέσης.

7) Ξαπλώνετε χαμώ ανάσκελα, με τα πόδια ενωμένα και τα χέρια τεντωμένα πάνω απ' το κεφάλι σας. Φέρνετε τα δυο σας χέρια προς τα πάνω και προς τα εμπρός, ενώ συγχρόνως λυγίζετε τα γόνατά σας, κι' έτσι παίρνετε μια στάση καθιστή, με τα πόδια σας ανασπώνοντάς απ' το πάτωμα.

Ίσως δυσκολευθείτε στην αρχή, αν είναι αδύνατοι οι κοιλιακοί μύς σας. Σιγά-σιγά όμως, με την επιμονή, θα φθάσετε στο σημείο να εκτελέτε εύκολα και όμοια την τόσο αποτελεσματική αυτή άσκηση.

8) Ξαπλώνετε ανάσκελα στο πάτωμα, με τα χέρια τεντωμένα πάνω απ' το κεφάλι σας, το δεξιό πόδι τεντωμένο και το αριστερό λυγισμένο, έτσι ώστε το πέλμα του να πατάει δίπλα στο δεξιό γόνατο.

Ανακαθίζετε τώρα και φέρνετε τα χέρια σας πάνω απ' το κεφάλι σας, προς τα εμπρός, έτσι ώστε ν' αγγίζετε με τα δάχτυλα το πάτωμα. Ξεχωρίζετε το λυγισμένο γόνατό σας. Χρειάζεται γι' αυτό να στρίψετε αριστερά το σώμα σας, από τη μέση και πάνω.

Ξαναγυρίζετε ύστερα στην αρχική θέση κι' επαναλαμβάνετε προς τη δεξιά πλευρά.

9) Κάθεστε χαμώ, με τα πόδια ανοιχτά, και τεντωμένα και τα δυο χέρια σας τεντωμένα οριζόντια προς τα πλάγια. Στρέφοντας το σώμα σας αριστερά, φέρνετε το δεξιό χέρι προς τα εμπρός και το αριστερό προς τα πίσω. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση και επαναλαμβάνετε προς την αντίθετη πλευρά.

Οι κινήσεις σας θα είναι αργές και ρυθμικές και θα προσπαθήτε να επιτύχετε ολοένα μεγαλύτερη στροφή του σώματος προς τη μία ή προς την άλλη πλευρά.

Γιοματάρια

Ξαναγυρίζουν, τέτοιες μέρες, τα καινούργια γιοματάρια και γεμίζουν τις ταβέρνες οι ανδρες και τα πατάρια (τάβρια) από βέρους κρασοπότες κι' από «σόνμπι» πολυαπειρούς, που τραβούν κι' αυτοί στην Πλάκα να χαρούν τους νέους... (πύρους)!

Έτσι όλα της 'Αθήνας τα φτωχά τα καπηλειά ξαναβρίσκουν τη δόξα και την αίγλη την παλιά κι' οι θαμώνες τους εν γένει, κοσμικοί και λαϊκοί, μια μπουσκιά περνάνε και βράδυ μεθυστική!

Την ώρα της εποχής της ταβέρνας ξαναβρίσκει, που δεν ήξερε ο Έλλην τ' είναι «τζίβι» και τί ούσκυ. Και ρουφώντας κάθε πότης το κρασί γουλιά-γουλιά,

ζή σε άλλη άμμοσφαίρα και θαρρεί πως η ανθρωπότης ξαναγύρισε στα χρόνια τα ωραία, τα παλιά...

Τι χρυσός καιρός εκείνος! — συλλογίζεται συ — που ανθούς μοσχολούσαν της 'Αθήνας τα στενά... (χνά —

Ενώδιαζαν τα κρίνα, τα γαρύφαλλα, τα ρόδα και δεν σ' έπνιγε η βενζίνα και δεν σ' έκοβε η ρόδα

της μοντέρνας σωφρονίας, που πετά στη γη κορμιά, σαν να είναι, πάνω-κάτω, «της δραχμής τα...γιασεμιά»!

Ηταν όμορφα τα χρόνια της 'Αθήνας τα παλιά, με τα καπνιστά σπιτάκια και τα πέτρινα σκαλιά, που μπορούσες δίχως έννοιες ταχτικά να τ' ανέβης και στο σπίτι σου να φτάσης ασφαλώς και... αβλαβώς! Ένώ τώρα πρέπει νάχης και την Πάουερ όπ' όνεις και το ρεύμα, συλλογισθείς, ξαφνικά, μήπως σου κόβω, πράγμα που θ' απ' η, βεβαίως, και σημαίνει ωριαμένως, ότι μέσ' στο... ασανσέρ σου θα βρεθείς εγκλωβισμένος... Κι' αν δεν έρθη ο τεχνίτης ο κατάλληλος εγκαίρως, στο κενόν θα αιωρήσαι σαν σαλάμι του... αέρος!...

Ξαναβάζει στο ποτήρι την «ξανθεία» που πιπερίζει και καθώς το κοκορεύει στη φωτιά στριφογυρίζει, ξαναφέρει στο μυαλό του και στο βλέμμα το θολό του, τη σμυγιάτη εκείνη την κοπέλλα την παλιά, που τα είχε πάντα σκαλές και πλεξούδες τα μαλλιά! Τώρα — σκέπτεται με λύπη — η μοντέρνα νεαρά, εμφανίζεται στους δρόμους με μιά... αλογουρά κι' ολόφανερα σου δείχνει τι έστι πολιτισμός και προ πάντων τι σημαίνει τωρινός... ιπποτισμός!...

Άλλη όνι έχει πάρει η Πλακιώτικη ταβέρνα κι' έχει την τιμητική της η κιθάρα κι' η λατέρνα. Ξαναζή, λοιπόν, ο πότης κι' ο Πλακιώτης ο ιπποτής μεγαλεία περασμένα και παλιά του υπερικέτια κι' όλο λέει ευτυχισμένος: «Παναγιά μου δός μου τέτοια! Άσε απόψε την κιθάρα λυρικούς σκοπούς να παίξη κι' άς μην πάω σπίτι απόψε και καθόλου άς μη φέξη... Τη γλυκειά παλιά καντάδα να χαρώ κι' έγω μιά δόσι κι' απ' τα «μάρμπο» να ξεφύγω, που μάς έχουν... ξεβιδώ- (σει)!

Από του ραδιοφώνου να γλυτώσω τον βραχνά που με τάνκο με ζαλίζει και μ' εσώδρακα... λινά, ν' απολαύσω τα τραγούδια της δικής μου της γενιάς κι' ένα βράδυ να ξεράσω άνευ... μπουζουκιο-πεννιάς! Άσε απόψε να ξεχάσω τον αιώνα τον πεζό και με την ψευδαίσθησή μου στον καλό καιρό να ζώ, που δεν είχε πάθει ο έρωας της προόδου τη χαλάστρα και συνήθως των «άγγέλων» άσπασμός ήταν προς τ' ά- (στρά)!

Ένώ τώρα μέσ' στα γάλια της ζωής μας τα οικτρά, έχει πέσει από... τ' άστρα στους ανθρώπους της... (στρά)!

Επισημασμένοι: Στ. Ταβέρνα. Στ. Σουζατάς Γ.

ΜΙΑ ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΠΑΓΟΔΑ

ΗΤΑΝ ένα μικρό αεροδρόμιο στη μέση σχεδόν του Ειρηνικού, πάνω σ' ένα ασημένιο νησί: Την Κοκόα. Σ' αυτή την άποια κρυμμένη γωνιά της γης, που ώστόσο ήταν ένα κομμάτι του παραδείσου, ζούσαν μερικοί άνθρωποι που ήταν έτοιμοι κάθε στιγμή να θυσιάσουν τη ζωή τους. Άσπροι, μαύροι, κίτρινοι, ένα μωσαϊκό χρωμάτων και φυλών, ξεκινούσαν μέρα και νύχτα με τ' αεροπλάνα τους, για να πάνε να χτυπήσουν τις γαπωνέζικες βάσεις στην καρδιά τους. Πολεμούσαν σχεδόν χωρίς διακοπή, από τότε που οι κίτρινοι βοά-μονες του Χιροχίτο, βομβάρδισαν αφηνιδιαστικά το Πέρλ Χάρμπορ. Διοικητής της Κοκόα ήταν ο "Ελληνας έπισημηγός Γιάννης Δομένικος, από τη Σύρο, που έφυγε μικρός από την Ελλάδα και εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στο Σάν Φραντζίσκο της Αμερικής. Μαζί με τον αδελφό του, το Μιχάλη Δομένικο, έπειτα από επιτυχείς εξετάσεις,

— Μην αφήνετε τ' αυτόματα από τα χέρια σας! Έχετε έτοιμες τις χειροβομβίδες! Μπορεί οι Γαπωνέζοι να μας παραφυλάξουν πίσω από κεί. Ο σκοπός μας δεν είναι να σκοτωθούμε. "Ηρθαμε εδώ για να ελευθερώσουμε τους συναδέλφους μας. Και πρέπει να πετύχουμε..."

Όμως τίποτα δεν φαινόταν που να δικαιολογεί τις άνησυχίες του "Ελληνα αεροπόρου. Καμιά κίνηση από την παραλία. Αφουγκράστηκαν. Κατένεαν ύποπτος θόρυβος. Μονάχα το σιγανό θρόισμα των δέντρων που κινούσαν άργα τα πράσινα λούφια τους, κάτω από τ' ανάλαφρο χάδι του αέρα, που ήταν γεμάτος άρωμα άγριογασημίου, πακροδάφνης και ρόδων. Το πλεούμενο κυλούσε προσεχτικά στην επιφάνεια του νερού, ώπου ήρθε κι ακούμπησε πίσω από ένα βράχο, μόλις ικανό για να το προστατέψει από αεροπορική επίθεση. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος, σε περίπτωση που οι Γαπωνέζοι θα επιχειρούσαν περιπολία πάνω από το νησί τους. Η βενζινοκίνητος θα πρόδιδε την παρουσία τους και το αποτέλεσμα θα ήταν γνωστό. Μία δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Τάποιζαν όλα

Φθογιδομένην φτερά

κατώρθωσαν να εισαχθούν σε μία από τις σπουδαιότερες κρατικές αεροπορικές σχολές των Ην. Πολιτειών και σ'α 1937 να βγουν και οι δύο με το βαθμό του ανθυπομηχανού. Από εκεί και πέρα η ανόδο τους υπήρξε ραγδαία κι όταν η "Αμερική μπήκε στον πόλεμο, οι δύο αδελφοί ήταν έπισημηγοί. Ο Μιχάλης, στέλεχος τότε διοικητής σ' ένα άλλο νησί από το Ειρηνικό, στην Τάο, ενώ ο Γιάννης στην Κοκόα.

Τα δύο αυτά νησιά που βρίσκονταν στον ίδιο παράλληλο και πάνω α-κριβώς από τον Τροπικό του Καρκίνου, δεν τα χωρίζε παρά μία απόστασι διακοσίων περίπου μιλίων. Έτσι συχνά ο ένας αδελφός έκανε επίσκεψη του άλλου, με τ' αεροπλάνο. "Αλλάστε οι δύο αυτές αεροπορικές βάσεις των "Αμερικανών, είχαν συνεχί έπαφή μεταξύ τους, όταν οι Γαπωνέζοι με τ' ατμόλινα πουλάι τους έκαναν την εμφάνισή τους πάνω από συμμαχικές πολεμικές ζώνες του "Αρχιπελάγους. Τα δύο αδελφοί τότε, επί κεφαλής του σμήνους του καθένας, ξεκινούσαν συγχρόνως για να πάνε να συναντήσουν τον έχθρο και να τον χτυπήσουν.

Στις βάσεις τους υπηρετούσαν και άλλοι "Ελληνες, έφεδροι και μόνιμοι, που ζήτησαν έθελοντικά να τους ακολουθήσουν στην έξορία τους. Γιατί γνώριζαν την παλληκαριά τους κι ήθελαν να πολεμήσουν στο πλευρό τους. Στην Κοκόα ήταν οι υπομηχανοί Θράγκος Σοράνης, Τζώρτζ Πανατέων και Τόμ Δημητρίου, οι ανθυπομηχανοί Νούλης Μαυρίης και Ορέστης Λαναράς και οι έπισημηγοί "Αλξ Ποταμιάνος, Γιάνγος Καραντινός και Τζόν Ρόης. Στην Τάο υπηρετούσαν έφτά: Οι υπομηχανοί Στέλιος Κανδύλης και Τζόν Λαζαράτος, ο ανθυπομηχανός Πάλλ Δεδούσης, ο αρχιμηχανός Μάικελ Άρσος και Πέτρος Νικολάου και οι σμηνίες Χάρης Παρασκευάς και Μάρκος Μάρκου. Ήταν όλοι έ-νητεμένα "Ελληνόπουλα, που ο Θεός του πολέμου τα έδωκε μακριά από τα σπείτα τους, για να βρεθούν στον Ειρηνικό.

Οι "Αμερικανοί πάλι και οι Κινέζοι, που υπηρετούσαν υπό τας διαταγές των δύο αδελφών, τους έδειχναν απεριόριστη αγάπη και εμπιστοσύνη. Κι' ήταν πολύ φυσικό. Γιατί σε κάποιο βομβαρδισμό που έπεξε-ρσαν έναντιον της Τουκάρα —μιάς γαπωνέζικης βάσεως, που λίγο αργότερα κατέληψε από τους "Αμερικανούς— δύο από τ' αεροπλάνα τους άναγκάστηκαν να προσγειωθούν εκεί, χτυπημένα από τ' αντιαεροπορικά. Οι αεροπόροι, έξη το όλο, πιάστηκαν αιχμαλώτοι. Όταν η είδησι έφτασε στην Κοκόα, ο Γιάννης Δομένικος πράθηκε άμέσως να συναντήσει τον αδελφό του στην Τάο.

— Πρέπει να τους ελευθερώσουμε με κάθε θυσία, του είπε. "Αν σκο-τώναται, θα τους κλαίω/με άπλω. "Ενώ τώρα, όσο θα ξέρουμε ότι βρίσκονται σ'α χέρια των Γαπωνέζων, θα τους κλαίμε κάθε μέρα. Τι λές; Είσαι διατεθειμένος να κινδυνεύεις για να τους σώσουμε;

Ο Μιχάλης Δομένικος κύταξε ξαφνιασμένος τον αδελφό του. — Τι έπαθες; τόν ρώτησε. Γιατί μου κάνεις τέτοιες ερωτήσεις; Τη σκέ-ψη αυτή την έκανα πριν από σένα. "Αλλά με ποιόν τρόπο λές να ένε-ρ/γουμε; Η Τουκάρα είναι μικρή και δεν μπορούμε να προσγειωθούμε με τ' αεροπλάνα μας. "Εκτός αν πάμε με κανένα σκάφος...

Ακριβώς, κάτι τέτοιο είχε σκεφτεί και εκείνος. "Επισκέφθηκαν τότε τον ανθυποπλοίαρχο της Τάο Ντάν Χίλλυ —που έκτελούσε χρέη αρχηγού της εκεί ναυτικής διοικήσεως— και τόν ρώτησαν αν μπορούσε να τους διαθέσει μία βενζινοκίνητος για να κάνουν ένα μικρό... περίπλοτο ως την Τουκάρα. Ο Χίλλυ δεν πίστευε σ'αυτιά του όταν άκουσε την πρότασι τους. Μήπως είχαν τρελλαθεί οι δύο εκείνοι "Ελληνες κι' ήθελαν να πέ-σουν στο στόμα του λύκου; Μόλις όμως του έξηγησαν για ποιά σκοπό την ήθελαν, ο νεαρός ανθυποπλοίαρχος άλλαξε ύφος. Τους είπε τότε ότι για μία τέτοια έπιχείρησι, έπρεπε να έχη ειδική έντολη από τόν αρχηγό του Στόλου του Ειρηνικού, άλλ' έφόσον ήταν αποφασισμένοι να την έκτε-λέσουν και χωρίς άδεια, θα έκλεινε τα μάτια. Μπορούσαν να... κλέψουν όποια βενζινοκίνητος τους διευκόλυνε καλύτερα, για να κάνουν τη δου-λειά τους.

Τα δύο αδελφοί δεν έχασαν καιρό. Κάλεσαν τόν προσωπικό τού αερο-δρομίου και τόν ρώτησαν ποιάς ήθελε να τους ακολουθήσει έθελοντικά, σ'α μία επικίνδυνη άποστολή. Θυσιακά κανείς δεν άρνήθηκε και όλοι ζήτη-σαν να συμμετάσχουν. "Απ' αυτούς διάλεξαν μονάχα έξη, ανάμεσα σ'αυτούς όποιους ήταν και δύο "Ελληνες: Ο ανθυπομηχανός Πάλλ Δεδούσης κι' ο αρχιμηχανός Πέτρος Νικολάου. "Ετσι άργα τόν άπόγευμα, κινήσαν καλά οπλισμένοι για την Τουκάρα, έλπίζοντας να φτάσουν εκεί κατά τις πρώινες άρες. Στο νησί δεν υπήρχε μεγάλη δύναμις. Αυτό τόν ήξεραν από μία αεροπορική άνησυχία που είχε κάνει, την προηγουμένη άκριβώς, ο υπομηχανός Ράφλ Φοιού κι' είχε τραβήξει μερικές φωταγοραφίες.

Οι "Ελληνοαμερικανοί έλπιζαν να προσεγγίσουν άναρτήρησι στην Τουκάρα και να αφηνιδιάσουν τους Γαπωνέζους, που άσφαλώς δεν θα περίμεναν μία τέτοια έπίσκεψη. Η βενζινοκίνητος ήταν γρήγορη σαν περι-στέρι. "Εκός τα μίλια με μεγάλη ταχύτητα και πολύ άκόμη προσηύ-ετο, άρχισαν να προχωρούν τώρα με σβυστή μηχανή. Θέλοντας να φτάσουν στη δυτική πλευρά του νησιού, που, κατά τους ύπολογισμούς τους, ήταν τελείως άφύλακτη. "Υστερα από δύο άρες, μέσα στην άσπύ του πρωινού, είδαν τις άκτες της Τουκάρα να διαγράφονται ήρεμες και ειρηνικές μπροστά τους.

Πριν ζυγώσουν πολύ στη στεριά, κύταξε με κάποια άνησυχία κατά τόν ήρασινο τεύχος που είχε φτάσει η πυκνή βλάστησι στην παραλία. "Α-συνόληθη χαμηλώσε τη φωνή του ο έπισημηγός Γιάννης Δομένικος, καθώς πρόσταζε σ'αυτούς άντρες του:

— Πιο γρήγορα! πρόσταζε ο Μιχάλης Δομένικος. Δεν μάς μέγουν παρά μόλις τριάντα δύο λεπτά ώσπου να κάνη την εμφάνισή του ο Τζιμ Ράιτ.

— Εφτάσαν σ' ένα έξω/κο, που ήταν σχεδόν ο άφραλός του νησιού. "Από τη θέσι εκείνη μπορούσαν να δουν τη θάλασσα, που άπλωνόταν άστρα-φερή γύρω τους. Βρίσκονταν σ'α ύψλότερο σημείο —ένα χαμηλό λόφο— αυτής της στεριάς. Κατηφόρισαν προς την αντίθετη πλευρά του, προς τόν αεροδρόμιο, σύμφωνα με τις φωταγογραφίες που είχε τραβήξει ο υπομηχανός Ράφλ Φοιού. Ξαφνικά όμως στάθηκαν άκίνητοι, σαν από ένοικιο. Τά δρόμιά τους έπαψαν νευρικά πάνω στη σκανδαλί των α-ντιπρωτων τους. Κύταζαν μ' έρευνητικό μάτι όλόγυρα. Και τότε είδαν: Μέσα στη ζούγκλα, ανάμεσα σ'α μεγάλα δέντρα, ήταν χτισμένος ένας παραένας ναός. Δεν άπείχε περισσότερο από έκατό μέτρα κι' οι λυγο-στές άκτινες τού ήλιου που έπεφταν πάνω του, άντανταλούσαν χρυσα-φιά άστρα. Ο Γουέλλινγκτον Λή, ο Κινέζος αεροπόρος, τους έξηγеше τότε πως ήταν παγόδα. Μία έικελήσια, να πούμε, που προσεύχονται οι

Γαπωνέζοι.

Ο Μιχάλης Δομένικος ήταν της γνώμης να την παρακάμψουν, από φόβο μήπως υπήρχαν μέσα τίποτε προσκυνήτες και τους άντιληφθούν. Ο αδελφός του όμως πρότεινε να έξακριβώσουν μήπως στην παγόδα ή-ταν συγκεντρωμένοι όλοι οι Γαπωνέζοι του νησιού. "Αν συνέβαινε α-υτό θα ήταν εύχης έργο. Γιατί έτσι μαζεμένους, θα τους θέριζε εύκολα ο πυρρινός θάνατος των αυτομάτων τους. Ο Γιάννης Δομένικος έβρινε σύμφωνος. Θα μπορούσαν έριπώντας προς τά εκεί, θα πηλίσαιαν όσο περισσότερο μπορούσαν και σ'ε περίπτωση που οι ύπομίες τους θα έπα-ληθύνονταν, θα έκαναν την έξορμησι τους με τα όπλα και τις χειρο-βομβίδες. "Ετσι κι' έγινε.

Αστόχο ζυγώνοντας προς τά εκεί, άκουσαν θόρυβο από βήματα και φωνές. Οι Γαπωνέζοι μιλούσαν βιαστικά, με μικρές κομμένες φράσεις, όπως είναι η γλώσσα τους.

— Κάτι συμβαίνει, είπε ο Γουέλλινγκτον Λή, που ήξερε άρκετά καλά τη διάλεκτο του Χιροχίτο. Δεν μπορώ όμως να ξεχωρίσω καθαρά τί λένε. Πάντως νομίζω πως οι φίλοι μας βρίσκονται εδώ...

— Πώς τα κά'αδες; ρώτησαν τά δύο αδελφοί. "Αν οι αιχμαλώτοι βρίσκονται φυλακισμένοι σ' αυτή την παγόδα, τότε άλλαζει ριζικά τόν χερίδι μας. Πρέπει να βεβαιωθούμε πρώτα και να στείλουμε κατόπιν μηνύμα στην Τάο με τόν φορητό μας ασύρματο. Τ' αεροπλάνα τού Τζιμ Ράιτ, πρέπει να έκτελέσουν κανονικό βομβαρδισμό έναντιον τού αερο-δρομίου της Τουκάρα...

— Κι' όμως δεν κάνω λάθος, βεβαίωσε ο Λή. Οι αιχμαλώτοι είναι εδώ κι' τ'αυς έτοιμάζονται να τους τουφεκίσουν. Αυτό κατάλαβα από τις λι-γες λέξεις που πήρε τ'αυτί μου...

Δεν έπρεπε να χάνουν καιρό. "Ερποντας πάντα, πηλίσαιαν άκόμη περισσότερο προς τόν ναό. Η παγόδα ήταν όπως όλες οι γαπωνέζικες παγόδες. "Ενα τοιμενέιο ύπόδαρο μισό μέτρο ύψος κι' επάνω του στερεωμένος ο κύριος άγκος της από λογις-λογής κεντημένα με άνε-γλυφες παραστάσεις έζυλα. Οι έξωτερικοί της τοίχοι ήταν βαμμένοι με χρυσή λάκα. Αυτό τόν περίφημο γαπωνέζικο ρετινι, άνακατέμενο με χρυσόσκονη, έβρινε την έντυπωσι απόφου χρυσαφιού σ'α βαμμένο έζυλο. Οι αεροπόροι είχαν τεντωμένα αυτιά και μάτια. Κι' έξαφνα, πίσω από μία τούφα πυκνής βλάστησε, είδαν ένα ευρύχωρο χώρο, χωρίς δέν-τρο, δίχως καμιά άλλη πρσάνια, έκτος από ένα άγριο άναρτήρη-κό, που σκαρφάωνε και πηλίσαιαν όλόγυρα από τόν ναό.

Ήταν μία μικρή πλατεία που άστραφε από καθαριότητα. Καμιά δεκαριά Γαπωνέζοι φρουρούσαν με τά όπλα άναρτήμένα στον άμο. Πρώτος έκλεισε τόν μάτια του με φρίκη ο Γουέλλινγκτον Λή, που είχε δη αυτό που δεν είχαν παρατηρήσει οι άλλοι. Πάνω σ'ε τρεις πασσάλους, στη μέση ακριβώς της πλατείας, ήταν παλουκωμένοι τρεις άντρες. Γυμνοί και παραμορφωμένοι, ποιάς έξερι από τί μαρτυρία, έβριναν άκίνητοι σ'α θέσεις τους. Δεν χωρούσε άμφισβόλια πως ήταν νεκροί. Ο Κινέζος άξιωματικός κύταξε τους συναδέλφους του, που σ'α μεταξύ είχαν άν-τιληφθή την άναρτήρηστική σκηνη. Και κατάλαβαν. Οι τρεις εκείνοι άνθρωποι ήταν βέβαια από τους αιχμαλώτους που έμαχναν να βρουν. Μά ποδ να βρίσκονταν οι ύπόλοιποι τρεις;

Με χείλη που έτρεμαν από άγανάκτησι, ο Γιάννης Δομένικος πρόστα-ζε τόν άρχισμηγία Πέτρο Νικολάου, να βάλη μπροστά τόν ασύρματο. "Ε-

άνασκαμμένη σ'α άκρες σκεπή του. "Από τη θέσι αυτή μπορούσε να δη κανείς εύκολα τόν έσωτερικό της παγόδας. Τόν έβλεπαν από κάτω οι φί-λοι του κι' έτρεμε η καρδιά τους. Μία κίνηση, ένα στραβοπάτημα και όλόκληρη η έπιχείρησι τους θα είχε άδοχο τέλος. "Όμως ο Λή ήταν πιά ανάλαφρος κι' από πούπουλο. "Εφτασε γρήγορα στην κορφή του, σ'α-θήκε ένα λεπτό άκίνητος και ξαναγύρισε στη γη για ν' άναγγείλει τόν εύχάριστο γεγονός: Οι τρεις αιχμαλώτοι βρίσκονταν μέσα σ'α ναό δεμένοι χεροπόδα. Πάντως ήταν ζωντανοί και υπήρχε άκόμη έλπίδα να τους ελευθερώσουν.

Για να ένεργήσουν άστόχο, έπρεπε να περιμένουν τ' αεροπλάνα, που δεν άργησαν να εμφανιστούν πάνω από την Τουκάρα. "Ακούσαν τόν θό-ρυβο των κινητήρων οι Γαπωνέζοι κι' άμέσως σκορπίστηκαν δεξιά και άριστερα. Τους είχε πιάσει πανικός. "Από τόν ναό πετάχτηκαν έξω όλοι πέντε, από φόβο σ'αγούρα μήπως κι' η παγόδα τους γίνη στόχος των άμερικανικών βομβαρδιστικών. Με φωνές τρομαγμένες, χώθηκαν κάτω από τις φυλλωσιές κι' έβριναν τελείως άκίνητοι, σαν να έγιναν ένα με τόν χώμα.

Την ίδια στιγμή, από τη μεριά τού αεροδρομίου, η γη άναταράχθηκε από τά θεμέλιά της. Ο υπομηχανός Τζιμ Ράιτ είχε άρπάξει κιάλα τόν καταστρεπτικό τού έργο, ενώ τά λίγα άναεραπορπίκτα τού νησιού προσ-ποδοσαν να ένοπίσουν τους άναπαθήμηνους έπισκέπτες. Ήταν κα-ρός. Ο Μιχάλης Δομένικος κι' ο αδελφός του, έδωσαν ταυτόχρονα τόν σύνθημα. Η έξορμησι τους ήταν ήρωική. Ή "Ενα λεπτό, είχαν φτάσει κιάλα σ'α σημείο εκείνο που είχαν δη να καταφεύγουν οι Γαπωνέζοι κι' οι ριπές των αυτομάτων τους άρχισαν να θερίζουν.

Ξαφνιασμένοι οι κίτρινοι δαίμονες από την άναπάντη έκίνησι έπίθεσι, πετάχτηκαν πάνω κι' όσοι ήταν άκόμη ζωντανοί, άντι να κυττάζουν να σωθούν με τη φευγάλα, γονάτισαν κι' άρχισαν να ρίχνουν με τά περι-στροφά τους. Οι σφαίρες σφύριζαν πάνω από τά κεφάλια των αερο-πόρων, έκτος όμως από τόν άδυποσημηγόν Πάλλ Δεδούση, που έφε-χτυπηθή σ'α στομάχι, κανένας άλλος δεν έπαθε τόν παραμικρό. Τρία λεπτά άργότερα, τίποτε δεν κουνιόταν κάτω από τά δέντρα. Οι δεκα-τέσσερις στρατιώτες τού Μικάδου, ήταν έαπλωμένοι, χωρίς πνοή, σ'ε μικρή άπόστασι από τόν ναό τους.

Η έπιχείρησι είχε τελειώσει μ' ένα μονάχα τραυματισμό. Σ'αυν σ'αφούνας, οι τοιμηροί αεροπόροι άρμψαν μέσα στην παγόδα για να έλευθερώσουν τους συναδέλφους τους. Τά πρώτα που ζήτησαν εκείνοι ήταν νερό. Κι' όταν ήσαν και άνοιξαν κάπως τόν άναγκάστηκαν θήκαν τη δραματική τους ιστορία: "Από τη στιγμή που άναγκάστηκαν να προσγειωθούν στην Τουκάρα, οι Γαπωνέζοι τους φέρθηκαν με τόν πιο άπάνθρωπο τρόπο. Κυρίως όμως τόν μίσος τους στράφηκε έναντιον των τριών Κινέζων αεροπόρων —τό ένα αεροπλάνο διευδυνόταν άποκλειστικά από Κινέζους— που τους βασάνιζαν άφάνταστα.

— Σ'α τέλος τους έξετέλεσαν με τόν τρόπο που βλέπετε, συμπλήρω-σαν οι αιχμαλώτοι. "Εμάς δεν ξέρουμε βέβαια, τί θα μάς έκαναν. Μία κι' αν άκόμη δεν μάς σκότωναν, σ'αγούρα θα μάς γουλάι νερό... Τρεις μέρες τώρα, δεν μάς έδωσαν ούτε μία γουλιά νερό... "Ο αεροπόροι έβλεπαν τους Κινέζους συναδέλφους τους κάτω από τά δέντρα, ήθραν τόν τραυματισμό τους και ξεκίνησαν πάλι για την Τάο. Συγχρόνως ο Τζιμ Ράιτ είχε άποτελειώσει τόν βομβαρδισμό του κι'

Είχαν φτάσει σ'α σημείο, που είχαν καταφύγει οι Γαπωνέζοι κι' οι ριπές των αυτομάτων τους άρχισαν να θερίζουν...

πρεπε να είδοποιήσουν άμέσως τόν Τζιμ Ράιτ να μη λυπηθή τίποτε. Φωτιά στη φωτιά. Κάθεσαι εκείνος σ'α χειριστήριο του κι' έστειλε άθόρυ-θα τόν μηνύμα τού στη βάσι της Τάο. Εύτυχώς έπικοινωνήσε χωρίς άρ-γοπρία. Τ' αεροπλάνα είχαν φύγει βέβαια και τώρα θα βρίσκονταν στη μέση της διαδρομής τους. "Αλλά θα τ'ε είδοποιούσαν με τόν ασύρματο τηλέφωνο, που είχε κάθε σκάφος για να λαβαίνει διαταγές.

— Ποδ είναι οι άλλοι; Ποδ είναι οι άλλοι; Έλεγαν κάθε τόσο τά δύο αδελφοί.

— "Αν τους είχαν σκοτώσει κι' αυτούς, θα τους βλέπαμε, είπε ο Γου-έλλινγκτον Λή. "Ελπίζω λοιπόν να τους έχουν κλεισμένους στην παγόδα και να έτοιμάζονται να τους έκτελέσουν. "Αφήστε με να τόν έξακριβώ-σω! Σ'ε δύο λεπτά θα ξέρουμε την άλήθεια...

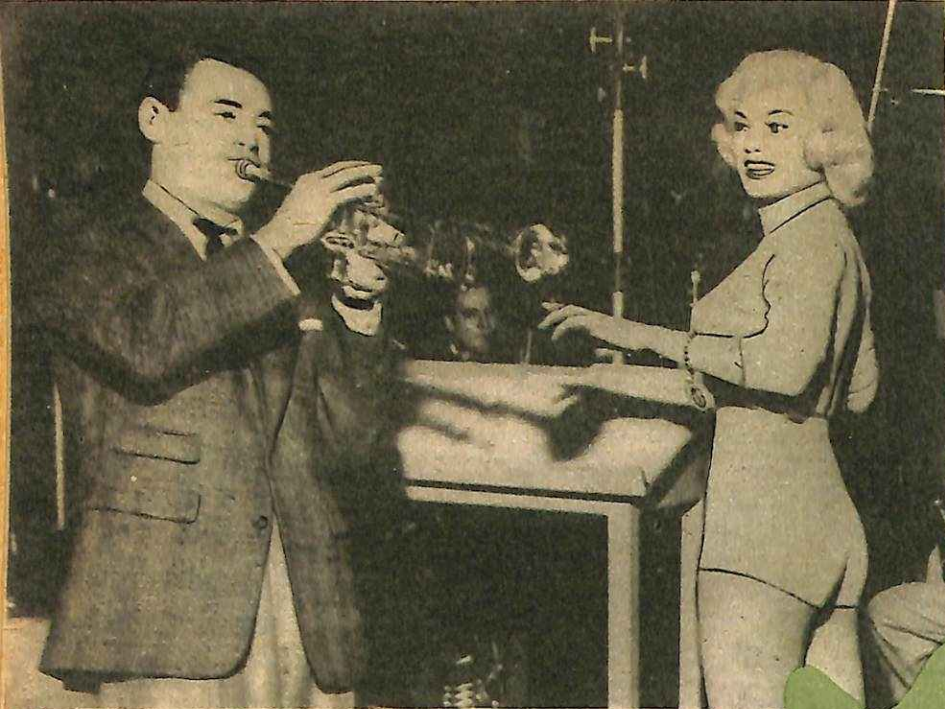
Κι'αυς με πάρη άπάντησι, ο τοιμηρός Κινέζος πέταξε από τόν πύδα του τις μπότες και τελείως ευνόλητος σκορπάδωσε μ' ευνόλησια αλλου-ρου, πάνω σ' ένα θεώροτο δέντρο με πυκνή φυλλωσιά. Τό δέντρο σ'αυτό βρίσκονταν δίπλα σχεδόν σ'α ναό και τά κλαδιά του άκουμπούσαν στην

έρευνα κι' αυτός. Κι' όταν έπειτα από μερικές άρες έπάρτησαν όλοι στη βάσι τους, η ύποδοχη που τους έγινε εκεί ήταν χωρίς προσηγομένο. "Αστόχο έπειτα από δύο έξδομάδες, τόνον ο Γιάννης όσο κι' ο Μιχάλης Δομένικος, λάβααν ένα έγγραφο από τόν αρχηγό τού Στόλου, σ'αυν Ειρηνικό, που τους έγραφε: "Επιμαρύνετε με σ'αράντα μέρες αώστηρου περιορισμού, για την έπιχείρησι σας εις Τουκάρα. "Ανεξαρτήτως όμως της άνευ άδειας μου ένεργείας σας, θεωρώ καθήκον μου να σας συγχα-ρώ όλομύχως για τόν λαμπρό άποτέλεσμά της. "Επρωτάθηκε για τόν βαθμό τού σμηνάρχου και την παρασημοφορία σας — Νεώταρχος Γουλιμπερ...

— "Από τη μία μεριά μάς τιμωρούν και από την άλλη μάς προβιέ-ζουν! είπαν τά δύο αδελφοί, όταν συναντήθηκαν μετά τη λήξη τού έγ-γράφου...

Κι' ο θρόλος, ο έλληνας θρόλος της παλληκαριάς και της άντρεω-σύνης, συνεχίστηκε ως τόν τέλος τού πολέμου, πάνω από τά νησιά τού Ιαπωνικού "Αρχιπελάγους...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

«Η Μάιμυ Βάν Ντόρεν και ο άντρας της Ραϊν Άντονι, ενώ συμμετέχουν σε μία φιλανθρωπική γιορτή.

δ τρομπιτίστας Ραϊν Άντονι, πιστός θαυμαστής σας από δυό - τρία χρόνια και πηγαίνα στο Τολέδο για δουλειά. Σας ξέρω πολύ καλά, μίς Βάν Ντόρεν, από τα-τάσα που έχουν γράψει για σας οι εφημερίδες. Πολύ θα ήθελα να σας γνωρίσω...

Και σκύβοντας στο αυτί της πρόσθεσε: — Από καιρό σας αγαπώ τρελλά, απελπισμένα! Θέλετε... να παντρευτούμε; Σας υποσχόμαι εύθυμη ζωή και πλούσια ζωή, καθώς και πλήρη ελευθερία να συνεχίσετε την καριέρα σας... Λοιπόν τι λέτε;

Κάθε άλλη κοπέλλα στη θέση της Μάιμυ θα τον έπαιρνε για τρελλό. Αυτή, όμως, δεν έκανε τίποτα απ' αυτά. Περιωρίστηκε να χαμογελάσει και να του πη:

— Μου φαίνεται πως βιάζεστε πολύ. Παρ' όλα που δεν έχω άκουσει τίποτα για σας, ωστόσο επιπλέον μου άρεσε το θάρρος σας, δεν σας απελπίζω. Θα σας έχω υπ' όψη μου, όταν θα αποφασίσω να παντρευτώ. Παρακαλώ, μόνον, να μείνουν μεταξύ μας αυτά και σας επιτρέπω κάπου - κάπου να έρχεστε στα στούντιο να με βλέπετε!

Από τότε πέρασε ένας χρόνος και πλέον χωρίς να γνωστή τίποτα σχετικό. Η θορυβώδης Μάιμυ συνέχισε την καριέρα της και τη ζωή της χωρίς να δέχεται να συζητήσει καμιά από τις εκατοντάδες προτάσεις γάμου που της γίνονταν κάθε εβδομάδα.

Στο διάστημα αυτό, ωστόσο, πολλές φορές είχε κάνει την εμφάνισή της στα κέντρα του Χόλλυγουντ με συνοδό τον Ραϊν Άντονι, γεγονός που είχε προμερά... ανησυχήσει τους άλλους θαυμαστές της. Στο ίδιο αυτό χρονικό διάστημα είχε κατα-

Ο γάμος της Μάιμυ Βάν Ντόρεν αναστατώνει το Χόλλυγουντ

Η ΠΙΟ θορυβώδης στάρλετ, μετά την Μαίριλιν Μονρόε, η Μάιμυ Βάν Ντόρεν, έκανε τώρα τελευταία πάλι τα δικά της και κατάφερε να κρατήσει ανάστατο για λίγες μέρες το Χόλλυγουντ με την ανεξήγητη εξαφάνισή της. Η όμορφη Μάιμυ, ενώ έλεγε διαρκώς ότι ο γάμος ήταν το τελευταίο ζήτημα που θα την απασχολούσε σοβαρά, άναγγιξε ξαφνικά τους γάμους της με τον τρομπιτίστα Ραϊν Άντονι! Αλλά αυτό έγινε με τέτοιον τρόπο, ώστε να ασχοληθούν για άλλη μία φορά μαζί της με πλήθος φωτογραφιών και πολύσηλα ρεπορτάζ, όλες οι εφημερίδες και τα περιοδικά της Αμερικής. «Ας δούμε με λεπτομέρειες το τελευταίο αυτό κατόρθωμα της επικίνδυνης αντιπάλου της Μαίριλιν Μονρόε: Γοητευτική, σκανδαλιάρικη και πολυθρόνη η Μάιμυ, από τότε που έκανε την εμφάνισή της στον κινηματογράφο, φυσικό ήταν να έχει μόνιμα γύρω της ένα μεγάλο αριθμό θαυμαστών, που είναι έτοιμοι να κάνουν το πλάν για μία μικρή ευνοιά της. «Ανάμεσα σ' αυτούς είναι και πολλοί, πλούσιοι Αμερικανοί, που ευχαρίστως θα χόρευαν το χορό του 'Ησαία αν το ήθελε η νέα «σεριφίνα», όπως την έλεγαν. Ωστόσο η Μάιμυ, χωρίς να λήη «αχ» σε κανέναν, δεν έλεγε όμως και σε κανέναν «ναί». Τους άφινε να ελπίζουν ότι, αν κάποτε απέφαινε να παντρευτεί, εκείνος που θα έπαιρνε θα ήταν άσφαλώς ένας απ' αυτούς. Στο μεταξύ τα δώρα κατέφθαναν πλούσια στο πατρικό σπίτι της Μάιμυ. Ακόμη και μία κόουρσα τελευταίου μοντέλου της δώρησε ένας θαυμαστής της. Είναι, δηλαδή, ένα σύγχρονο κορίτσι με πολύ... μοντέρνες ιδέες για τον έρωτα, το γάμο και γενικά τη ζωή.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες κύλησε η πενταετής κινηματογραφική καριέρα της στα στούντιο του Χόλλυγουντ μέχρι πέρσι τον Σεπτέμβριο, που ανάμεσα στο πλήθος των θαυμαστών της, ξαφνικά προστέθηκε κι ένας καινούργιος: Ο τρομπιτίστας Ραϊν Άντονι, ένας νέος 33 ετών με φθασμένη καριέρα μουσικού και μεγάλη πατρική περιουσία.

Προσέξτε τώρα τον πρωτότυπο τρόπο, με τον οποίον έγινε η γνωριμία τους:

Πέρσι τον Σεπτέμβριο η Μάιμυ παξίδεψε μέχρι την πόλη Τολέδο της Πολιτείας Όχαιο για τις ανάγκες του φιλμ «Ο Φράνσις στο ναυτικό». Στο αεροδρόμιο, λοιπόν, πρόσεξε ένα συμβατικό νέο με μία θήκη από τρομπέτα, ως μοναδική αποσκευή στο χέρι, ο οποίος την κούταζε επίμονα. Μάλλον δεν την κυττούσε απλώς, αλλά την «έτρωγε» με τα μάτια! Την θαύμαζε, μουρούσε το κεφάλι του και κάτι μουρμούριζε. Αυτό κράτησε τόσο πολύ, ώστε η Μάιμυ του είπε άπαιτομα:

— Δεν ξέρω ποιός είστε, αλλά φαίνεστε πολύ... κοκαμαθημένος! Είναι ανάγκη να κυττάω διαρκώς τα πόδια μου; Δεν καταλαβαίνετε ότι με ενοχλείτε;...

— Ω, ωραία μου μικρούλα, είπτε εκείνος με θόρυβο. Είναι όλο, δυστυχώς, να κυττάω άλλου, όταν έχω απέναντί μου μία τόσο γοητευτική κοπέλλα! Αλλά ως μιλούσαμε πιο σοβαρά. Είμαι

τά "παπρίτσια" ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ

στρώσει και το σχέδιό της, με το οποίο θα εξαφνίσει και θα αναστατώνει άλλη μία φορά το Χόλλυγουντ. Όπως αποδεικνύεται τώρα, με τον Ραϊν Άντονι είχαν θέσει σε εφαρμογή το έξης σχέδιο, αφού είχε δεχθεί τη πρότασή του να παντρευτούν: Μόλις θα διατείναν το γύρισμα της τελευταίας της ταινίας «Αν απεργούσαν οι γυναίκες», έγχρωμον - σινεμασκοπ, με θέμα την ιστορία της Λουισιανής με την Τζαίην Κρέντ, ο Ραϊν Άντονι θα αυτοκίνητο να τους περιέμενε έξω από τα στούντιο και θα την άπνιχε με τη θέλησή της!... Θα έφθαναν το βράδυ στο Τολέδο, θα ξενυχούσαν να τους παντρεύει, αν κοιμόταν, και

θα τον παρακαλούσαν να τους παντρεύει με την παρουσία μόνο μίας μαρτύρας, χωρίς συγγενείς, φίλους και περιέργους! Στο μεταξύ θα γινόταν γνωστή η εξαφάνισή της και θα αναστατώνονταν οι δικοί της, με τους οποίους ζούσε σε μία βιλλίτα στα περίχωρα του Χόλλυγουντ. Αυτοί, με τη σειρά τους πάλι, θα αναστατώνονταν το Χόλλυγουντ με την... μυστηριώδη εξαφάνισή της. Κι' όλα αυτά μόνο και μόνο για να ασχοληθούν άλλη μία φορά οι δημοσιογράφοι μαζί της!...

Πράγματι, όλα έγιναν βάσει σχεδίου, όπως τα είχαν συμφωνήσει, δηλαδή, η Μάιμυ και ο Ραϊν. Έγινε η «άπαγωγή», έφθασαν απαρτηρήτοι στο Τολέδο, ξενυχσαν διακριτικά τον ερηνωδία, γιατί ήταν άραγ πιά, βρήκαν και μία κυρία από μαύρα και παντρεύτηκαν στις 29 Αυγούστου!...

Σαν βόμβα υδρογόνου έκασε στο Χόλλυγουντ η είδηση ότι η Μάιμυ Βάν Ντόρεν είχαν άπαχθεί έκουσίως και είχε παντρευτεί με τον Ραϊν Άντονι. Και όσο να έπαληθου... συνταρακτικό γεγονός, ο θόρυβος γύρω από τ' άνωμά της ήταν... άκριβως όπως τον ήθελε!

Και να σκεφθεί κανείς ότι η τόσο προκλητική και πολυθρόνη Μάιμυ είναι μόλις 23 ετών κι' έχει από το 1951 μέχρι σήμερα στο ενεργητικό της 10 ταινίες! Αλλά είναι γνωστόν ότι δεν την έκαναν πασίγνωστη οι ταινίες αυτές. Πάντως, είναι βέβαιον ότι ο γάμος Μαίριλιν Μονρόε - Τζον Μάτζιο, έγινε αιτία και προηγουμένου για το γάμο Μάιμυ Βάν Ντόρεν - Ραϊν Άντονι. Θα έχω όμως και την κατάληξή του πρώτου: «Ασφαλώς ναί, λέμε οι κακές γλώσσες!...»

ΑΛ ΝΙΣΟΝ

Η Τζόαν Κράουφορντ

Τα νεώτερα των άστερων

Σύντομες ειδήσεις

★ Στις 5 Νοεμβρίου η Φράνσουά Άρνολντ θα κάνει το ντεμπούτο στο θέατρο. Θα παίξει όμως για μία μοναχή βραδυά σε μία παράσταση υπέρ των Γάλλων αλεξιπτιστών με πρωταγωνιστή τον Ζαν Μαρσέλ. Το θεατρικό έργο που αποτελείται από 4 πράξεις εγράφη από το γνωστό συγγραφέα Σαίλ Σαιν Λωράν μέσα σε 4 ημέρες.

★ Πολλοί Γάλλοι καλλιτέχνες βρίσκονται στη Μόσχα επί ευκαιρία της παγκόσμιας πρεμιέρας του φιλμ του Ρενέ Κλαίρ «Στολές και γυναικάς», που δόθηκε στη ρωσική πρωτεύουσα. Ο Ρώσος και Ι-διαίτερως ο Ρωσίδες έκαναν ενθουσιώδη υποδοχή στον πρωταγωνιστή του φιλμ Ζεράρ Φιλίπ, ο οποίος τις είχε καταγοητεύσει με το προηγούμενο φιλμ του «Ο Ιππότης και η τσιγγάνα» (Φανφάν Λα Τουλίπ).

★ Στη Ρωσία βρίσκεται και η Νικολά Κουρσέλ, η οποία γιόρτασε εκεί την 24η επέτειο των γενεθλίων της.

★ Παντρεμένος πέντε φορές, ο Κλάρκ Γκέμπλ προκειται να γίνει για πρώτη φορά πατέρας. Η κυρία Καίη Γκέμπλ ανήγειρε ότι περιμένει ένα παιδί που θα γεννηθεί τον προσεχή Μάιο.

★ Στο Παρίσι το «Σινέμα» πραγματοποιήσε μέχρι σήμερα εισπραξίες ανερχόμενες σε 185 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα. Πρόκειται για ρεκόρ που επιτυγχάνεται για πρώτη φορά από κινηματογράφο. Κι' όμως μόνο όταν φτάσει τα 200 εκατομμύρια θα καλυφθεί τα έξοδα που απαιτούν οι πολυπλοκές εγκαταστάσεις του.

★ Η αστυνομία του Μπάκερ σφιλντ εξακρίβωσε ότι την ώρα που συνέβη το αυτοκινητιστικό δυστύχημα που το στοίχησε τη ζωή, ο Τζέιμς Ντην έτρεχε με 130 χιλιόμετρα την ώρα.

★ Ο Μάικλ Γουάιλντινγκ αναγκάστηκε να μεταφέρει ειπυγόντας σε μία κλινική την σύζυγό του Έλιζαμπετ Ταίηλορ, η οποία υπέφερε από φοβερό κωλικό στην κοιλιακή χώρα. Οι γιατροί πίστεψαν ότι επρόκειτο περί κρίσεως σκληροκοιτίτιδος. Η διάγνωση τους απέδειξε όμως εσφαλμένη και ύστερα από τέσσερις ημέρες αναπαύσεως η Έλιζαμπετ ξαναγύρισε στο σπίτι της. Πριν από μερικές εβδομάδες η Έλιζαμπετ είχε προσέλθει από όξεις ρευματισμούς στα πόδια και μερικές εφημερίδες έγραφαν τότε ότι η Έλιζαμπετ είχε πάθει καρκίνο. Ευτυχώς η είδηση απέδειξε ψευδής. Τώρα οι γιατροί προσδοκούν να περουν την Έλιζαμπετ ότι της χρειάζεται μία μακρόχρονη και απόλυτη ανάπαυση.

★ Ίσως να μη το πιστέψετε κι'

όμως αρκεί στη Μαίριλιν Μονρόε να βγεί στο δρόμο αμακιγιάριστη για να μη την αναγνωρίσει κανείς.

★ Όταν η Τζόαν Κράουφορντ μετακινήται συνοδευόμενη από μία γραμματέα, μία καμαριέρα που την βοηθεί στο ντύσιμο, μία μακιγιάζ, δύο διαφημιστές και καμιά φορά από τον σύζυγό της. Όλο αυτό το συγκρότημα που δίνει μεγαλύτερη αίγλη στην προσωπικότητά της θα την συνοδεύσει στο Λονδίνο όπου η Τζόαν θα γυρίσει το φιλμ «Η ζωή της Έστερ Κουέλλο».

★ Στη σύζυγο του Τζάννετ Λή, που τον έπεσεφθη πρό ημερών στο Παρίσι όπου γυρίζει το φιλμ «Μονόζυγο» ο Τόνι Κέρτις χάρισε ένα μικροσκοπικό αυτοκίνητο με τρεις ρόδες. «Θα σου ε-παίρνα ένα μεγαλύτερο, της είπε, αλλά τότε θα σου ήταν άδύνατον να κυκλοφορήσεις μέσα στους παρσιονούς δρόμους τις ώρες της μεγάλης κινήσεως».

★ Ο Ζωρζ Γκεταρδ είναι υπερήφανος για τον γιό του. Δεν παραπονείται καθόλου που με το κλαμα του τον κάνει να χάνει τον ώρωτο νυχτερινό ύπνο του και παρηγοριέται λέγοντας: «Θα γίνει κι' αυτός τεύρορ σαν κι' εμένα!»

★ Η Μαρτίν Κάρλ, που ένεγράψε σε δίσκο το πρώτο της τραγούδι «Θέλετε να παίξετε μαζί μου», κατέρριψε κάθε προηγούμενο ρεκόρ. Μέσα σε 48 ώρες πουλήθηκαν 10.000 δίσκοι. Από την άλλη πλευρά του δίσκου υπάρχει ένας σκοπός από το φιλμ «Νανά».

★ Η διδυμη αδελφή της Πιερράντζελι, Μαρίζα Παβάν, ετοιμάζεται κι' αυτή να παντρευτεί στις 11 νωμ. Πολιτείες. Η εκλογή της είναι αρκετά επιτυχημένη: διάλεξε για σύζυγό της τον γιό του διευθυντού της «Μέτρο Γκολντμουν» Άρθουρ Λού (υόν).

★ Η Τέρρυ Μορ και ο Τζάβνι Ραίη προκειται να παντρευτούν. Κάποιος γνωστός της Τέρρυ αποκάλυψε ότι προκειται μάλλον περί διαφημιστικού τεχνάσματος.

★ Στο προσκήλιο ενός παιδιού τους, που είχε προσέλθει από Ιλαρά ο Άλαν Λάντ και η γυναίκα του συμπληρώθηκαν. Οι δυο σύζυγοι αποφάσισαν να ζήσουν όσο το δυνατόν πιο μακριά από το Χόλλυγουντ, η άποψηφαιρα του οποίου βρίσκουν ότι βαζει σε κίνδυνο την αυθεντική τους ευτυχία.

★ Ο Γκέργκορ Πέκ και η Βερονί Πασσάνι έπαψαν να κρύβουν τον έρωτά τους. Την περασμένη εβδομάδα έθεάσαν για πρώτη φορά μαζί σ' ένα ρεστο-ράν του Χόλλυγουντ.

★ Στο Ταρζάν της Καλιφορνιας πέθανε από συγκοπή, σε ηλικία 41 χρόνων, ο γνωστός ήθοποις Τζέι Χόντλινγκ. Ο ήθοποις που γνώρισε προσφάτως μία μεγάλη επιτυχία στο Μπρόντγουεη παίζοντας στο θέατρο το έργο «Η ανταρσία του Καίη» ήταν επί 7 χρόνια σύζυγος της Άνν-Μπαρτετ, την οποία χώρισε το 1953.

★ Τέσσερες φορές η Έτσικα Σουρβώ έδωσε εξετάσεις για να πάρη δίπλωμα οδηγού και τις τέσσερες φορές όμως απέτυχε. Έλπιζει τώρα ότι την πέμπτη φορά θα σταθί πιο τυχερή. Αλλάιμονο πάτως σ' όποιον αψηρήμένο βρεθή μπροστά στο αυτοκίνητό της.

★ Η Ντιάνα Ντόρε, η Μαίριλιν Μονρόε το άγγλικού κινηματογράφου, τραυματίστηκε αρκετά σοβαρά σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα κατά το οποίο κατεστράφη τελείως η ώραία της «Κα-ντίλας», για την οποία υπεργρα-νεύσαν.

★ Λίγες μέρες πριν πεθάνη η νεαρά ακροβάτις Ζακελίν Ρενά, που έπεσε από ύψος 23 μέτρων ενώ έκτελούσε ένα επικίνδυνο νούμερο χωρίς δίχτυ, έλασε ένα βαρύτιμο χρυσό βραχιόλι, που της έστειλε η Άννα Μανιάνι, μαζί με τις ευχές της να γίνει γρήγορα καλά. Το βραχιόλι αυτό δόθηκε στην Άννα Μανιάνι ως έπααλο το 1954, όταν χαρακτηρίστηκε η καλύτερη ήθοποις της χρονιάς.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Το βίαιο τέλος

(Μέσα σε μία αεροδυναμική κόουρσα, Έκεινος κι' Εκείνη, πρέχουν με ταχύτητα 75 χιλιομέτρων προς την ευτυχία. Είναι ένα αμφίδρομο μεσημέρι του φθινοπώρου, που πότε κρύβει τον ήλιο του πίσω από τα σύννεφα και πότε διώχνει τα σύννεφα μπροστά στον ήλιο. Έκεινος, το ίδιο επιδέξιος και στο σφάρισμα και στον έρωτα, κρατάει με το αριστερό του χέρι το βολάν, και με το δεξί του Έκείνη, που γέρνει λίγο του Έκείνη, καταστρώνει ξανά το κεφάλι στον ώμο του. Έξω από ένα γραφικό ταβερνάκι, λίγο πριν από τη Βαρνιμπόη, Έκεινος φρενάρει, πηδάει από τη θέση του, ανοίγει ύστερα τη δεξιά πόρτα και προσφέρει το χέρι του σ' Εκείνη, που κατεβαίνει σέλητα).

ΕΚΕΙΝΗ (με παιδιαστική χαρά): «Ότε εδώ είναι το πανδοχείον «Η χρυσή έλαφος», όπως γράφει ο Ζεβακό σε ένα μυθιστόρημά του, γεμάτο ιππότες και σπαθιά;...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Όχι, είναι το «Η νοσηλεύσατορίον η Σπινάνποις των φίλων», που ο Ιδιοκτήτης του, χωρίς άλλο, θάταν ευχαριστημένος αν είχε τόσους πελάτες, όσες και άνορθογραφίες η επιγραφή του...»

ΕΚΕΙΝΗ: «Εδώ, λοιπόν, θα μου προσφέρετε το γεύμα;»

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ας μπορούμε... Κι' αν σας άρεση...»

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας έρευνητικά το εσωτερικό του μαγαζιού): Καλά θάναί... Μοναχικά, ποιητικά και κάπως πρωτόγονα. Έλπίζω, ότι τα πιάτα θάναί ρα-ζομένα, οι πετιόδες μπλεωμένες και το ψωμί σταρένιο...»

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κωμική άνπου-): «ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Καί ποιος σας είπε πως δεν σας αγαπώ;»

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει ένθρον έσυγκραττά έρωτικό ένθροισμα): «Αγάπη μου...»

ΕΚΕΙΝΗ (τον απομακρύνει αποφασιστικά): Μα καθόστε η-συχά, λοιπόν...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; ΕΚΕΙΝΗ: Πρώτον γιατί έρχε-

κία): Μόνο καλό θάταν το πρωτογονισμό να μην επεκτείνε-ται και στην καθαριότητα...

ΕΚΕΙΝΗ (με πεποθησι): «Η άκαθαρία είναι αποκλειστικό προνόμιο της πρωτεύουσας. Έπομένως, αφού όλα εδώ είναι άλλοιωτικά, πρέπει να υπάρχει καθαριότητα...»

ΕΚΕΙΝΗ: «Ας μπορούμε, λοιπόν... (Την πιάνει απαλά από το μπράτσο και μπαίνουν μαζί... Στην πόρτα τους υποδέχεται ο Ιδιοκτήτης του κέντρου, πολύ περιποιητικός και μουτακαλός. Τους τοποθετεί σε μία γωνία του μαγαζιού, παίρνει παρα-γελία και φύγει άριστερα προς την κουζίνα. Τότε Έκει-νος κι' Εκείνη, εν αναμονή του ανοίγματος ενός κουτιού με άν-τζούρες, αρχίζουν μία χαμπλο-φωνη συζήτηση).

ΕΚΕΙΝΗ: «Όραιο περιβάλλον. «Α, μά σας βεβαιώνω, ότι είμαι πολύ ευχαριστημένη εδώ μέσα. Όλα είναι τόσο όμορφα... Καί τα κούτσουρα του τζακιού μυρι-ζουνε τόσο δυνατά ρετσίνα...» (Ο ταβερνιάρης φέρνει σε έ-να πιάτο τις ανοιγμένες άν-τζούρες και σε ένα πλινό καν-νάτι μισή όκα κρασί. Έκεινος γεμίζει τα ποτήρια. Πίνουν).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στην ύγεία σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Καί στη δική σας...

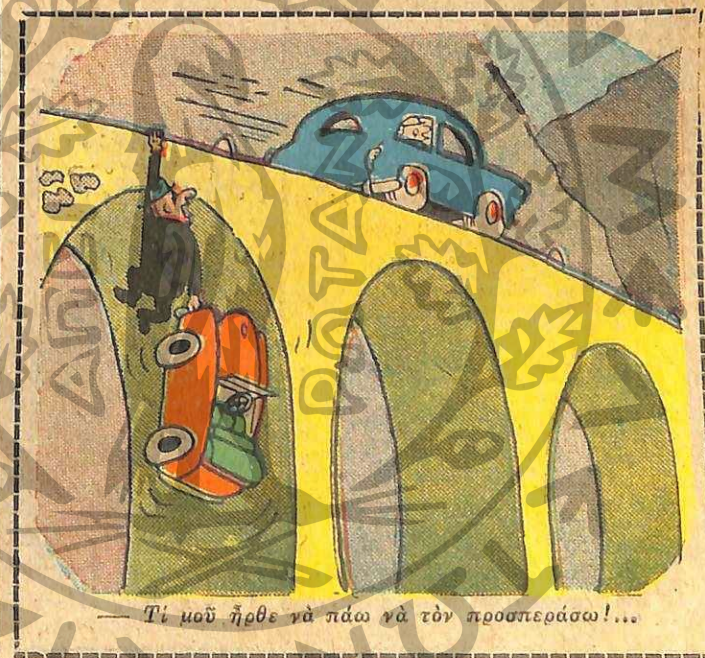
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι, λοιπόν, λέ-τε, όμορφα εδώ... Πόσο πιο ό-μορφα όμως θάνατε αν μ' αγα-πούσατε!...

ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Καί ποιος σας είπε πως δεν σας αγαπώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει ένθρον έσυγκραττά έρωτικό ένθροισμα): «Αγάπη μου...»

ΕΚΕΙΝΗ (τον απομακρύνει αποφασιστικά): Μα καθόστε η-συχά, λοιπόν...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; ΕΚΕΙΝΗ: Πρώτον γιατί έρχε-

— Τι μου ήθελε να πάω να τον προσπεράσω!...

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΠΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παρνταγιάν μεταφέρεται σ' ένα άλλο κελλί, όπου τον υποβάλλουν σε μια σειρά καινούργιων βασανιστηρίων. Ο σκοπός των μοναχών-δημιών είναι να κάμουν το μυαλό του να σαλεύει. Καί, τελικά, πιστεύουν ότι το κατάφεραν. Μία μέρα, ο Έσπινόζα μπαίνει στο κελλί του. Πλημμυρισμένος από κακία και μίσος, θέλει να τον κάμει να πονέσει και του δείχνει το έγγραφο που του παρέδωσε η Φαύστα και που βρίσκεται τώρα στην κατοχή του. Του λέει κατόπιν ότι θα τον σπρώξει σ' ένα διπλανό κελλί, που μόνον αυτός γνωρίζει τη μυστική έξοδο του και που θα είναι ο τάφος του. «Και τώρα που σου είπα όλα όσα ήθελα, πέθανε!» καταλήγει ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής. Άνοιξε ταυτόχρονα τη μυστική πόρτα του διπλανού κελλιού και έτοιμάζεται να σπρώξει μέσα σ' αυτό τον ιππότη.

Τον έσπρωξε βίαια προς το μέρος του άνοιγματος και του φώναξε δυνατά σ' αυτά:

— Νά ο τάφος σου!...
Άκούστηκε τότε ένα σαρκαστικό γέλιο που έκαμε τον Έσπινόζα ν' ανατριχίσει από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Άφου είναι έτσι, ας πεθάνωμε μαζί, είπε ο ιππότης.
Την ίδια στιγμή, ένα σιδερένιο χέρι έπεσε πάνω στον ώμο του Έσπινόζα. Έπειτα το χέρι αυτό ανέβηκε στο λαιμό του. Ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής κατάφερε, ωστόσο, να βγάλει το έγχειρίδιο που είχε στη ζώνη του. Άλλα δεν πρόφτασε να το χρησιμοποιήσει. Ο Παρνταγιάν τον έπιασε από τη μέση, τον σήκωσε ψηλά και κατόπιν τον έκασφενδόνισε μέσα στο κελλί.

Ο ιππότης πήρε κατόπιν το μανδύα του, σήκωσε από κάτω το φανόρι και το έγχειρίδιο του Έσπινόζα και, χωρίς να διστάσει, πέρασε το άνοιγμα. Μόλις έβαλε το πόδι του στην πρώτη πλάκα, άκούστηκε ένας ξηρός κρότος και ο τοίχος ξαναγύρισε στη θέση του.

Έτσι κλείστηκε μόνος του μέσα στον τάφο του. Άλλα προηγουμένως είχε πετάξει μέσα σ' αυτόν και τον Έσπινόζα.

Μέσα στον τάφο

Ο Έσπινόζα είχε χάσει τις αισθήσεις του. Άλλα δεν άργησε να συνέλθει. Είδε τότε τον Παρνταγιάν που καθόταν μερικά βήματα από πέρα και τον κύτταζε με το είρωνικό βλέμμα του.

Το κελλί όπου βρίσκονταν ήταν όμοιο με το προηγούμενο. Δεν υπήρχαν μέσα σ' αυτό ούτε έπιπλα, ούτε σκευή. Καί δεν είχε ούτε πόρτα, ούτε παράθυρο.

Ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής είχε ξαναβρή τότε την άταρξία του. Το πρόσωπό του ήταν ήρεμο και το βλέμμα του ψυχρό και αποφασιστικό. Θάλεγε πώς η περιπέτεια αυτή δεν του είχε κάμει εντύπωση.

Το κυριώτερο, σκεφτόταν, ήταν να προφυλαχθεί από καινούργια επίθεσι του αντιπάλου του. Κατά τα άλλα, δεν είχε λόγο ν' ανησυχή. Το αποτέλεσμα του διεγερτικού φαρμάκου δεν θ' άργουσε να εξαφανισθεί. Ο Παρνταγιάν θα ξαναγινόταν το άκακο παιδί που ήταν και πριν και τότε αυτός θα μπορούσε να φύγει.

Έφερε μηχανικά το χέρι του στη ζώνη του, αλλά δεν βρήκε εκεί το έγχειρίδιό του. Την ίδια στιγμή άκουσε τον Παρνταγιάν που του έλεγε:

— Μην ψάχνετε άδικα. Το έγχειρίδιο που ζητάτε είναι εδώ, στη δική μου ζώνη. Σας ευχαριστώ, κύριε, που είχατε την ευγένεια να μου φέρετε ένα όπλο.

Ο Έσπινόζα άρχισε να τρέμει. Μία ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του. Μήπως ο Παρνταγιάν του είχε πάρει και το πολύτιμο έγγραφο;

Άρχισε να ψάχνεται, αλλά και πάλι τον σταμάτησε η φωνή του Παρνταγιάν.

— Μην ψάχνετε άδικα, του είπε. Το έγγραφο που ζητάτε βρίσκεται στην κατοχή

μου, όπως και το έγχειρίδιό σας. Για να πω την αλήθεια, δεν είχα φαντασθή ποτέ ότι θα ήταν τόσο εύκολο να πάρω αυτό το έγγραφο. Είχα απειληθεί μάλιστα κι έκανα τη σκέψη να παραιτηθώ από την προσπάθειά μου. Χωρίς έσας δεν θα κατάφερνα τίποτε.

«Θα πρέπει, ωστόσο, να παραδεχθώ ότι φερθήκατε πολύ απείροκπτα. Είχατε μεγάλη εμπιστοσύνη στον εαυτό σας και αυτό σας καταστρέψε. Θα δυολογήσετε, όμως, ότι ο άγων ανάμεσα σε σας και σε μένα ήταν άνισος. Γιατί εσείς διαθέτατε τα πάντα, ενώ εγώ δεν είχα τίποτε άλλο

από το ξίφος μου. Θα παραδεχθώ επίσης, πιστεύω, ότι δεν σας πολέμησα ούτε ύπουλα ούτε προδοτικά. Σείς, όμως, δεν θα μπορούσατε να πτήτε το ίδιο.

Ο Έσπινόζα κύτταζε με έκπληξη, με θαυμασμό σχεδόν, τον αντίπαλό του.

— Καταφέρατε, λοιπόν, να άνδξετε στο ισχυρό δηλητήριο που σας έδωσαν; ρώτησε.

Ο Παρνταγιάν ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Άλλά, κύριε, απάντησε, όταν κανείς θέλει να δηλητηριάσει έναν άνθρωπο, φροντίζει να βρη ένα δηλητήριο που να μην έχη χαρακτηριστική όσμη. Νομίζω πως αυτό είναι απαραίτητο.

— Κι όμως ήπιατε το κρασί όπου βρισκόταν το δηλητήριο.

— Πιστεύετε, λοιπόν, ότι ή όσφρησί μου είναι τόσο αδύνατη, που δεν κατάλαβα πως είχατε ρίξει κάποιο δηλητήριο μέσα στο μπουκάλι με το κρασί του Σωμά που είχατε βάλει στο τραπέζι μου;

— Άλλ' οι μοναχοί βρήκαν αυτό το μπουκάλι άδειο...

— Ακριβώς. Γιατί είχα φροντίσει ν' άδειάσω το περιεχόμενο του μέσα στον κουβά με τα άκάθαρτα νερά.

— Το λάθος είναι δικό μου, είπε ο Έσπινόζα αναστενάζοντας. Έπειδή ήξερα πως είσατε πολύ δυνατό, παρήγγειλα να διπλάσιασουν τη δόσι του δηλητηρίου. Ο μολογώ, πάντως, ότι έχετε εξαίρετη όσφρησι.

Σώπασαν γιά μερικές στιγμές. Έπειτα ο Έσπινόζα είπε:

— Ξεκαθαρίσαμε το ζήτημα του δηλητηρίου. Άλλα πώς καταλάβατε ότι το σχέδιό μου ήταν να σας κάμω να τρελλαθώ;

— Την πρώτη υπόνοια γι' αυτό μου την έδωσαν τα λόγια της σατανικής Φαύστας. Τα υπόλοιπα τα έμαθα από σας.

— Από μένα;

— Άλλά φυσικά. Σείς μου δείξατε το κλουβί με τους τρελλούς και μου είπατε με ποιο τρόπο έκάνατε το μυαλό τους να σαλεύει. Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψω ότι τα ίδια σχέδια είχατε και γιά μένα.

— Νομίζω πως έχετε δικήν, απάντησε ο Έσπινόζα με συλλογισμένο ύφος. Ξεπέρασα το απαιτούμενο μέτρο και γι' αυτό τα σχέδιά μου εναύγησαν. Δεν θα ξεχάσω αυτό το μάθημα.

Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε.

— Αυτό είναι όλα που επιθυμείτε να μάθετε; ρώτησε. Μην στενοχωρήσεις, σας παρακαλώ... Έχομε καιρό μπροστά μας...

— Όπως κι' αν έχη το πράγμα, δεν μπορώ να μην θαυμάσω την καταπληκτική δύναμή σας, είπε ο Έσπινόζα. Άν δεν κάνατε λάθος, από δεκαπέντε ημέρες έχετε φάει μόνον δυό φορές. Δεν λογαριάζω, φυσικά, τα ξεροκόμματα που σας έδιναν και που ο σκοπός τους ήταν να κάμουν το μαρτύριο της πείνας να παραταθεί περισσότερο...

Ο Παρνταγιάν γέλασε και πάλι. — Θα μπορούσα να σας άφήσω να πιστεύετε ότι έχω καταπληκτική αντοχή, απάντησε. Προτιμώ, ωστόσο, να σας φανερώσω την αλήθεια...

Ξεδίπλωσε άμέσως το μανδύα του και παρουσίασε στα έκπληκτα μάτια του Έσπινόζα ένα μεγάλο κομμάτι ζαμπόν, μια μπουκάλια με νερό και μερικά φρούτα.

— Νά το κελλάρι μου, είπε γελώντας. Όταν οι μοναχοί σας μου σερβίρισαν το τελευταίο πλουσιοπάροχο γεύμα, είχα την πρόνοια να κρύψω μερικά πράγματα στο μανδύα μου. Άν το γεύμα αυτό ήταν δηλητηρισμένο και πέθανα, τα πράγματα αυτά θα έμεναν άχρησιμα. Διαφορετικά, θα μου ήταν πολύτιμα, όπως και είναι. Οι τροφές αυτές με βοήθησαν να διαγίνω. Οί τροφές αυτές με βοήθησαν να διαγίνω. Οί τροφές αυτές με βοήθησαν να διαγίνω.

— Άλλά, κύριε, απάντησε, όταν κανείς θέλει να δηλητηριάσει έναν άνθρωπο, φροντίζει να βρη ένα δηλητήριο που να μην έχη χαρακτηριστική όσμη. Νομίζω πως αυτό είναι απαραίτητο.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Άντίδοτα

Με το καιρού την αλλαγή, κάποιος και κάποιος, ώριμνος, άρχισε να κρουαλγεί, ή να γυρνά συναχόμενος! Άλλος μία γρίπη έλαφρά έκει άρχισε να ψωνίζει κι' άλλος φταρνίζεται γερά και μέρα-νύχτα... ρουθούνιζει!

Τά πρακτικά τά γιατρικά, άλλοι σουνήως προτιμάνε κι' άλλοι με τά μαλακτικά τά βήχα καταπολεμάνε... Άλλοι τους σπειοαίτε παίρνουν άράδα γιά τά γρίπη κι' από την τρέπη τους ποτέ ή... άσπρίνη δεν τους λείπει!

Γιά να σταθούν επί ποδός, πίνουν χαμόμηλα και χάπια κι' άλλοι ταραζουν άφειδώς λιναροσπόρους και σινάπια... Τέλος οι πλέον νοστροί μέρες περνάνε πιο μωφλουζες και ρίχνουν δλοι (τους σερ) κουφία...ποτήρια και (βεντούζες)!

Μόνον εγώ παρα- (καλώ) δεν τυραννιέμαι (σάν τους άλλους και ούτε σπαζοκε- (φαλώ) γιά γρίπης και πο- (νοκεφάλους... Γιατί ρουφώ κρασο- (πρεψώ, μισοκαδιές χωρίς (ταμάκι και τά... ποτήρια (ούτω πως τά ρίχνω μέσα στο (στομάχι! ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΙ

βούσαν. Ο σκοπός μου ήταν να παρατείλω όσο μπορούσα περισσότερο τη ζωή μου, με την έλπιδα ότι ίσως παρουσιαζόταν ή ευκαιρία που θα μου επέτρεπε να ξαναβρω την ελευθερία μου. Καί τα γεγονότα έδικαίωσαν τις προσδοκίες μου.

Ο Έσπινόζα εξακολουθούσε να τον κυττάζε με έκπληξη που δεν προσπαθούσε να κρύψει.

— Έτσι, λοιπόν, προβλέψατε και μαντέψατε τά πάντα, είπε. Κι' άστόσο, τά μαρτύρια στα όποια σας υποβάλαμε ήταν τέτοια που μπορούσαν να σαλέψουν και μυαλό πιδ δυνατό από το δικό σας. Ή έστη και το κρύο π.χ., το έκτυφλωτικό φως πάνω από το κεφάλι σας, το πάτωμα που αναποδογυριζόταν...

— Όμολογώ ότι δεν μπόρεσα ν' άνδξω στα τελευταία αυτά μαρτύρια, απάντησε ο Παρνταγιάν. Έτσι ή άλλοιώς, όμως, κατάφερα να μην πεθάνω. Κι' αυτό είναι το σημαντικώτερο.

Ο Έσπινόζα σήκωσε τά χέρια του προς τον ουρανό.

— Τί κρίμα ένας άνθρωπος σαν και σας να μην είναι δικός μας! είπε. Καί τί δεν θα μπορούσαμε να επιχειρήσουμε αν σας είχαμε με μέ το μέρος μας!... Ω, μη νομίζετε πως βέλω να σας δολοφονώ... Ξέρω καλά ότι οι άνθρωποι σαν και σας δεν δολοφονούνται εύκολα. Άλλά δεν μπορώ να μην έκφράσω τη λύπη μου...

Έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος. Έπειτα είπε:

— Καί τώρα που είμαι αιχμάλωτός σας — γι'ατί, βέβαια, είμαι αιχμάλωτός σας — τί σκοπεύετε να κάμετε;

— Τί σκοπεύω να κάμω; απάντησε ο Παρνταγιάν. Θα σας παρακαλέσω άπλούστατα ν' άνοίξετε αυτό τον τάφο, αφού μόνον σείς έχετε το μυστικό του, γιά να μπορέσω με ν' βγώ. Δεν πιστεύω να σας είναι εύχρηστη ή διαμονή εδώ μέσα...

— Κι' αν άρνηθώ; ρώτησε ο Έσπινόζα κυττάζοντας κατάματα τον ιππότη.

— Θα πεθάνωμε τότε μαζί, απάντησε ο Παρνταγιάν.

— Έστω, είπε ο Έσπινόζα. Τό κάτω-κάτω θα υποφέρομε κι' οι δυό τό ίδιο κι' αν η ζωή άξιζη κάποια λυπη, θα λυπηθούμε τό ίδιο.

— Κάνετε λάθος, απάντησε ψυχρά ο Παρνταγιάν. Το μαρτύριό μας δεν θα είναι το ίδιο. Γιατί είμαι πιδ δυνατός από σας και γι'ατί έχω έδώ μερικές προμήθειες, που θα με κρατήσουν κάμποσες ημέρες στη ζωή. Καί, στο τέλος, όταν δώ πως δεν μπορώ ν' άνδξω περισσότερο, θα τερματίσω μ' αυτό έδώ το έγχειρίδιο τη ζωή μου!... Μ' όλη την ψυχραιμία του, ο Έσπινόζα δεν μπόρεσε να μην ανατριχιάσει.

— Κι' ή λύπη ή δική μου δεν θα είναι όμοια με τη δική σας, συνέχισε ο Παρνταγιάν. Ή μοναδική λύπη μου θα είναι ότι θα φύγω από τη ζωή χωρίς να πω στη Φαύστα δυό λέξεις που επιθυμώ. Όμολογώ ότι θα ήθελα πολύ να αισθανθώ αυτή τη μικρή χαρά. Άλλά, βέβαια, τά πράγματα δεν γίνονται πάντα όπως τά επιθυμούμε. Από άλλο μέρος, όμως, θα έχω την ικανοποίησι ότι θα πάρω μαζί μου στον τάφο τό έγγραφο που παρέδιδε τη χώρα μου στο βασιλιά Φίλιππο. Άλλ' οι δικές σας ικανοποιήσεις ποιές θα είναι;... Σας άκούσα να λέτε πρωτύτερα ότι πρέπει να ζήσετε γιά λίγο και φέρετε είς πέρας τό έργον που αναλάβατε...

— Άν δεν κάνα λάθος, δεν καταφέρατε να βυθίσετε τη χριστιανωσύνη μέσα στο πένθος και τη συμφορά όπως είναι ή επιθυμία σας. Ή Ίερά Έξέταση, δεν τό τρομερό δικαστήριο του αίματος, δεν μπόρεσε να έκτεταθή έξω από τά όρια αύτης της δυστυχισμένης χώρας. Κι' έδώ, άλτστε, είσατε υποχρεωμένος να φερνώσαστε με μεγάλη μετροπάθεια, γι'ατί φοβόσαστε τη λαϊκή εξέγερσι. Θα φύγετε, λοιπόν, από τον κόσμο με τη θλίψη στην καρδιά ότι άφήσατε μισοτελειωμένο τό έργο σας... Αυτό είχα να σας πω. Καί τώρα καληνύχτα σας.

Τυλίχτηκε κατόπιν στο μανδύα του, άκούμπησε τη ράχη του στον τοίχο κι' έκλεισε τά μάτια του.

Ο Έσπινόζα τον κύτταζε κάμποσες στιγμές. Ή σκέψη να πηδάρη πάνω του, να του πάρη τό έγχειρίδιο, να τον μαχαίρουν

μ' αυτό και κατόπιν να φύγη τον άπασχόλησε γιά λίγο. Άλλ' ο Παρνταγιάν κοιούταν πραγματικά. Γιατί δεν μπορούσε να καταλάβει.

Παρατίθηκε, λοιπόν, άπ' αυτή τη σκέψη. Άλλ' άμέσως του ήρθε μία άλλη. Δεν θα μπορούσε τάχα να έπαφεληθή από τον πραγματικό ή υποθετικό ύπνο του Παρνταγιάν γιά ν' άνοίξη τη μυστική πόρτα και να όρμήσει έξω;

Γιά να τό κατορθώση, έπρεπε να συρβή προς την αντίθετη κατεύθυνσι από τό μέρος όπου βρισκόταν ο Παρνταγιάν. Όταν έφθανε εκεί, θα πίζε τό ελάτήριο κι' έπειτα από μία στιγμή θα βρισκόταν έξω.

Έρριψε μία ματιά στον Παρνταγιάν, που φαίνονταν πάντα πως κοιμόταν κι' έπειτα άρχισε να σέρνεται σιγά - σιγά πάνω στο πάτωμα. Άλλά τη στιγμή που άπλωνε τό χέρι του γιά να πιάση τό ελάτήριο, άκουσε τον Παρνταγιάν που του έπείε:

— Ξέρω τώρα που πρέπει να ψάξω γιά να βρω τη μυστική πόρτα. Αυτό, φυσικά, θα τό κάμω αφού πεθάνετε. Ός τότε έλάτε να κάσιετε έδώ, κοντά μου... Καί μην ξεχνάτε ότι, αν κάμετε την παραμικρή κίνηση, θα βρεθώ στην άνάγκη να σας χάσω αυτή τη λεπιδά στο λαιμό. Ή θα βγώ με μαζί ή θα μείνωμε έδώ όπου να πεθάνετε. Θα προσπαθήσω τότε να βγώ μόνος μου. Τώρα που ξέρω που πρέπει να ψάξω είμαι βέβαιος πως θα τά καταφέρω.

Ο Έσπινόζα δάγκωσε τά χείλη του. Χωρίς να τό υποπτεύεται είχε προδώσει τό μυστικό του. Συμμορφώθηκε, λοιπόν, με τη διαταγή του Παρνταγιάν και κάθισε κοντά του χωρίς να πη λέξι.

Σκεφτόταν τώρα πως ή κατάστασί του ήταν άληθινά τραγική. Ένώ αυτός θα πέθαινε μέσα στον τάφο που προοριζέ γιά τον αντίπαλό του, ο Παρνταγιάν θα ξανάβρισκε την ελευθερία του.

Πραγματικά, όλα ήταν εναντίον του. Δεν είχε καμμία πιθανότητα να σωθή. Ή σωτηρία του ήταν δυνατή μόνον αν συμφιλιωνόταν με τον αντίπαλό του κι' αν άποφάσιζε να τον σώση μαζί του.

Νά συμφιλιωθί με τον Παρνταγιάν! Η ιδέα αυτή τον έξενισε στην άρχή. Άλλ' όταν καλοσκέφτηκε τά πράγματα, είδε πως με τον άνθρωπο αυτό δεν τό έχωριζε παρά μόνον ένα γελοίο πείσμα. Γιά τό πείσμα αυτό, λοιπόν, θάπρεπε να θυσιάση, τη ζωή του, τά δεινρά του, τις φιλοδοξίες του; Δεν θα ήταν καλύτερο να παραμερίση αυτό τό πείσμα και να σωθή από τον φριχτό θάνατο που τον περίμενε σώζοντας και τον Παρνταγιάν μαζί του; Όλο τό ζήτημα ήταν πως ο ιππότης θα δεχόταν τις προτάσεις του.

Έμεινε συλλογισμένος κάμποση ώρα.

Έπειτα, παίρνοντας, ξαφνικά, την άπόφασί του, είπε:

— Κύριε, σκέφτηκα πολύ και να σε ποιό συμπέρασμα κατέληξα: αν θέλετε να δεχθήτε μερικούς όρους, σας υπόσχομαι ότι θα σας βγάλω στη στιγμή από δώ.

— Ά, δεν βιάζομαι και τόσο, απάντησε ο Παρνταγιάν. Κι' εγώ, άλλωστε, έχω να σας υποβάλω μερικούς όρους. Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, να τους συζητήσωμε πριν από τους δικούς σας.

Ο Έσπινόζα ανησύχησε. Είχε φαντασθή πως ή χαρά του Παρνταγιάν, μόλις άκουγε ότι θα ξανάβρισκε την ελευθερία του, θα ήταν τόσο μεγάλη, που δεν θα ζήτησε τίποτ' άλλο. Άλλά κατάλαβε άμέσως ότι είχε άπατηθή στις προβλέψεις του.

— Άς όρουμε τους όρους σας, είπε με φωνή που έτρεμε έλαφρά.

— Η άποστολή μου τερματίσθηκε, άρχισε ο Παρνταγιάν. Θα φύγω, λοιπόν, από την Ίσπανία μόλις τελειώσω μερικές υποθέσεις που με κρατάνε ακόμη έδώ. Είμαι βέβαιος ότι θα μου ζητήσετε να φύγω. Όπως βλέπετε, όμως, αυτή είναι και ή δική μου επιθυμία. Υποθέτω ότι ένας άλλος όρος σας θα είναι να μην κάμω σε κανένα γνωστό ότι, μ' όλο που κρατούσα στην έξουσία μου τό Μεγάλο Ίεροεξεταστή, τό χάρισα τη ζωή. Σας δίνω, λοιπόν, τό λόγο μου ότι κανείς δεν θα μάθη τό παραμικρό.

— Έμμαντεύσατε σωστά, είπε ο Έσπινόζα.

Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε.

— Δεν βλέπω, ότι μπορείτε να έχετε κι' άλλους όρους, πρόσθεσε. Άν έκαμα λάθος, σας παρακαλώ να μου τό πείτε.

— Δεν έκάματε λάθος, απάντησε ο Έσπινόζα, που είχε ξαναβρή τό θάρρος του. Δεν έκαμε λόγο γιά τό περίφημο έγγραφο.

Ο Έσπινόζα δεν έδινε μεγάλη σημασία σ' αυτό τό έγγραφο. Γιατί δεν πίστευε πως ή κατάκτησι της Γαλλίας από τους Ίσπανούς ήταν πράγμα εύκολο και δυνατό. Ή υποθέσις αυτή, σκεφτόταν, ήταν καλύτερο να παραμερίσθ όριστικά. Άλλου βρίσκονταν τά συμφέροντα της Ίσπανίας κι' όχι προς τό μέρος της Γαλλίας. Τό ότι, λοιπόν, ο Παρνταγιάν είχε αυτό τό έγγραφο στην κατοχή του, δεν τον ενδιέφερε.

— Καί τώρα ας άκούσουμε τους δικούς σας όρους, είπε.

Ο Παρνταγιάν απάντησε άμέσως:

— Είμαι βέβαιος, ότι θα τους δεχθήτε μόλις τους άκούσετε. Ο πρώτος όρος είναι, ότι δεν θα ένοχληθώ τίς έλαχιστές ημέρες, που θα μείνω ακόμη έδώ κι' ότι θα φύγω μ' όλες τις τιμές που ταιριάζουν στον αντίπρωσωπό του βασιλιά της Γαλλίας και της Ναβάρρας.

— Δεκτό, απάντησε ο Έσπινόζα, χωρίς να διστάση.

ΚΛΑΟΓΡΗΣ — ΨΑΡΑΔΕΣ

Οι καθολικές αυτές καλόγριες, που διευθύνουν ένα μεγάλο κολλέγιο στα περίχωρα του Σικάγου, πέρασαν έφέτος ολόκληρες τίς καλοκαιρινές διακοπές τους αναζητώντας στα παράλια των Ήνωμένων Πολιτειών, στα ποτάμια και στις λίμνες νέα και άπάνια είδη ψαριών, με τά όποια ήθελαν να εμπλουτίσουν τά ήδη πλούσια ενυδρεία του κολλεγίου τους. Στη φωτογραφία μας, μία ομάδα καλόγριών τη στιγμή που άναζητεί σ' ένα ποτάμι είδη ψαριών που δεν αντιπροσωπεύονται στα ενυδρεία τους.

— 'Ο δεύτερος είναι, ότι δεν θα ένοχληθώ κανείς από εκείνους που μου έδειξαν κάποια συμπάθεια.
— Δεκτό, ξαναείπα. 'Εσπινόζα.
— 'Ο τρίτος είναι, ότι δεν θα επιχειρηθώ τίποτα εναντίον του γιου του δόν Κάρλος, που είναι γνωστός με το όνομα δόν Κάισαρ έλ Τορέρο.
— Το ξέρετε, λοιπόν; ρώτησε ο 'Εσπινόζα.

— Ναί, το ξέρω, όπως ξέρω και πολλά άλλα πράγματα, απάντησε ο Παρνταγιάν. Δεν θα επιχειρήσω τίποτα ούτε εναντίον του δόν Κάισαρ, ούτε εναντίον της Ζιράλντας, της μηνστής του. 'Ο δόν Κάισαρ κι' η μηνστή του θα μπορέσουν να φύγουν άνευ όχλητος από την 'Ισπανία, μαζί με τον πρεσβευτή του βασιλιά της Γαλλίας. Κι' επειδή δεν είναι σωστό ο έγγονος ενός ισχυρού βασιλιά να ζή φτωχός και καταφρονιμένος στο εξωτερικό, θα του δοθεί ένα ποσό — που σ' αφίνα να το καθορίσετε — για να μπορέσει να εγκατασταθεί στη Γαλλία και να δημιουργήσει εκεί μια καινούργια ζωή. Γι' ανταλλάγμα όλων αυτών, σ'ας δίνω το λόγο της τιμής μου, ότι ο πρίγκιπας δεν θα επιχειρήσει ποτέ να ξαναγυρίσει στην 'Ισπανία κι' ότι, εφ' όσον εξαρτάται από μένα, δεν θα μάθω το μυστικό της γεννήσεώς του.

Αυτή η άπροσδοκτη πρόταση, έκαμε τόν 'Εσπινόζα να σκεφθεί κάμποσες στιγμές. 'Επειτα, στηλώνοντας το βλέμμα του πάνω στον Παρνταγιάν, ρώτησε:

— Μου έγγραφσε, ότι ο πρίγκιπας δεν θα επιχειρήσει τίποτα εναντίον του Θρόνου κι' ότι δεν θα προσπαθήσει να ξαναγυρίσει στην 'Ισπανία;

— Σας έδωσα το λόγο μου, απάντησε ο Παρνταγιάν, με παγερό ύφος. Νομίζω πως πρέπει να σ'ας είναι αρκετός.
— Ναί, μου είναι αρκετός, είπε ο 'Εσπινόζα. Νομίζω πως βρήκατε την καλύτερη λύσι σ' αυτήν την ύπόθεσι.

— Είναι πάντως μια λύσι που δεν βλάπτει κανένα, απάντησε ο Παρνταγιάν. 'Αλλά δεν μου άπαντησατε...

— Δέχομαι κι' αυτό τόν όρο, όπως και τους άλλους, είπε ο 'Εσπινόζα.

'Ο Παρνταγιάν σηκώθηκε άμέσως.
— Δεν μάς μένει τότε παρά να φύγουμε από δω, είπε ζωηρά. 'Ο αέρας μέσα σ' αυτό το κελλί είναι πολύ άθυγιινός.

'Ο 'Εσπινόζα σηκώθηκε επίσης, αλλά, τη στιγμή που ήταν έτοιμος ν' άνοιξη τη μυστική πόρτα, ρώτησε:

— Τι έγγραφισεις ζητάτε για την τήρησι αυτής της συμφωνίας;

'Ο Παρνταγιάν τόν κυττάξε μια στιγμή στα μάτια. 'Επειτα ύποκλιθηκε μπροστά του και άπάντησε:

— Το λόγο σας ως ευπατρίδου...

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο 'Εσπινόζα αισθάνθηκε μια βαθιά συγκίνηση. Το ότι ο Παρνταγιάν, έπειτα από όλα όσα είχε κάνει εναντίον του, του έδειχνε τόσο έμπιστοσύνη, έκόλακε τον έγωισμό του και άνασφάλτωνε την ψυχή του.

— Κύριε ίππότη, απάντησε, έχετε το λόγο μου ως ευπατρίδου.
Κι' άμέσως άνοιξε τη μυστική πόρτα, χωρίς να προσπαθήσει να κρύψει που βρισκόταν το ελάτήριο που κινούσε το μηχανισμό της.

'Η μνηστή του ταυρομάχου

'Επειτα από λίγο, βρίσκονταν μπροστά στο κατώφλι ενός σπιτιού με μέτρια εμφάνισι. Για να φτάσουν ως εκεί, χρειάστηκε ν' άνοιξουν πέντε ή έξη μυστικές πόρτες. 'Ο 'Εσπινόζα δεν προσπάθησε σε καμιά περίπτωση να κρύψει το ελάτήριο που τις έκανε ν' άνοιγουν.

— Έδώ θα χωριστούμε, είπε ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής.

'Ο Παρνταγιάν έτοιμάστηκε να φύγει. — Θα μείνετε στο πανδοχείο του Πύργου; τόν ρώτησε ξαφνικά ο 'Εσπινόζα.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο ίππότης.

'Ο 'Εσπινόζα δίστασε μια στιγμή. 'Επειτα είπε:

— 'Αν δεν κάνω λάθος, ενδιαφέρεστε γι' αυτή τη νέα... τη Ζιράλντα.

— Είναι η μνηστή του δόν Κάισαρ, εξήγησε ο ίππότης.

— Το ξέρω, συνέχισε ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής. Για το λόγο αυτό νομίζω πως θα θέλατε να μάθετε που μπορείτε να την βρήτε.

— Καί βέβαια, απάντησε ο Παρνταγιάν. Μήπως την έπιασαν κι' αυτήν μαζί με τόν Τορέρο;

— Όχι. 'Ο Τορέρο δεν συνελήφθη. Τόν κρύβουν. 'Ελπίζω, όμως, ότι εκείνοι που τον κρύβουν, βλέποντάς σας έλευθερο, θα καταλάβουν πως δεν έχουν πια να έλπιζουν τίποτα κι' ότι θα τού ξαναδώσουν την έλευθερία του. 'Αν έπιθυμείτε να τόν έλευθερώσετε, στρέψετε την προσοχή σας προς το μέρος του σπιτιού με τα κυπαρίσσια.

— Καί σίγουρα εκείνη που τόν κρατάει φυλακισμένη, θα είναι η Φαύστα, είπε ο ίππότης.

'Ο 'Εσπινόζα χαμογέλασε.

— 'Ελπίζω πως θα σ'ας δοθεί τώρα η ευκαιρία να της πείτε τις δυο λέξεις που έπιθυμείτε, συνεχισε. 'Αλλά ξαναγυρίζω στη Ζιράλντα... Κι' αυτή επίσης είναι φυλακισμένη. 'Αν έπιθυμείτε να την βρήτε, πηγαίνετε προς το μέρος της πύλης Μπιλ- 'Αλζάρ. 'Αφού βγείτε απ' αυτήν, θα προχωρήσετε ως τέσσερα χιλιόμετρα πάνω στο μεγάλο δρόμο. 'Αν δείτε τότε μπροστά σας έναν πύργο. Είναι μια έπαυλα, όπου πηγαίνει τα καλοκαίρια ο βασιλιάς Φίλιππος, και που είναι γνωστή με το όνομα Μπιλ- 'Αλζάρ, επειδή βρίσκεται κοντά στην ομώνυμη πύλη. 'Εάν φροντίσετε να είσαστε αμύριο το πρωί πριν από τις έντεκα μπροστά στην κινητή γέφυρα του πύργου. Περιμένετε εκεί και δεν θα άργήσετε να ιδείτε εκείνη που έπιθυμείτε. Μια τελευταία λέξι πάνω σ' αυτό το ζήτημα: δεν θα είναι άσκοπο να έχετε μερικούς άφωτισμένους συντρόφους μαζί σας. Μην ξεχνάτε έ-

πίσης ότι, έπειτα από τις έντεκα, θα είναι πολύ άργα.

'Ο Παρνταγιάν έκαμε μια καινούργια ύποκλισι μπροστά στο Μεγάλο 'Ιεροεξεταστή.

— Σας ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά, είπε. Οι πληροφορίες που μου δίνετε, σβύνουν από τη σκέψι μου πολλές θλιβερές άναμνήσεις.

'Ο 'Εσπινόζα χαμογέλασε. 'Επειτα του έδειξε ένα στενό δρόμο που βρισκόταν σε μικρή απόστασι.

— 'Ακολουθήστε αυτό το δρόμο, τού είπε. Θα βγείτε στην πλατεία του 'Αγίου Φραγκίσκου. 'Οταν φτάσετε στην άκρη αυτής της πλατείας, θα στρίψετε άριστερά προς το μέρος της μονής του 'Αγίου Παύλου. 'Εάν βρήτε εκεί κάποιον που φαντάζομαι, ότι θα ευχαριστήθη πολύ να σ'ας δει... 'Ο άνθρωπος αυτός έρχόταν κάθε μέρα έξω από την πόρτα του μοναστηριού κι' έμενε εκεί ως κι το βράδυ.

Χαιρέτησε κατόπιν τόν Παρνταγιάν με μια κίνηση του κεφαλιού και μπήκε μέσα στο σπίτι.

'Ελευθερος!...

'Οσο συζητούσε με τόν 'Εσπινόζα, ο Παρνταγιάν, είχε παραμείνει άπαθής. Κι' αυτή η άπάθεια ενός ανθρώπου που είχε γλυτώσει από έναν τρομερό θάνατο, άφου πέρασε από τα πιο φριχτά βασανιστήρια, είχε κάνει βαθιά έντυπνσι στο Μεγάλο 'Ιεροεξεταστή.

'Οταν, όμως, ο ίππότης βρέθηκε μόνος στο στενό δρομάκι, κάτω από τις θερμές ακόμη ακτίνες του ήλιου — ήταν περιπυ πέντε το άπογεμα — ανέπνευσε τόν αέρα με άληθινή ήδονη κι' άπομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα προς τη διεύθυνσι που τού είχε ύποδειξει ο 'Εσπινόζα.

— Ούφ! έκαμε. 'Ως την τελευταία στιγμή, φοβήθηκε, ότι ένα σύννεφο από ρασοφόρους θα ρίχνονταν πάνω μου για να μ' οδηγήσουν και πάλι στο κελλί του θανάτου. 'Ο 'Εσπινόζα μου είχε δώσει, βέβαια, το λόγο του. 'Αλλά πως μπορεί κανείς να είναι σίγουρος μ' αυτό τόν άνθρωπο;

Σήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε τόν καταγάλανο ούρανό.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Δεν βρίσκομαι πια μέσα στο σκοτάδι. Μά την άλήθεια, ο ούρανος της 'Ισπανίας είναι πολύ άμορφος. Δεν τ' είχα προσέξει ως τώρα... 'Εχω την έντύπνσι πως ξαναγεννήθηκα... Καί βέβαια, πως μπορεί να μην ξαναγεννήθηκα έπειτα από τις δεκαπέντε ημέρες που πέρασα με μοναδική συντροφιά το θάνατο;

'Ενα τρομερό χαμόγελο μισάνοιξε, ξαφνικά, τα χείλη του.

— Κόντευα να ξεχάσω τη Φαύστα! εί-πε. 'Εχουμε έναν παλιό λογαριασμό, που πρέπει να τόν κανονίσουμε τώρα.

Είχε φτάσει, στο μεταξύ, στην πλατεία του 'Αγίου Φραγκίσκου.

— 'Ας πάω να βρω αυτό το δυστυχισμένο Τσίκο, ψιθύρισε. Κράτησε το λόγο του και δεν έφυγε ούτε στιγμή από την πόρτα της φυλακής μου. 'Αν δεν έκανε τί-

ποτε για μένα, δεν τού έλειψε, όμως, η καλή διάθεσι... 'Α, φταχέ μου Τσίκο, αν ήξερες πόσο θάρρος μου δίνει η ταπεινή άφοσίωσι σου! Είναι άλήθεια, λοιπόν, πως μόνο ανάμεσα στο λαό μπορεί κανείς να βρή άισθήματα άγνά και ελκρινή... Μου φαίνεται, όμως, πως άρχισα να γίνωμαι ποιήτης... 'Αν ο άλλος φίλος μου, ο 'Θερ-βάντες, με άκουγε, θα με φώναζε και πάλι «δόν Κιχώτη».

Καί, θέλοντας να κάμη έκπληξι στον Τσίκο, τυλίχθηκε, μ' όλη την τρομερή ζέστη, μέσα στο μανδύα του και άκολουθ-ησε τήν οδόν 'Αγίου Παύλου, που οδηγούσε στο όμνυμο μοναστήρι.

'Αλλά τού κάκου άναζήτησε το νάνο. Δεν τόν είδε πουθενά. Μήπως, λοιπόν, ο 'Εσπινόζα είχε κάνει λάθος ή μήπως ο Τσίκο είχε άτελειστη στο τέλος κι' είχε φύγει;

'Ακουσε, ξαφνικά, μια σιγαλή φωνή πλάι του:

— 'Ακολουθήστε με! Γύρισε άμέσως κι' άναγνώρισε τόν Τσίκο.

'Ο νάνος άπομακρύνονταν με μεγάλα βήματα κι' ο ίππότης, χωρίς να καταλαβαίνει για ποιο λόγο φερνόταν έτσι, τόν άκού-λούθησε.

'Ο νάνος, χωρίς να γυρίση καθόλου πίσω του, άπομακρύνθηκε από το μοναστήρι και χώθηκε σ' έναν δαϊδάλο από μικρά δρομάκια. Σταμάτησε, τέλος, και, γυρίζοντας, έτρεξε κοντά στον Παρνταγιάν, έπιπασε το χέρι του και τού έφερε στα χείλη του.

— 'Α, τού ήξερα πως θα βγαίνετε νικητής! είπε. 'Αλλά τώρα δεν πρέπει να χάνουμε ούτε στιγμή. 'Εμπρός, ακολουθήστε με.

'Ηταν έτοιμος να συνεχίση, το δρόμο του, άλλ' ο Παρνταγιάν τόν έπιασε από τόν ώμο.

— Περιμένε μια στιγμή, τού είπε. Πως διάβολο κατάφερες να μ' άναγνωρίσης, άφου είμαι τυλιγμένος ως τα μάτια με το μανδύά μου;

'Ο Τσίκο χαμογέλασε.

— 'Οπου κι' αν είσαστε και μ' όποιο-δήποτε ντύσιμο, θα σ'ας άναγνωρίσω παντα, απάντησε. 'Αν τα μάτια μου μπορούν να λαβήσουν, η καρδιά μου, όμως, δεν θα κάμη ποτέ λάθος... 'Αλλά, για τ' όνομα του Θεού, έλατε γρήγορα. Μην στεκόμαστε εδώ.

'Ο Παρνταγιάν συγκινήθηκε από τα λόγια του.

— 'Αλλά που θέλεις να με πάς; τόν ρώτησε.

— Πρέπει να σ'ας κρύψω, απάντησε. Καί πρέπει να ξέρετε πως εκεί που θα σ'ας πάω, δεν θα σ'ας βρουν ποτέ.

— Να με κρύψης; είπε ο ίππότης. 'Αλλά για ποιο λόγο;

— Για να μην σ'ας ξαναπιάσουν. 'Ο Παρνταγιάν γέλασε.

— Δεν ύπάρχει λόγος να κρυφτώ, άπάντησε. Μην άνησυχής, δεν πρόκειται να με ξαναπιάσουν.

'Ο Τσίκο δεν ρώτησε τίποτα, ούτε φανέρωσε έκπληξι ή άνησυχία. 'Αφου ο ίππότης έλεγε πως δεν θα τόν ξανάπιαναν, αυτό θα ήταν σωστό. Μπορούσε, λοιπόν, ν' άφιση έλευθερη τη χαρά που πλημμυ-ριζε το στήθος του. Χωρίς να σκεφτή πε-ρισσότερο, ξανάπιασε το χέρι του Παρνταγιάν και έτοιμάστηκε να τού φέρη και πάλι στα χείλη του.

— Τι κάνεις εκεί; τού φώναξε ο ίππότης. Καί τήν ίδια στιγμή, τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε στα δυο μάγουλα.

'Ο νάνος έγινε κατακόκκινος από τη συγκίνηση και τη χαρά του.

— 'Εμπρός τώρα, είπε ο ίππότης. 'Αν υ' άφισες μόνο μου σ' αυτά τα στενοσό-κακα, θα χαθώ. 'Οδηγήσε με, λοιπόν, στο πανδοχείο του Πύργου, όπου η άμορφη Ζουάνα θα χαρή πολύ όταν μάς ιδή να ξαναγυρίζουμε μαζί.

Δυο δειλοί έρωτευμένοι

'Επειτα από λίγο, έμπαιναν στο πανδο-χείο του Πύργου, που ήταν σχεδόν έρημο εκείνη τήν ώρα.

'Οταν προέδρασε ο Παρνταγιάν, η Ζου-άνα έκανε σαν τρελή από τη χαρά της μόλις τούς είδε. Είχε πολύ άδυνατίσει τις τελευταίες ημέρες και μια κτρινάδα είχε άπλωθη στα μάγουλά της, που ήταν πριν ροδοκόκκινα. 'Εάλεγε πως είχε σηκωθεί από κάποια άρρώστεια. 'Αλλά ήταν πάντα η μικρή φιλάρεσκη, που ο ίππότης είχε γνω-ρίσει. Το χτένισμά της ήταν άφθογο και το ντύσιμό της φανέρωνε ένα λεπτό και σι-γουρο γούστο. Σάν όλες τις 'Ισπανίδες, είχε μια ιδιαίτερη προτίμησι στα φαντα-χτερά χρώματα. 'Αλλά ήφερε να τα συν-δυάξη με τρόπο πολύ άρμονικό.

— 'Ο κύριος ίππότης! φώναξε. 'Ελα Χριστέ και Παπαγιά!... Μήπως κάνω λά-θος;

— Δεν κάνεις καθόλου λάθος, της άπάντησε ο Παρνταγιάν, σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του με την οικειότητα εκεί-νη που ήφερε να παίρνη σε ώρισμένες πε-ριστάσεις. Δεν με περιμένεις, λοιπόν;

— Πως όχι!... 'Αλλά οι ημέρες περνού-σαν κι' είχα άρχισει ν' άπελπιζώμαι...

Μιλούσε στον ίππότη, αλλά κύτταξε πάντα τόν Τσίκο. Καί το βλέμμα της είχε μια άσυνήθιστη τρυφερότητα.

— 'Αφού, λοιπόν, βεβαιώθηκες πως εί-μαι εγώ, της είπε ο Παρνταγιάν, μάθε ότι πεθαίνα από πείνα, δίψα και ύπνο. 'Από δεκαπέντε ημέρες, ούτε έφαγα, ούτε ήπια, ούτε κοιμήθηκα!...

— 'Από δεκαπέντε ημέρες; Είναι δυνα-τόν;

— Είχαν σκοπό να σ'ας άφίσουν να πέ-θάνετε από τήν πείνα, είπε ο Τσίκο. 'Ω, τούς κακούργους!

— Ούτε ο νάνος, ούτε η Ζουάνα άμφέδα-λαν έστω και μια στιγμή για τα λόγια του. 'Αφου ο ίππότης είχε πη πως δεν είχε φάει, δεν είχε πη και δεν είχε κοιμηθ από δεκαπέντε ημέρες, αυτό θα ήταν σωστό.

'Ο Παρνταγιάν άκέφτηκε για μια στιγ-μή να τούς βγάλη από τήν πλάνη τους. 'Αλλά το βεβαίωσε περιττά. 'Αργότερα θα τούς έλεγε ίσως τήν άλήθεια...

— Ναί, δεκαπέντε ημέρες, ξαναείπε. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, μικρή μου Ζουάνα, πόσο πρέπει να πεινάω και πόσο μεγάλη ανάγκη έχω να κοιμηθώ. 'Αύριο, άλλωστε, θα μου χρειαστούν όλες οι δυνάμεις μου, για να φερω σε καλό τέλος μια μικρή ύ-πόθεσι. Στο μεταξύ, πρέπει να μιλήσω με το φίλο μου τόν Τσίκο, για πράγματα που δεν πρέπει να τ'ακούη κανείς άλ-λας εκτός από σένα. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να μάς οδηγήσης σ' ένα άσφαλισμένο μέ-ρος.

— Θα σ'ας πάω τότε στο δωμάτιό μου και θα σ'ας σερβίρω μόνη μου, απάντησε η Ζουάνα.

'Επειτα από μ' ες στιγμές, έμπαιναν στο δωμάτιό της.

'Η Ζουάνα έβλεπε να βγή για να δώση τις απαιτούμενες διαταγές στις υπηρέτριες. 'Αλλά ο Παρνταγιάν τήν σταμάτησε.

— Μικρή Ζουάνα, είσαι μια άδελφούλα για μένα, της είπε. Σου τ' είπα και αλ-λοτε κι' αν κρινω από τη χαρά που αι-σάνθηκες, ξαναβλέποντάς με, θα πρέπει να συμπεράνω πως και συ μ' αγαπάς σαν να ήμου μεγαλύτερος άδελφός σου. 'Αλ-λά, στην πατρίδα μου, όταν δυο άδελφοί ξαναβλέπονται έπειτα από καιρό, η συνή-θεια άπαιτεί να φιλάνε ο ένας τόν άλλον. Μήπως αυτό το πράγμα δεν συνήθίζεται εδώ;

— Καί βέβαια, απάντησε η Ζουάνα, ά-νοιγόντας τήν άγκαλιά της.

'Ο Παρνταγιάν τη φίλησε στα δυο μά-γουλα. 'Επειτα της έδειξε τόν Τσίκο.

— Καί τόν άλλο άδελφό σου δεν τόν φιλάς; της είπε. Νομίζω, μάλιστα, πως αυ-τός είναι κάτι περισσότερο από άδελφός...

Αυτή τη φορά, η Ζουάνα κοκκίνισε ως τα αυτιά κι' άρχισε να στριφογυρίη τήν άκρη της ποδιάς της με συλλογισμένο ύ-φος.

Κι' ο Τσίκο επίσης είχε γίνει κατακόκ-κινος. Τα πόδια του έτρεμαν και αισθά-νόταν στο λαιμό ένα σφίξιμο που έκανε λαχανιασμένη τήν άναπνοή του.

— 'Τί άγόνθη! τού είπα κι' οι δυο! σκε-φτόταν ο Παρνταγιάν. Εύτυχώς που είμαι εδώ... Διαφορετικά, δεν θα φανέρωναν πο-τέ ο ένας στον άλλον τήν άγάπη τους».

Ξεχνούσε τήν πείνα του, τήν κόυρασι του, τούς κινδύνους που διέτρεξε, τα πάν-τα. Καί δεν έβλεπε παρά τούς δυο έρω-τευμένους, που είχαν καταβείσει το κεφάλι τους και κύτταζαν λοξά ο ένας τόν άλλον.

— Διάβολε! είπε. Τι ύφος είναι αυτό που έχετε πάρε κι' οι δυο σας; Αυτό το φιλή, λοιπόν, σ'ας κάνει τόσο κόπο;

Καί, λέγοντας αυτά, έσπρωξε από τούς ώμους τόν 'Ελ Τσίκο.

— 'Εμπρός! τού φώναζε. Ξέρω πως πε-θαίνεις από τόν πόθο να φιλήσης τη μικρή σου Ζουάνα, που κι' αυτή άνομύμονει να τήν σφίξης στην άγκαλιά σου.

'Ο 'Ελ Τσίκο έκαμε να σφίξη στην άγ-καλιά του τη Ζουάνα, αλλά σταμάτησε.

— Ζουάνα! είπε.

Αυτή η λέξι εσήμαινε: «Μου τ' επιτρέ-πεις?».

— Λουί! απάντησε η νέα.

Καί το ύφος της τού έλεγε: «Τί περι-μένεις, λοιπόν; Δεν βλέπεις πόσο είμαι δυστυχισμένη?».

'Αλλά αυτό ήταν όλο.

'Ο Παρνταγιάν έχασε τότε τήν ύπομο-νή του και, πιανοντάς τους από τούς ώ-μους, τούς έσπρωξε τόν ένα πάνω στον άλλον.

Τα χείλη του Τσίκο μόλις άγγιξαν το κατακόκκινο μάγουλο της Ζουάνας. 'Απο-τραβήχτηκε κατόπιν με σεβασμό, όπως μπροστά σε μια ιερή εικόνα.

'Η Ζουάνα ήταν άνικανη πια να συγ-κρατήση τη συγκίνησι της και έξοπασε σε λυγμούς.

'Ο Τσίκο της έπιπασε τότε τα χέρια και τ'άφριξε μέσα στα δικά του.

— Γιατί κλαίς; τη ρώτησε, έτοιμος να κλάψη κι' αυτός.

— Κακέ! απάντησε η νέα, με φωνή που μόλις άκούγεται. Δεκαπέντε ημέρες και να μη σε ιδώ ούτε μια στιγμή!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

'Η κυρία, ο κύριος και το καπέλλωμα!...

Το πρώτο ραντεβού...

Η 'Οντέτ Ρουσσώ και η Κολέτ Ντυβάλ καταρρίπτουν το παγκόσμιο ρεκόρ ελεύθερας πτώσεως με αλεξίπτωτο

ΔΥΟ χαριτωμένες Γαλλίδες, η 'Οντέτ Ρουσσώ και η Κολέτ Ντυβάλ, επιχείρησαν τελευταία κι' οι δυο να καταρρίψουν το παγκόσμιο ρεκόρ της ελεύθερης πτώσεως με αλεξίπτωτο. Το πηδήμα αυτό είναι εξαιρετικά επικίνδυνο, γιατί ο αλεξιπτωτιστής, ενώ πέφτει από εξαιρετικά μεγάλο ύψος, είναι υποχρεωμένος να ανοίξει το αλεξίπτωτό του σε πολύ μικρή απόσταση από το έδαφος. Το παραμικρό λάθος στον υπολογισμό του ύψους κι' η καθυστέρηση κατά μερικά μόνο δευτερόλεπτα στο άνοιγμα του αλεξίπτωτου, είναι μοιραία για τον αλεξιπτωτιστή. Πρέπει να σημειωθεί ακόμη ότι η μεγάλη ταχύτητα με την οποία πέφτει ο αλεξιπτωτιστής και η απότομη αλλαγή της ατμοσφαιρικής πίεσης, βάζουν σε φοβερή δοκιμασία το νευρικό του σύστημα, την αρτηριακή του πίεση, την λειτουργία της καρδιάς του και των πνευμόνων του.

Η 'Οντέτ Ρουσσώ υπέρνικησε όλες αυτές τις δυσκολίες και κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ, προωτώντας από ύψος 8.200 μέτρων, ενώ προηγούμενο ρεκόρ ανήκε στην Ρωσίδα Σουλτάινοβα, η οποία είχε πηδήσει από ύψος 7246 μέτρων.

Λιγότερο τυχερή στάθηκε η Κολέτ Ντυβάλ, που παρά το γεγονός ότι ανοίξε το αλεξίπτωτό της όταν έφτασε σε απόσταση 300 μόνο μέτρων από το έδαφος πήδησε από ύψος 8150 μέτρων. Η επίδοσή της όμως έχει την ίδια αξία με το ρεκόρ της φίλης της 'Οντέτ. Γιατί, αν πηδήσει από 50 μέτρα χαμηλότερα δεν φτάνει αυτή, αλλά το αεροπλάνο της, που δεν μπόρεσε να ανυψωθεί περισσότερο.

Όπως αναφέραμε, εξ' άλλου, τα κατορθώματα και των δύο γυναικών έχουν απολύτως την ίδια αξία: Και οι δυο διέτρεξαν τον ίδιο κίνδυνο, έδειξαν το ίδιο θάρρος και την ίδια ψυχραιμία κατά το πηδήμα τους, είχαν την ίδια τεχνική κατάρτιση.

Δεν είναι υπερβολή να πη κανείς ότι τα κατορθώματα των δύο Γαλλίδων θα τα ζηλευσαν και οι πιο ειδικευμένοι αντρες αλεξιπτωτιστές. Φυσικό είναι λοιπόν να φαντάζεται κανείς τις δυο αλεξιπτωτιστρίδες, αν όχι σαν αντρουναίκες, τουλάχιστον προκείμενες με σπάνιες αθλητικές ικανότητες.

Ωστόσο από την εξωτερική τους εμφάνιση τίποτα δεν δείχνει ότι έχουν ιδιαίτερη προδιάθεση να παίξουν με το θάνατο. Και οι δυο είναι κόρες δημοσίων υπαλλήλων. Η 'Οντέτ Ρουσσώ είναι έρασις αλεξιπτωτιστρία και εργάζεται ως μεταφράστρια σ' ένα υπουργείο. Η Κολέτ Ντυβάλ έγινε επαγγελματίας αλεξιπτωτιστρία. Έξασκε όμως το αεράγγελμά της μόνο το καλοκαίρι, κάνοντας επιδείξεις στις διάφορες αεροπορικές γιορτές. Τα χρήματα όμως που κερδίζει παίζοντας κορώνα γραμμάτια τη ζωή της δεν της φτάνουν για να ζήσει, γιατί είναι υποχρεωμένη ν' αγοράζει και να συντηρή μόνιμη τις αλεξιπτωτικές της πανακρίδες εξοπλισμούς τους. Γι' αυτό, η Κολέτ, που είναι πολύ όμορφη και έχει σώμα με θαυμάσιες αναλογίες, εργάζεται σ' όλο το υπόλοιπο διάστημα του χρόνου ως μανекέν στον κόσμο γυναικείας μόδας της Ζερμαίν Λεκόντ.

Η περιφέρεια της μέσης της Κολέτ Ντυβάλ δεν ξεπερνά τα 56 εκατοστά και οι άσπρα γόνατοι της είναι τόσο λεπτοί, ώστε αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τον κλασσικό χορό όπου ήθελε κά-

Η 'Οντέτ Ρουσσώ και η Κολέτ Ντυβάλ διέτρεξαν τον ίδιο κίνδυνο. Αριστερά: Ο φύλακας του ποταμού ορίζει την 'Οντέτ. Δεξιά: Το πλήρωμα της βενζινακάτου αναυρεί από την θάλασσα την Κολέτ.

ποτε να σταδιοδρομήσει. Κάθε άλλο, λοιπόν, παρά αθλητικός τύπος είναι η άρτομη αλεξιπτωτιστρία.

Τι να πη όμως κανείς για την 'Οντέτ Ρουσσώ, που το άσπασμά της φτάνει το 1 μ. 57 και ζυγίζει 45 μόνο κιλά; Αυτή η φαινομενική σωματική αδυναμία, ωστόσο δεν εμποδίζει τις δυο κοπέλλες να επιδοθούν σ' ένα από τα πιο σκληρά σπορ. Όταν κανείς ριχτεί στο κενό από ύψος 8000 μέτρων από ένα αεροπλάνο, που τρέχει με ταχύτητα 200 χιλιομέτρων την ώρα, μέσα σε μια ατμόσφαιρα όπου η πυκνότητα του αέρα φτάνει στο ελάχιστο, και όπου η θερμοκρασία πλησιάζει τους 40 βαθμούς υπό το μηδέν, για να πέση σαν πέτρα με μια ταχύτητα, που δεν αργεί να φθάσει τα 150 χιλιομέτρα την ώρα, υφίσταται μια σειρά από πολύ δύνατα «σώκ».

Κι' όμως, όσο και αν υποφέρει ο αλεξιπτωτιστής, πρέπει να διατηρή την ψυχραιμία στο στομάχι, να ελέγχει τους μύς και τα νεύρα του για να είναι σε θέση να καταβάλλει μια συνεχή προσπάθεια να μη στροβιλιίζεται το σώμα του κατά την διάρκεια της πτώσεως. Μέσα στα τρία λεπτά, που διαρκεί η ελεύθερη πτώση ο αλεξιπτωτιστής πρέπει να διορθώσει τη στάση του σώματος του ώστε να σχηματίσει σταυρό. Με τον τρόπο αυτό όχι μόνο επιβραδύνει την πτώση άλ-

2 Γαλλίδες

Θαίζουν με το θάνατο

λά και βρίσκεται στην κατάλληλη στάση την ώρα, που θα ανοίξει το αλεξίπτωτο. Στο ίδιο αυτό διάστημα το βλέμμα του δεν πρέπει να ξεκολλά από τη συσκευή που δείχνει το ύψος, και το χρονόμετρο.

Γιατί μόνο έτσι γνωρίζει με ακρίβεια σε τι απόσταση βρίσκεται από τη γη. Όταν φθάσει η στιγμή για να τραβήξει τον μοχλό, που ανοίγει το αλεξίπτωτο, 15 έως 20 δευτερόλεπτα τον χωρίζουν από την προσγείωσή ή το θάνατό του.

Με το χαμόγελο στα χείλη η 'Οντέτ Ρουσσώ και η Κολέτ Ντυβάλ αντιμετωπίζουν τις φοβερές αυτές, για τον γυναικείο οργανισμό, δοκιμασίες. Και τα κατορθώνουν θαυμάσια.

Κατά την τελευταία απόπειρά τους να καταρρίψουν το παγκόσμιο ρεκόρ και οι δυο παρασύρθηκαν από τον άνεμο και έπεσαν στο νερό.

Η 'Οντέτ στον ποταμό Τον και η Κολέτ στη θάλασσα. Την 'Οντέτ έσωσε από βέβαιο θάνατο ο φύλακας του ποταμού, που την αλάνησε τυχαία, και την Κολέτ το πλήρωμα μιας βενζινακάτου. Και οι δυο κοπέλλες δεν ήξεραν κολύμπι. Αλλά και δεινές κολυμβήτριες να ήταν πάλι θα είχαν πνιγεί, γιατί ήταν αδύνατον να απαλλαγούν από την εξάρτησή τους που ζυγίζει 25 κιλά.

Η 'Οντέτ, που είχε ανοίξει το αλεξίπτωτό της σε ύψος 400 μέτρων από την επιφάνεια της γης, είπε τα εξής μετά την διάσωσή της:

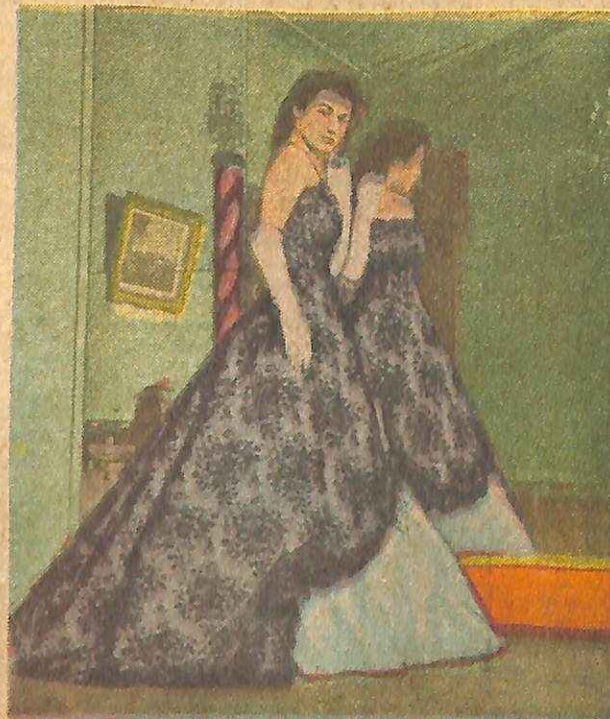
«Έλεπα τον ποταμό ολοένα να πλησιάζει και να πλαταίνει. Παραφορτωμένη καθώς ήμουν με την βαρεία εξάρτησή έπεσα μέσα στο νερό βέβαιη ότι θα πνιγόμουν. Έκανα μερικές κινήσεις για να συγκρατηθώ στην επιφάνεια του νερού, αλλά ήταν μάταιες. Ένοιωθα ότι βυθίζομουν, όταν έφθασε εύτυχώς ο φύλακας του ποταμού και με έσωσε».

Οι δυο γυναίκες δεν φοβήθηκαν καθόλου από τον κίνδυνο, που διέτρεξαν. Όπως δηλώναν είναι έτοιμες να επαυλαθούν τα κατορθώματά τους. Η 'Οντέτ Ρουσσώ για να υπερασπιστεί τον τίτλο της πρωταθλήτριας του κόσμου και η Κολέτ Ντυβάλ για να άποσπαση τον τίτλο από την ανταγωνίστριά και φίλη της.

00

Ποτά... άσπερτι

Οι Αμερικανίδες που συχνάζουν στα νυκτερίνα κέντρα της Βοστώνης, θα μπορούσαν τώρα να παραγγέλλουν ποτά με... με αποχρώσεις «παστέλ», άσπερτι με... με φρέσκα τους! «Αν π. χ. μια κυρία το φρέσκο και ζήτησε ούισκυ, ο φούρνος πρέπει να προσθέσει στο ποτήρι της μπάρμπα να προσθέσει στο ποτήρι της λίγο πράσινο φωτικό χρώμα, τελειώσε άδελφές. Κι' έτσι η κυρία θα πίνει ουίσκι που της άρεσει, ενώ συγχρόνως θα είναι εν τάξει με τις ιδιοτροπίες της Μάδας!

Η όμορφη αλεξιπτωτιστρία Κολέτ Ντυβάλ είναι ένα από τα πιο φημισμένα μαννεκέν του Παρισιού.

Σχολή για υδαθμονόξονα υορίτσια

Οι φοιτήτριες κανονίζουν μόνες τους τα μαθήματα και τον τρόπο ζωής τους

ΕΝΑ εκπαιδευτικό ίδρυμα, όπου οι κανονισμοί είναι κάτι παραπάνω από ελαστικοί σε όλα, όπου δεν υπάρχει αυστηρά καθωρισμένο πρόγραμμα διδασκαλίας, όπου ο καθένας διαλέγει μόνος του τα μαθήματα που θέλει να διδαχθεί και όπου η πατροπαράδοτη «απόδοσις» ανάμεσα στους φοιτητές και τους καθηγητές δεν υφίσταται, είναι κάτι που ακόμη και στις πιο εξελιγμένες κοινωνίες, θεωρείται μια επαναστατική και επικίνδυνη καινοτομία.

Αν μάλιστα, οι μοναδικοί φοιτητές ενός τέτοιου ιδρυματος είναι κορίτσια γύρω στην επικίνδυνη ηλικία των είκοσι ετών, δεν χρειάζεται τίποτα περισσότερο για να δημιουργηθούν ένα σωρό φθορές για την καποινή εξέλιξη των κοριτσιών αυτών.

Κι' όμως, μια τέτοια άπιθανη κατάσταση επικρατεί στο Αμερικανικό Μπένινγκτον, χωρίς, περιέργως, να υψώνονται φωνές διαμαρτυρίας για την υπέρβί του. Αντίθετα μάλιστα, το πρωτότυπο αυτό κολλέγιο θεωρείται σήμερα σαν ένα από τα πιο μοντέρνα εκπαιδευτικά ιδρύματα και εκπαιδευτικοί από όλα τα μέρη του κόσμου παρακολουθούν κάθε τόσο την εξέλιξη του και βγάζουν πολύτιμα συμπεράσματα, για την μορφή που θα πρέπει να έχει η εκπαίδευση στο μέλλον.

Οι άνθρωποι που ίδρυσαν το κολλέγιο αυτό, πριν από 25 χρόνια, ξεκίνησαν με την πρόθεση να φτιάξουν ένα ίδρυμα, που να προσφέρει όσο το δυνατόν περισσότερη ελευθερία στους φοιτητές του, ενώ ταυτόχρονα θα τους προσφέρει μια μόρφωση, που να συμβιβάζεται με τις προτιμήσεις τους και θα τους εφοδιάζει με προσόντα χρήσιμα στην κατοπινή ζωή τους.

Ήταν τότε η εποχή, που πολλά Αμερικανικά κολλέγια, βλέποντας ότι η νεολαία δεν έδειχνε μεγάλη διάθεση να μορφωθεί, αποφάσισαν να βγάλουν από το πρόγραμμά τους «δυσκολοχώνευτα» μαθήματα όπως τα λατινικά και να προσφέρουν άλλα, που να κινούν το ενδιαφέρον των φοιτητών.

Το πείραμα απέδωσε και οι μαθηταί άρχισαν να ξαναγυρίζουν στα κολλέγια. Μερικοί κάτοικοι του Βέρμοντ, τότε, τράβηξαν ακόμη πιο μακριά και θέλησαν να φτιάξουν ένα κολλέγιο που να μην δεσμεύεται με κανένα τρόπο από τους πατροπαράδοτους τρόπους διδασκαλίας.

Βρέθηκε ένας πλούσιος κτηματίας, που χάρισε ένα μεγάλο αγρόκτημα με τις κτιριακές εγκαταστάσεις του και ύστερα από μερικές διαπραγματεύσεις το κολλέγιο Μπένινγκτον δέχθηκε το 1932 τις πρώτες μαθήτρίες του. Από τον καιρό που ιδρύθηκε, το κολλέγιο αυτό δεχεται μόνο κορίτσια για μαθήτρίες και μάλιστα κορίτσια που έχουν προοδευτικές αντιλήψεις και που το ενδιαφέρον τους στρέφεται κυρίως στις καλές τέχνες.

Στο πρόγραμμα των μαθημάτων δεν αναφέρονται καθόλου όχι μόνο τα λατινικά, αλλά ούτε και τα αρχαία ελληνικά, τα αρχαία σλαβονικά, ή η αρχαία Ιστορία. Αντίθετα, τις πρώτες θέσεις κατέχουν μαθήματα σύγχρονης ευρωπαϊκής λογοτεχνίας, σύγχρονης πολιτικής και κοινωνικής ζωής, τα μαθηματικά και μαθήματα σύγχρονης επιστήμης.

Αλλά εκείνο που κάνει το κολλέγιο Μπένινγκτον να ξεχωρίζει από τα άλλα, είναι ο τρόπος, με τον οποίον διδάσκονται και βαθμολογούνται οι μαθήτρίες του, καθώς και οι κανονισμοί που ρυθμίζουν τη ζωή τους εκεί.

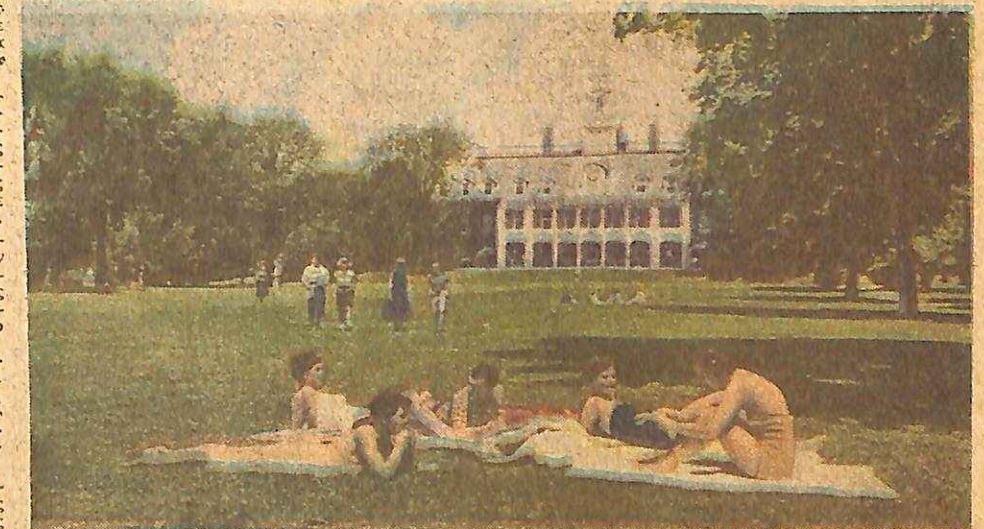

Οι περισσότερες φοιτήτριες του Μπένινγκτον, ασχολούνται με τις καλές τέχνες.

Εκτός από μια γενική και περιορισμένη σειρά εντελώς βασικών και απαραίτητων μαθημάτων, οι φοιτήτριες του Μπένινγκτον έχουν την απόλυτη ελευθερία να διαλέγουν μόνες τα μαθήματα που προτιμούν και τον τρόπο, με τον οποίον νομίζουν ότι πρέπει να τα διδαχθούν. Πολλές φορές μάλιστα, όταν βρεθούν αρκετές μαθήτρίες, δημιουργούνται και έκτακτες σειρές μαθημάτων.

Οι περισσότερες διαλέγουν τις καλές τέχνες, τον χορό ή τη μουσική. Αυτό αποδεικνύεται εύκολα από τους τοίχους του κολλεγίου, που είναι γεμάτοι με προσδευτικά έργα, που τα έχουν φτιάξει οι φοιτήτριες ή οι καθηγητές τους. Είναι δε τόσο τυλμρά αυτά τα έργα, ώστε ακόμη και οι πιο επαναστατές της τέχνης, που τα έχουν δη, τα θεωρούν πολύ μοντέρνα.

Μία ιδέα για το είδος των έργων τέχνης, με τα οποία ασχολούνται οι φοιτήτριες του Μπένινγκτον, δίνει ένα κοντέρτο, που δόθηκε τε-

Οι φοιτήτριες του Αμερικανικού κολλεγίου Μπένινγκτον έχουν απόλυτη ελευθερία στο ντύσιμο, όπως και ο,τι αφορά τη ζωή τους...

λευταία εκεί. Η μουσική ήταν γραμμένη από τον Γαλλο-Αμερικανό συνθέτη Έντγκαρ Βαρές. Για την εκτέλεση του έργου αυτού χρειάστηκαν αρκετά από τα συνηθισμένα όργανα μιας ορχήστρας. Αλλά εκείνα που επικρατούσαν ήταν εξη τσάγιερα, αρκετές ποντικοπαγίδες, γκόνγκ, κυμβάλα και ένα δερμάτινο μαξιλάρι.

Για να συμπληρώσει την ορχήστρα του, ο Έντγκαρ Βαρές χρησιμοποίησε «κοντροβασμένους ήχους», δηλαδή κρότους μηχανών, σφυρίγματα και άλλους θορύβους, που τους είχε αποτυπώσει σε ένα μαγνητόφωνο!..

Κάθε φοιτήτρια, διαλέγει μόνη της έναν καθηγητή, που αποτελεί τον προσωπικό της σύμβουλο στο διάστημα των σπουδών της και παρακολουθεί από κοντά την εξέλιξη της. Οι παραδόσεις των μαθημάτων γίνονται στις φοιτητικές αίθουσες ή, συνηθέστερα, στο δωμάτιο μιας από τις φοιτήτριες.

Μακριά παντελόνια, σόρτες ή «παρδαλά» ντύσιμο, δεν είναι ασυνήθιστο θέαμα για τους καθηγητές του κολλεγίου του Μπένινγκτον, την ώρα που παραδίδουν το μάθημά τους. Όπως δεν είναι ασυνήθιστο για τις μοντέρνες φοιτήτριες να καπνίζουν ακόμη και την ώρα που μαθήματος, με την άδεια του καθηγητού τους.

Αντί για θρανία, οι φοιτήτριες προτιμούν συνήθως το πάτωμα ή τα τραπέζια και φυσικά, τίποτα στην στάση τους δεν θυμίζει τις συνηθισμένες φοιτήτριες.

Η ελαστικότητα των κανονισμών πάνω στα θέματα αυτά, που φθάνει συχνά μέχρις ανυπακοής, εξηγείται από το γεγονός ότι οι πρώτοι βασικοί κανονισμοί για την ζωή των φοιτητριών, ψηφίσθηκαν από τις ίδιες τις φοιτήτριες. Και σήμερα, όταν πρόκειται να αποσπαστεί κάτι παρτίμο, άφισμα στην κρίση μιας μικτής επιτροπής καθηγητών και φοιτητριών.

Γι' αυτό και, παρ' όλο που θεωρούνται εσωτερικές, έχουν όλο το δικαίωμα να βγαίνουν κάθε βράδυ και να μένουν έξω όσο θέλουν, με την προϋπόθεση ότι θα το δηλώσουν, αν πρόκειται να λείψουν μετά τα μεσάνυχτα.

Για τις μεταμεσονύκτιες αυτές εξόδους είναι πάντοτε απαραίτητη η έγκριση του συμβούλου-καθηγητού της κάθε φοιτήτριας. Έτσι, αν ο καθηγητής διαπιστώσει ότι οι εξόδοι αυτές εμποδίζουν την εξέλιξη μιας φοιτήτριας, της κάνει στην άκρη μερικές παρατηρήσεις που, έφθον δεν συμμορφώνεται, μπορεί να καταλήξουν και στην απόβολή της από το κολλέγιο.

Μια άλλη καινοτομία, που εφαρμόστηκε στο κολλέγιο του Μπένινγκτον, είναι ότι οι φοιτήτριες έχουν το δικαίωμα να πίνουν οιονδήποτε ποτό στις συγκεντρώσεις και στα καλλιτεχνικά πάρτι τους.

Παράλληλα με την κατωτομία τους στις τέχνες, το κολλέγιο δίνει στις φοιτήτριες του και μια επαγγελματική κατάρτιση. Έτι δέκα έβδομοδες κάθε χρόνο, όλες οι φοιτήτριες είναι υποχρεωμένες να έλνουν σ' έναν σε μια οποιαδήποτε δουλειά και η απόδοσή τους σ' αυτήν λαμβάνεται ως επί της γενικής βαθμολογίας τους.

Η βαθμολογία, άλλωστε, δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο και εξουσία των καθηγητών, αλλά συμμετέχουν σ' αυτήν και οι ίδιες οι φοιτήτριες, με τις ειδικές μικτές επιτροπές που έχουν δημιουργηθεί.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΚΗΝΗ 1η
Εν τῷ Ὑπουργείῳ

★ Αν υποπτεύεσαι έναν άν
"Αν τὸν χρησιμοποιοῦς, μὴν τὸν

λο! Θὰ γίνω ἄντορας!...
(Δύλσις)

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΠΟΥ... ΚΑΘΗΣΕ

Το παράξενο αυτό αυτοκινητιστικό ατύχημα συνέβη στο "Αμπεριον" της πολιτείας της Ουτάσλινγκτον (Η.Π.Α.). Το φορτηγό μετέφερε ένα βαρύ φορτίο ταμμένων και ανέβαινε μια απότομη ανηφόρα, όταν σε μια στιγμή γυρνώντας την λοβόρριαν του έφυγε προς τα πίσω και... κάθισε με τη μηχανή προς τὸν οὐρανὸν, χωρίς ατύχημα ούτε δ οδοντία, ούτε δὶ μὲν ἐργάτες που ἐπέβαιναν νὰ πάθουν τὸ παρακινῶ.

- ★ Λένε πώς ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ πολυτιμώτερο ἀγαθὸ. Σωστά, λοιπόν, μεταχειρίζομαστε με... οἰκονομία.
- ★ "Ὅποιος ἔχει ἀδίκο καὶ ὑποχωρεῖ, εἶναι ξεύστης. "Ὅποιος ἔχει δίκην καὶ ὑποχωρεῖ εἶναι... παντρεμένος

...οι μετεωρολόγοι, που μας παρέ-
δωσαν αυτά τα αίσιοδοξα στοιχεία,
όσο και εκείνος που σας τα μετέ-
δωσε!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΟΦΙΣ ΤΟΥΣ ΗΠΑΤΗΣΕ

Δέρμα ὀφειν φροντίζουν ★ νὰ μᾶς φέρουν δηλαδὴ
γιατὶ ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι ζοῦμε στὴ χλιδῇ
καὶ δὲν πῆρανε χαμπάρι πῶς τὰ πλῆθη μαρζώνουν
κι' ὅπως πᾶμε, νοιώθουμ' ὅλοι «μαῦρα... φίδια» νὰ
(μᾶς ζώνουν)!

— Γιατρέ! Τὸ ἀναισθητικὸ δὲν ἔπιασε καλὰ!..
(Τοῦ Φ. Γεωργουλάκη)

— Νομίζω πώς έχουμε απομακρυνθῇ κάπο
ἀπὸ τῆ γραμμῆ...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Κάθε άνθρωπος πρέπει να θεωρηθεί άθωος μέχρις ότου αποδειχθεί ένοχος κι' όχι ένοχος μέχρις ότου αποδειχθεί άθωος.

★ Η ύπομνηση και ή επίμνηση είναι μία πιο καλή δοκιμή του χαρακτήρα από μία οποιαδήποτε άλλη κι' ευγενική πράξι ήρωισμού. Πολλές υπομονετικές και πονετικές γυναίκες ή πήρανε μαυρίδες.

★ "Αν γλυστρήση τό πόδι σας μπορείτε να ξαναβείτε την ισορροπία σας. "Αν γλυστρήση ή γλώσσα σας, δέν μπορείτε να ξαναβρείτε τα λόγια σας.

★ Τα μεγάλα μυαλά συζητούν ιδέες, τα μέτρια συζητούν γεγονότα, τα μικρά συζητούν για τίς υποθέσεις των άλλων.

★ Είναι χειρότερο να υποπτεύεσαι τους φίλους σου, παρά να ξεγελείσαι από αυτούς.

★ "Αν υποπτεύεσαι έναν άνθρωπο, μήν τον χορηγήσεις. "Αν τον χρησιμοποίησ, μήν τον υποπτεύεις.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΕΣ

- * ΈΚΕΙΝΗ: Για να είσαι ετυχημένη μ' έναν άντρα, πρέπει να τον καταλαβαίνεις πολύ και να τον αγαπάς λίγο.
- * ΕΚΕΙΝΟΣ: Για να είσαι ετυχημένος με μία γυναίκα, πρέπει να την αγαπάς πολύ και να μην επιχειρήσεις διόλου να την καταλάβεις.
- * Σεις δύο περιπτώσεις επιτρέπεται ένα ψέμμα: "Όταν προκειται να σώσετε κάποιου τη ζωή κι' όταν θέλετε να κολακεύσετε μία γυναίκα.
- * Λένε πως η αλήθεια είναι το πολύτιμότερο αγαθό. Σωστά, λοιπόν, η μεταχειριζόμαστε με... οίκονομία.
- * "Όποιος έχει άδικο και όποχωρεί, είναι ηθεύς. "Όποιος έχει δίκιο και όποχωρεί είναι... παντρεμένος

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Οι ακτίνες που έρευνούν το σώμα μας

Πώς ακτινογραφούνται τα διάφορα όργανα

Ένα από τα σπουδαιότερα διαγνωστικά μέσα που διαθέτει σήμερα η ιατρική, είναι οι ακτίνες Χ. Όπως είπε χαρακτηριστικά ένας Αμερικανός καθηγητής της ακτινολογίας: «Αν μία ξαφνική καταστροφή άχρηστευε όλα τα μηχανήματα ακτινολογίας, ολόκληρο τον κόσμο, το ιατρικό επάγγελμα θα ξαναγύριζε στο 19ο αιώνα».

Οι ακτίνες αυτές ανακαλύφθηκαν από τον Ράιτγκεν, το 1895. Τα πρώτα χρόνια, είχαν δημιουργηθεί ένα σωρό κωμικές παρεξηγήσεις για τις ιδιότητες και τις δυνατότες εφαρμογές τους. Διαφημιζόνταν π. χ. από τετραπέρους εμπόρους γυναικεία εσώρουχα «αδιαπέραστα από τις ακτίνες Χ», για τις σεμνές γυναίκες! Γιατί είχε κυκλοφορήσει η διάδοση, ότι επρόκειτο να κατασκευασθούν κυάλια εφωδιασμένα με τέτοιες ακτίνες, για τους μουντάριδες που αγαπούσαν τα... απαγορευμένα θεάματα!...

Ύστερα οι γιατροί άρχισαν να βρῶσκουν μερικές επιστημονικές εφαρμογές των άορατων εκείνων ακτίνων — ιδίως για να εξετάζουν τα κατάγματα των οστών, να βρίσκουν τις καρφίτσες που κατάνταν τα μικρά παιδιά και να εξακριβώνουν τη διεύθυνση της καρδιάς.

Οι περισσότεροι όμως ιστοί του σώματος δεν ήταν δυνατό να εξετασθούν με ακτίνες Χ, γιατί ήταν πολύ μαλακοί και διαφανείς σ' αυτές.

Πρώτος ο διάσημος Αμερικανός φυσιολόγος Ουάλτερ Κάννον, υπέδειξε μία εξυπνίστη λύση: Να εισάγονται στα εξεταζόμενα όργανα του σώματος ώριμες ουσίες, που να διακρίνονται καθαρά με τις ακτίνες Χ.

Πραγματικά, από τότε, άρχισε να χρησιμοποιείται για το σκοπό αυτό το θειϊκό βάριο, μία χημική ουσία άγευστη και άκινδυνη. Όταν την καταπιεί κανείς και φτάσει στο στομάχι του, άδειαν από τροφές, το παρουσιάζει ολοκάθαρα στην ακτινογραφία, έτσι που διακρίνεται κάθε έλκος, καρκίνος ή άλλη αλλοίωση των τοιχωμάτων του.

Η μέθοδος Κάννον έπεξετάθη αργότερα. Βρέθηκαν κι' άλλες κατάλληλες ουσίες. Κι' έτσι σήμερα μπορεί να ακτινογραφηθούν σχεδόν όλα τα όργανα του σώματος.

Ας υποθέσουμε, ότι έχετε φουσκώματα και ναυτία μετά το φαγητό. Ίσως να πρόκειται για χολολίθους. Για ν' αποφανθῆ θετικά, ο ακτινολόγος σας δίνει να καταπιείτε κάτι χάπια με μία ένωση ιωδίου, το βράδυ, πριν κοιμηθείτε. Το άλλο πρωί, σας εξετάζει με τις ακτίνες. Στο μεταξύ, η ένωση του ιωδίου έχει περάσει στο αίμα κι' έχει φτάσει στο ήπαρ. Η χοληδόχος κύστις φαίνεται

τόρα καθαρά στην ακτινογραφία, κι' αν υπάρχουν χολολίθοι, ανακαλύπτονται με ακρίβεια 99 %.

Αλλά και μετά την έγχειρση για την αφαίρεση των χολολίθων, ο χειρουργός θα θέλη να βεβαιωθεί πώς δεν έμεινε κανείς κρυμμένος στους άγωγους της χολής. Ο ακτινολόγος, λοιπόν, εισάγει σ' αυτούς τους άγωγους την ίδια ένωση ιωδίου και βγάζει μία καινούργια ακτινογραφία, μ' ένα φορητό μηχανήμα, μέσα στο χειρουργείο, ώστε να κατατοπίσει άμέσως το χειρουργό.

Με μία άλλη ένωση ιωδίου ακτινογραφούνται οι βρόγχοι.

Στις στείρες γυναίκες, μπορεί να έχουν απορραχθῇ οι σάλπιγγες από όπου πρέπει να περάσει το ώριον για να κατεβῇ προς τη μήτρα.

Γίνεται, λοιπόν, μία «σαλπιγγογραφία», με την εισαγωγή κατάλληλης χρωστικής ουσίας στη μήτρα, κι' έτσι εξακριβώνεται αν είναι αυτή η αίτια της στειρότητας.

Κατά την εγκυμοσύνη, αν ο γιατρός υποπτευθῇ κάποια ανωμαλία, βρίσκει με την ακτινογράφηση τη θέση του έμβριου, και μπορεί έτσι να προβλέψῃ τις πιθανές δυσκολίες του τοκετού.

Το έσωτερικό της σπονδυλικής στήλης ακτινογραφείται καθαρώτατα με την εισαγωγή μίας ιωδιούχου ουσίας. Με το «μυελόγραμμα» αυτό, ανακαλύπτονται οι μετατοπίσεις των σπονδύλων, οι αιτίες των διαφόρων παραλύσεων και των επιμόνων πόνων της πλάτης, κλπ.

Ακόμη και η καρδιά μπορεί να εξετασθῇ με τις ακτίνες. Ο γιατρός περνάει μέσα από μία φλέβα του μπράτσου ή του τραχήλου ένα λεπτό κι' εύλυγο σωλήνα, τον σπρώχνει με προσοχή ως την καρδιά και, με τη βοήθειά του, εισάγει στο έσωτερικό της την ουσία που χρειάζεται για την ακτινογράφηση.

Συγχρόνως, με τον ίδιο σωλήνα, παίρνει και δείγματα αίματος μέσα από την καρδιά, για να τα εξετάσῃ και να βγάλῃ έτσι πολύτιμα συμπεράσματα για τη λειτουργία των καρδιακών βαλβίδων.

Προκειμένου για την ακτινογράφηση του έγκεφάλου, χρησιμοποιείται ως βοηθητική ουσία ο αέρας! Εισάγεται δηλαδή αέρας μέσα στο κρανίο, από μικρές τρύπες ανοιγμένες με τρυκρές πάνω, κι' έκτοτε στο μέρος εκείνο το υγρό που περιβάλλει τον έγκεφαλο. Έτσι, διακρίνεται πια καθαρά με τις ακτίνες το σχῆμα του έγκεφάλου.

Ανάλογη μέθοδος χρησιμοποιείται για την ακτινογράφηση των ελκυστικών αγγείων και της υπωφρετικής.

Στην τόνση ανάπτυξης της ακτινολογίας συνετέλεσαν πολύ

και οι τελειοποιήσεις των μηχανημάτων κατά τα τελευταία χρόνια. Άλλοτε, οι εικόνες της ακτινολογίας ήταν τόσο αμυδρές, ώστε, για να τις μελετήσει ο ακτινολόγος, έπρεπε πρώτα να μείνῃ επί 20 λεπτά στο σκοτάδι, ώστε να συνηθίσουν τα μάτια του. Τώρα όμως υπάρχει ένας τύπος μηχανήματος που συγκεντρώνει τις ακτίνες, κι' έτσι δίνει μία εικόνα 200 φορές φωτεινότερη, τόσο, που διακρίνεται ακόμα και στο φῶς της ημέρας και μπορεί να φωτογραφηθῇ με κοινές φωτογραφικές μηχανές.

Υπάρχουν, έξ' άλλου, κινηματογραφικά μηχανήματα ακτινογραφίας, που παίρνουν 12 εικόνες στο δευτερόλεπτο και χρησιμεύουν για την εξέταση της λειτουργίας της καρδιάς.

Τέλος, τα νέα στερεοσκοπικά μηχανήματα ακτίνων Χ δίνουν στις εικόνες τους την έντυπωση των τριών διαστάσεων, είναι δε ιδιαιτέρως χρήσιμα για τους μαιευτήρες, όταν θέλουν να εξακριβώσουν αν το κεφάλι του εμβριου χωράει να περάσῃ από το άνοιγμα της πυέλου της μητέρας.

Μία βλάβη της σιαγόνος

Το «κρέμασμα» της σιαγόνος, τα βουητά σ' αυτή και η δυσκολία στο άνοιγμα του στόματος, μπορεί να οφείλονται σε βλάβη ενός μικρού δίσκου, που βρίσκεται μέσα στην άρθρωση της σιαγόνος. Οι πιθανές αιτίες αυτής της βλάβης είναι πολλές: γρίπη, αθρίτις, ένα χτύπημα, ένα πέσιμο, το άκανονιστο σχῆμα των δοντιών, κλπ.

Εκτός από τα συμπτώματα που αναφέραμε πιο πάνω, μπορεί να υ-

πάρχουν κι' άλλα: πόνοι σ' αυτή ή στα πλάγια της σιαγόνος, κάψιμο ή τσούξιμο της γλώσσας, μία μεταλλική γεύση στο στόμα.

Σε πολλές από αυτές τις περιπτώσεις, φέρνει άριστα αποτέλεσμα η άναψαση, η τοπική θερμότητα, η αποφυγή σκληρών τροφών και η κατάλληλη θεραπεία των δοντιών. Έπίσης πρέπει ν' αποφεύγεται το μεγάλο χαμόγελο. Αν ωστόσο δεν ωφεληθούν αυτά τα μέσα, πρέπει να γίνῃ έγχειρση και ν' αφαιρεθῇ ο δίσκος.

Η ραδιενέργεια επηρεάζει τα φάρμακα

Κατά τις δοκιμές ατομικών βομβών στη Νεβάδα μελετήθηκε κατά πόσον η έκρηξη τους μπορεί να προκαλέσῃ αλλοίωση των διαφόρων φαρμάκων, που έτυχε να βρεθῇ στην ακτίνα δράσέως τους. Από 42 λοιπόν κοινά φάρμακα, που βρίσκονταν σε απόσταση ενός χιλιομέτρου γύρω από το κέντρο της έκρηξης, μόνο η ινσουλίνη και η βιταμίνη Β 12 έχασαν ένα μέρος της αποτελεσματικότητάς τους.

Για τους έμετους των εγκύων

Τα 75 % περίπου των εγκύων υποφέρουν από ναυτίες και έμετους. Μία καινούργια, λοιπόν, θεραπεία γι' αυτές τις περιπτώσεις βασίζεται στη χορήγηση του φαρμάκου «Μποναντόξιν». Πρόκειται για ένα μίγμα «Μπονιμίνης» (που χρησιμοποιείται για τη ναυτία στα πλοία και στα αεροπλάνα) και βιταμίνης Β 6 ή πυριδοξίνης. Η δόσις είναι ανά ένα δισκίο δύο φορές την ημέρα.

Το νέο αυτό φάρμακο χορηγήθηκε δοκιμαστικά σε 100 γυναίκες. Στις 30 έδωσε άριστα αποτελέσματα, στις 58 καλά και στις υπόλοιπες 12 σημείωσε άποτυχία. Στην πρώτη ομάδα, τα συμπτώματα έλειψαν τελείως. Στη δεύτερη, σταμάτησαν οι έμετοι, αλλά διατηρήθηκε λίγη ναυτία.

ΕΚΠΛΑΝΚΤΙΚΟΣ ΑΘΛΟΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

Ο Γερμανός λεγεωνάριος Μπέρναρντ Λάκερ ενώ πολεμούσε στην Ίνδοκίνα διεπίστωσε για πρώτη φορά, ότι χρησιμοποιώντας τη δύναμη της βελήσεώς του κατάφερε να μην αισθάνεται πόνο. Έτσι, άρχισε να επιδίδεται στο φακισμό. Ο Λάκερ που γύρισε πρόστιος στη Γερμανία επέδειξε, πρό ημερών, στην πόλη Έσσον, ένα πραγματικά ανατριχιαστικό νούμερο. Αφού πέρασε ένα σωρό κοίκες μέσα από το δέρμα του, κρεμάστηκε από την όροφή μίας αίθουσας, ενώ κάτω από αυτόν είχε έσπληνθῇ ένας φύλος του σε μερικές σανίδες, που κρεμόντουσαν κι' αυτές από άλλους κρικούς, περασμένους μέσα στις σάρκες του!...

Οι θόρυβοι προκαλούν ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Έμποδίζουν τα παιδιά ν' αναπτυχθούν

Ο θόρυβος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της υγείας μας. Όπως απέδειξαν τα πειράματα που έγιναν τελευταία, δεν πειράζει μόνον τα νευρά μας, αλλά και ολόκληρο τον οργανισμό μας. Η επίδρασή του είναι δηλαδή καθολική.

Οι θόρυβοι, γράφει ο δόκτωρ Μπράντ, μάς άρρωσταίνουν στον ίδιο βαθμό με τα μικρόβια, τους ιούς ή οποιαδήποτε άλλη αιτία. Φυσικά, το μόνο που αισθανόμαστε, είναι, ότι μάς πειράζουν στα νευρά. Άλλ' η επίδρασή τους συνεχίζεται ύπουλα επί μακρό χρονικό διάστημα, ώσπου να παρουσιασθῇ η κατάλληλη ευκαιρία, για να εκδηλωθῇ με τη μορφή μιάς ώριμης ασθένειας. Είναι, μ' άλλα λόγια, ένα δηλητήριο, που υποσκαπεί βαθμιαία τον οργανισμό μας. Είναι αλήθεια, ότι συνηθίζουμε σιγά-σιγά στο θόρυβο. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει, ότι η νοσηρή επίδρασή του σταματάει, όπως η συνήθεια δεν σταματάει τη βλαβερή επίδραση των οινόπνευματων ποτών, των νarkωτικών, του καπνού, του μολυσμένου αέρος ενός εργοστασίου κλπ. Το μόνο που κάνει η συνήθεια είναι, ότι περιορίζει ή εξαφανίζει τις άμεσες αντιδράσεις μας.

Άλλ' ας δούμε ποιές είναι ειδικότερα οι δυσάρεστες επιδράσεις, που έχει ο θόρυβος στον οργανισμό μας:

1. Έγκέφαλος

Οι θόρυβοι που επηρεάζουν περισσότερο τον έγκέφαλο, είναι οι διαλείποντες και άκανονιστοι. Τουναντίον, ένας συνεχής και μονότονος θόρυβος, όπως ισχυρός κι' αν είναι, γίνεται εύκολωτερα ανεκτός. Έκνευρίζομεθα στην αρχή, αλλά έπειτα από λίγο τον συνηθίζουμε και είναι τότε σαν να μην υπάρχει γιά μας. Έχει παρατηρηθῇ, έξ' άλλου, ότι οι ορείς ηχοί μάς στενοχωρούν περισσότερο από τους βαρείς.

Τα πειράματα που έγιναν τελευταία στη Γερμανία, απέδειξαν, ότι ο θόρυβος επιβραδύνει το ρυθμό της εργασίας μας και μειώνει την ένταση της προσοχής μας. Η ελάττωσι της αποδόσεώς μας, μπορεί να φθάσῃ σε ποσοστόν 65 %.

2. Άκοή

Ο θόρυβος διαταράσσει την άκοή και προκαλεί διάφορες χρόνιες παθήσεις και βαρηκοία.

3. Μάτια

Ο θόρυβος, όσο κι' αν φανῇ παράξενο, κουράζει τα μάτια και μειώνει την ένταση της προσοχής μας. Τα φαινόμενα αυτά παρατηρήθηκαν σε αεροπόρους, σε εργάτες μηχανουργείων, πιεστηρίων, κλπ.

4. Νευρικό σύστημα

Ο θόρυβος εξαντλεί το νευρικό σύστημα και μπορεί να προκαλέσῃ διάφορες ψυχικές διαταραχές, ακόμη και ψυχασθένεια.

5. Κυκλοφοριακό σύστημα

Έχει αποδειχθῇ πειραματι-

κά, ότι ο θόρυβος αύξάνει την αρτηριακή πίεσι και προκαλεί ταχυσφυγμία. Οι πολύ δυνατοί θόρυβοι προκαλούν στην καρδιά φαινόμενα όμοια μ' εκείνα που παρουσιάζονται στην κρίση της ταχυκαρδίας. Είναι δυνατόν, μάλιστα, να διαταράξουν την κανονική λειτουργία των στεφανιαίων αρτηριών.

6. Άναπνεή

Οι θόρυβοι κάνουν ταχύτερη την άναπνεή και προκαλούν λαχανίσματα.

7. Έσωτερικά όργανα

Όλα άνεξαιρέτως τα όργανα επηρεάζονται από τους θόρυβους. Οι συσπαστικές κινήσεις στο στομάχου π. χ., ακόμη κι όταν πρόκειται για θόρυβους μετρίου έντασεως, εξασθενίζουν και γίνονται ακανόνιστες.

8. Ανάπτυξις

Σύμφωνα με παρατηρήσεις, που έγιναν στους πιό θορυβώδεις δρόμους της Νέας Υόρκης, οι θόρυβοι καθυστερούν την ανάπτυξη των παιδιών ηλικίας κάτω των 12 ετών. Η καθυστέρηση μπορεί να φθάσῃ μέχρι ποσοστού 20 %.

Νέα θεραπεία του κοκκύτη

Σε περιπτώσεις κοκκύτη εξαιρετικά επίμονου, που διαρκεί πολύ και δεν υποχωρεί με τις συνθιτισμένες μεθόδους, εφαρμόζεται τώρα μία καινούργια θεραπεία: Ο άρρωστος τοποθετείται μέσα σ' ένα ειδικό θάλαμο, όπου υπάρχει ελαττωμένη ατμοσφαιρική πίεσις. Ο θάλαμος αυτός χωράει 6-8 άτομα. Στην αρχή, η πασαμονή έκει μέσα, διαρκεί 20 λεπτά της ώρας, αργότερα δε παρατείνεται μέχρι 45' λεπτά.

Να τώρα μία στατιστική των αποτελεσμάτων αυτής της μεθόδου:

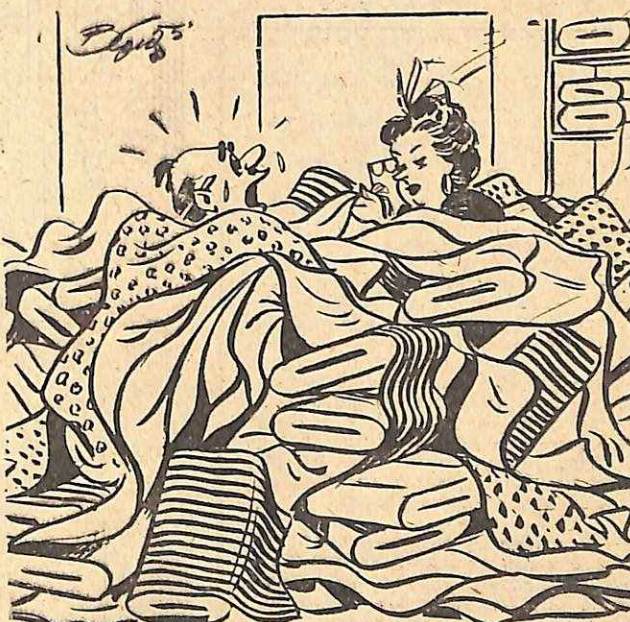
Στα τελευταία 5 1/2 χρόνια, εφαρμόσθηκε σε 903 άτομα. Μελετήθηκε δε η ενέργεια της σ' 782. Από αυτά, λοιπόν, ένα ποσοστό 28,2% παρουσίασαν γρήγορη και αξιόλογη καλύτερη σ' 4-7 ημέρες. Τα 34,1% είχαν βραδύτερη και αξιόλογη καλύτερη. Στα υπόλοιπα, δεν ώφέλησε καθόλου η θεραπεία.

Από τους άρρώστους που είχαν έμετο, τα 57,7% τον σταμάτησαν σε λίγες μέρες, και τα 20% άνακουφίσθηκαν πολύ.

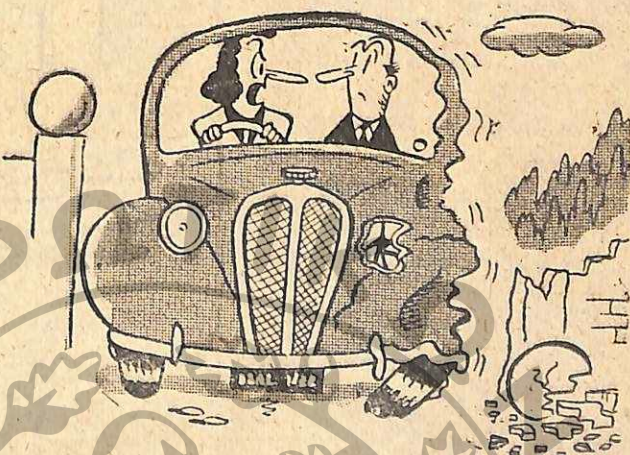
Η θεραπεία απέτυχε κυρίως όσakis εφαρμόσθηκε κατά τις πρώτες 2 1/2 βδομάδες της ασθένειας.

Η μέθοδος δεν εφαρμόζεται, όταν ο άρρωστος έχει πυρετό ή συμφορησι των άναπνευστικών οργάνων ή δύσπνοια και έλλειψη άρκετου αέρος.

Την πρώτη ιδέα για τη θεραπεία αυτή, έδωσε ένας γιατρός του Στρασβούργου, το 1927, όταν ανέδωσε με αεροπλάνο σε ύψος 3.000 μέτρων μερικά παιδιά που έπασχαν από κοκκύτη. Τα αποτελέσματα ήταν ικανοποιητικά, είχαν αποδοθῇ όμως τότε σε ψυχολογικά αίτια. Άλλά τώρα απέδειχθῇ, ότι οφείλονται στην ελαττωμένη ατμοσφαιρική πίεσι, του έπικρατεί σε τόσο ύψος

— Λοιπόν, σε ποιά καταλήξατε, μαγιά; (Του Β. Χριστοδούλου)

— Τα είδες; Από την πλευρά μου έπέρασα μία χαρά!...

— Μην παραλείψετε, δεσποινίς, να μου φέρετε και μία μεγάλη γινωμένη ντόνατ!...

Χούμορ

Μοντέρνα Ζευγάρια

Ο κύριος: Μία ή ώρα κι' ακόμα το φαγητό! Θα πάω στο εστιατόριο να φάω.

Η κυρία: Δεν μου κάνεις τη χάρι να περιμένεις πέντε λεπτά;

Ο κύριος: Θα είναι ως τότε έτοιμο;

Η κυρία: Όχι για το φαγητό. 'Αλλά για να έτοιμαστώ κι' εγώ νάρθω μαζί σου στο εστιατόριο...

Η σύζυγος: (Στο άντρα της που διαβάζει την εφημερίδα του): Περίττο να συνεχίζεις να λες «ναί... ναί...» Πάνε πέντε λεπτά που έπαψα να μιλά!

— Δεν ξέρεις, ανήντε, πώς το κάπνισμα λιγοστεύει τις μέρες της ζωής σου;

— Τό ξέρω...

— Τότε γιατί καπνίζεις;

— 'Ακριβώς γι' αυτή την αιτία: Κάποτε που δοκίμασα να το κόψω οι μέρες μου φαίνονταν βδομάδες.

— Τι τα θέλεις, φίλε μου, καλά λένε πως ο Θεός τα πάντα έν σοφία έποίησε. Ποιός μ' έβαλε να κόψω τον κόλο μου και τώρα δεν μπορώ να καταλάβω τον καιρό που θάχουμε αύριο;

Η καινούργια μαγειρίσασα: Βλέπω παντού κουδούνια, κυρία, μα δεν βλέπω κανένα στην κουζίνα.

— Στην κουζίνα; Και τι θα το κάνει το κουδούνι;

— Μα γιά... να καλώ την κυρία!...

Η καμαριέρα: 'Αν εξακολουθήσεις να κάνεις αταξίες, θα το πώ στο μπαμπά σου!

Ο μικρός Κοκόρος: 'Εγώ σου συνιστώ, Κατερίνα, να ακολουθήσεις...

την πολιτική της μη επεμβάσεως στις έσωτερικές υποθέσεις των άλλων!

— Πώς τελείωσε στο δικαστήριο εκείνη η πολυθρύλητη υπόθεσί σου;

— Εύτυχώς, μία χαρά!

— Και τώρα, φυσικά, θ' αγοράσης υποθέτω το σπίτι που έλεγες;

— 'Εγώ όχι! Θα το αγοράση όμως ο ... δικηγόρος μου!

Μιά εφημερίδα δημοσίευσε μιά μικρή άγγελια σχετική με την πώλησι ενός σκυλιού. 'Ανάμεσα, λοιπόν, στα χαρίσματα του ζώου, αναφερόταν και το ακόλουθο:

«Γράει ό,τι δήποτε. 'Ιδιαίτερη άγαπη δείχνει στα παιδιά.»

Κάποιος ζήτησε δουλειά νυχτερινού θυρώρου σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο.

— 'Εχεις ξανακάνει αυτή τη δουλειά; τον ρώτησε ο διευθυντής.

— Μάλιστα. Στο Παρίσι...

— Πώς θα φερόθης, λοιπόν, σε πελάτες που θάρθουν να ζητήσουν δωμάτια και θα είναι μεθυμένοι;

— 'Αν είναι ένοχλητικοί, απάντησε ο υποψήφιος θυρώρος, και κάνουν αταξίες, θα τους πετάξω έξω με τις κλωτσιές.

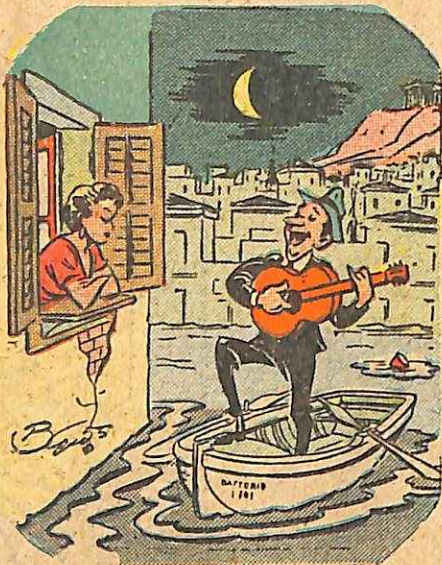
— Κι' αν είναι τόσο μεθυμένοι ώστε να μην μπορούν να κάνουν την παραμικρή αταξία;

— Τότε θα τους εγκαταστήσω στα πιο ακριβά δωμάτια!...

Εκείνος: Προς χάριν σας θα πείνασα και στην άκρη του κόσμου!

Εκείνη: 'Αλήθεια; Μπρόδο!

Μου φαίνεται, λοιπόν, πως είναι καιρός να ξεκινήσετε!...

Βενετσιάνικες νύχτες!...

'Αντιπλημμυρικά έργα!...

— Βρέ παιδιά, τι γίνανε αυτός με τη «Βέλα», που έρχοταν από πίσω μας;... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Συνεχίζουμε τις συνταγές για την περιποίηση των δοντιών.

Ένα μίγμα στυπτικό και ωφέλιμο για τα ούλα είναι το εξής:

Άλκοολ 500 γραμ.
Κινκίνα 50 »
Ρίζες ρατάνιας 50 »
Βάμμα Τολου 1 »
Βάμμα βενζόνης 1 »
Έσάνς μέντας 1 »
Έσάνς κανέλλας 1 »
Έσάνς άνιβου 0,5 »

Αφίνετε να μουσκέψουνε όχτώ μέρες ή κινκίνα κι' ή ρατάνια στο άλκοολ. 'Υστερα φιλτράρετε και προσθέτετε στο ύγρο τα υπόλοιπα συστατικά. Αφίνετε τεσσάρες μέρες να κατακαθήση κι' έπειτα ξαναφιλτράρετε.

Το σαλικυλικόν δξύ είναι ωφέλιμο για το στόμα και τα δόντια. Νά μιά καλή συνταγή μ' αυτό:

Σαλικυλικόν δξύ 8 γραμ.
'Ανθόνερο 350 »
Άλκοολ 80 βαθμών 500 »
Έσάνς μέντας 3 »

Κι' ένα μίγμα με σαλόλη:

Σαλόλη 1 γραμ.
Άλκοολ 90° βαθμών 100 »
Έσάνς τριαντάφυλλου 1 σταγ.
Έσάνς μέντας 2 »
Βάμμα κοχενίλλης 5 γραμ.

Συνιστάται επίσης πολύ το εξής ύγρο, με βάσι το φαινικό δξύ:

Φαινικόν δξύ 10 γραμ.
Σαλόλη 5 »
Θυμικόν δξύ 1 »
Έσάνς μέντας 4 »
Βάμμα μπαντιάνιας 25 »

Εκτός απ' αυτά τα έλιξήρια για τα δόντια, χρησιμοποιούνται επίσης διάφορες πάστες ή σκόνης. Μ' αυτές όμως θ' ασχοληθούμε άλλοτε.

Το καθάρισμα του χαλιού από τις καπνίες

Γιά να καθαρίσετε το χαλί σας από τις καπνίες, που τυχόν θ' αφήση πάνω σ' αυτό ή σόμπα, βρέξετε ένα πανάκι μέσα σέ τετραχλωριούχο άνθρακα και τρίψτε το καλά.

Πώς θ' απαλλαγείτε από τις μεταχειρισμένες λάμες

Κάτι που πρέπει ν' άσασχολή σθερά τις γυναίκες στο σπίτι είναι οι μεταχειρισμένες λάμες. Που θα τις πετάξουν για σμένες λάμες. Που θα τις κοπούν, να μην τις πιάσουν τα παιδιά και κοπούν.

Ο μόνος τρόπος γιά ν' απαλλαγείτε από αυτή την άνησυχία, είναι να τις ρίχνετε μέσα σ' έναν πηλινο κουμπασό κι' όταν γεμίση τον πετάτε στο τενεκέ των σκουπιδιών.

Πρακτικές συμβουλές

Το βούτυρο είναι συχνότατα νοθευμένο. Γιά ν' ανακαλύψετε την προσθήκη ξένων ζωικών λιπών, πρέπει να έχετε ένα θερμόμετρο. Βάζετε έλάχιστο βούτυρο μέσα σ' ένα μεταλλικό κουτάκι και το βουτάτε σέ νερό που το ζεσταίνετε σιγά-σιγά.

Όταν το νερό φτάση στους 35 βαθμούς, το αγνό βούτυρο πρέπει να λιώση. 'Αν περιέχει ξένα λίπη, λιώνει σέ πολύ μεγαλύτερη θερμοκρασία, γύρω απ' τους 60 βαθμούς.

Γιά ν' ανακαλύψετε την προσθήκη μαργαρίνης, βάζετε λίγο βούτυρο σ' ένα γυάλινο δοκιμαστικό σωλήνα.

Προηγουμένως έχετε μαλάξει μαζί με 5-6 σταγόνες αιμωνία. Βουτάτε το σωλήνα σέ νερό, τον ζεσταίνετε ώσπου να λιώση το βούτυρο. Προσθέτετε τότε μερικές σταγόνες αιμωνία και κοιτάτε κατά πάσαν πιθανότητα μορφοσίνη.

Θέλετε να εξακριβώσετε αν το βούτυρο περιέχει φυσικά λίπη; Βάλτε το σ' ένα μέτρο πολύ ψυχρό. 'Αν είναι νοθευμένο, δεν θα γίνει σκληρό απ' το πήξιμο.

Άλλά δεν θα γίνει σκληρό απ' το πήξιμο, αλλά θα μείνη κάπως λιπαρό και παχύρρευστο.

Υπάρχει και μιά άλλη μέθοδος: Ρίχνετε μισή κουτάλιά του γλυκού λωμένο βούτυρο μέσα σέ μιά κοταρόλα με βραστό νερό, που το βγάλατε μόλις απ' τη φωτιά.

Το νοθευμένο βούτυρο θα σχηματίση χοντρές σταγόνες σ' όλη την επάνεια του νερού, ενώ το αγνό θα χωρισθή σέ λεπτά σταγονίδια, που θα απλωθούν προς την περιφέρεια, ξεκινώντας απ' το κέντρο.

Όσον άφορά τις αλλοιώσεις του βούτυρου — τήξιμα, κλπ. — τις άσκαλύπτουμε με τη γάλα και τη μερωδιά.

Ρόρυ Κάτχων
Λίτα Μπάρον

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΜΕ

Οι ασθένειες του στομάχου και των εντέρων

Το έλκος δεν είναι τίποτ' άλλο από μία πληγή στα τοιχώματα του στομάχου ή των εντέρων. Το υγιές στομάχι εκκρίνει συμπεπτικωμένο υδροχλωρικό οξύ, που μπορεί να ερεθίσει και να προκαλέσει έλκη. Εύτυχως, όμως, η βλέννα που βρίσκεται πάνω στο βλεννογόνο του στομάχου, προστατεύει τα τοιχώματά του από το διαβρωτικό αυτό υγρό. Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο σ' ένα μη υγιές στομάχι. Οι εξελκώσεις που σχηματίζονται τότε, δεν μπορούν να έπουλθουν λόγω του ότι βρίσκονται διαρκώς εκτεθειμένες στην επίδραση του υδροχλωρικού οξέος.

Για το λόγο, λοιπόν, αυτό, συνιστάται στους ασθενείς να πίνουν κάθε δύο ώρες ή κάθε ώρα γάλα, που συνδυάζεται με το υδροχλωρικό οξύ και το κρατάει μακριά από το έλκος. Με τον τρόπο αυτό, υποβοηθείται η έπουλσής του.

Το ίδιο αποτέλεσμα με το γάλα έχει και η κρέμα του γάλακτος.

Η γαλακτική διαίτα έχει, όμως, το μειονέκτημα, ότι είναι φτωχή σ' όλες σχεδόν τις βιταμίνες, εκτός από την Α και τη Β 2.

Για την αναπλήρωσι αυτής της έλλειψης, εφαρμόζονται τρεις μέθοδοι, που είναι οι εξής:

1) Στον ασθενή χορηγούνται ισχυρές δόσεις βιταμίνης Α, που αναζωογονούν το βλεννογόνο τού στομάχου και των εντέρων. Μερικοί γιατροί χορηγούν μέχρις 600.000 διεθνών μονάδων ημερησίως, φαίνεται όμως, ότι 200.000 μονάδες είναι επαρκείς.

2) Χορηγούνται στον ασθενή 1.000 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης C ημερησίως επί τρεις ημέρες, με τη μορφή μικρών δισκίων των 100 χιλιοστογράμμων. Η ημερήσια δόσις περιορίζεται κατόπιν στα 100 χιλιοστόγραμμα, που χορηγούνται στον ασθενή μεταξύ του μεσημεριού και του βραδυνού φαγητού. Η δόσις αυτή συνεχίζεται μέχρις έπουλσής του έλκους. Η βιταμίνη C υποβοηθεί στο σχηματισμό του έπουλσής του έλκους. Κατά κανόνα, πρέπει να αποφεύγεται ο χυμός του λεμονιού, λόγω του κίτρικού οξέος που περιέχει. Μπορούμε να τον αντικαταστήσουμε, όμως, με χυμούς διαφόρων χορταρικών, π. χ. λάχανου κλπ.

3) Η τρίτη μέθοδος συνίσταται στην τακτική ενίχυσι του οργανισμού με πρωτεΐνες, που η ημερήσια δό-

σις των μπορεί να φθάσει τα 300 γραμμάρια περίπου ημερησίως.

Και οι τρεις αυτές μέθοδοι είναι εξαίρετες και συνιστώνται σ' όλες τις μορφές του έλκους.

Η ανώτερη διαίτα πρέπει να ενισχυθεί και με μισό φλυτζάνι σπυριά σιταριού ελάχιστα βρασμένα την ημέρα, καθώς και με μία μεγάλη κουταλιά μαγιόνας μπύρας, που θα δώσουν στον οργανισμό την απαιτούμενη καθημερινή ποσότητα βιταμίνης Β.

Η διαίτα θα συμπληρωθεί με τα εξής:

α) 20-30 γραμμάρια μουρουνέλαιο την ημέρα, που θα δώσουν στον οργανισμό την απαιτούμενη ποσότητα βιταμίνης Β. Αν, όμως, ο ασθενής παίρνει πλήρες γάλα, το μουρουνέλαιο μπορεί να παραλειφθεί.

β) 2-3 σκληρά αυγά την ημέρα.

γ) Κάπου-κάπου λίγο ψητό σπρόκτι.

Οι σαλάτες θα αποφευχθούν προσωρινά. Ο ασθενής, όμως, μπορεί να τρώει ώριμες τομάτες, αφού πρώτα τις ξεφλουδίσει. Επίσης μπορεί να τρώει όλα τα γλυκά φρούτα.

Περιττεύει ίσως η σύσταση, ότι ο ασθενής πρέπει να μασάει καλά την τροφή του και να τρώει αυγά. Δεν πρέπει, εξ άλλου, να ξεχνάει ότι, αν οι πρωτεΐνες και οι βιταμίνες Α και C τού λείψουν, το έλκος θα ανοίξει και πάλι.

Οι γαστρικές διαταραχές

"Ολες οι γαστρικές διαταραχές (ζυμώσεις, αεροφαγία, μετεωρισμοί κλπ.), εξ άλλου, θα μπορούσαν ν' αποφευχθούν κατά ποσοστόν 99 % με την προσθήκη επαρκούς ποσότητας βιταμίνης Β στην τροφή μας. Η βιταμίνη αυτή υποβοηθεί την διακρίσι των γαστρικών χυμών και την παραγωγή ενζύμων και επιταχύνει συνεπώς την πέψη και την απορρόφηση των τροφών. Η κακή πέψη φανερώνει, ότι η επεξεργασία των τροφών δεν είναι πλήρης και ότι μέσα στον εντερικό σωλήνα, παραμένουν υπολείμματα των, που διευκολύνουν το σχηματισμό βακτηριδίων. Όσο μικρότερη είναι η επεξεργασία των τροφών, τόσο ταχύτερα γίνεται ο πολλαπλασιασμός των βακτηριδίων αυτών.

Κι' εδώ, λοιπόν, θα χρειασθεί η πρόσθετη στη συνήθη διαίτα μας μαγιόνας μπύρας και σπυριών σιταριού. Πολύ καλό είναι επίσης το γιουστρί.

Μία πολύ συχνή ασθένεια

είναι επίσης η εντεροκολίτις, που συνίσταται στη φλόγισή του παχέος εντέρου. Οι ασθενείς υποφέρουν διαδοχικά από δυσκοιλιότητα και διάρροια, που τους εξαντλεί τον οργανισμό τους σε μεγάλο βαθμό.

Το ειδικό φάρμακο αυτής της ασθένειας είναι το γιουστρί. Το βακτηρίδιο του γιουστρίου αναπτύσσεται μέσα στον εντερικό σωλήνα και μετασχηματίζει τη λακτόζη σε γαλακτικό οξύ, που καταστρέφει τους βλαβερούς βακτήλλους. Ο ασθενής πρέπει να τρώει τέσσερες κεσάδες γιουστρί την ημέρα ή και περισσότερο. Πρέπει, εξ άλλου, να παίρνει 200.000 μονάδες βιταμίνης Α την ημέρα επί δύο εβδομάδες. Η δόσις αυτή θα περιορισθεί κατόπιν σε 100.000 μονάδες την ημέρα επί ένα μήνα. Έπειτα από το διάστημα αυτό, η δόσις θα περιορισθεί σε 50.000 μονάδες και θα συνεχισθεί μέχρι πλήρους αποθεραπείας του άρρώστου.

Απαραίτητη είναι επίσης και η βιταμίνη C που υποβοηθεί την έπουλσιν των τυχόν υπαρχουσών εξελκώσεων. Ο ασθενής πρέπει να παίρνει 200.300 χιλιοστόγραμμα την ημέρα, κατά προτίμηση με τη μορφή χυμού πορτοκαλλιού. Αν υποφέρει από μετεωρισμούς ή αεροφαγία, μπορεί να πίνει αυτά τα ποτά μ' ένα καλαμάκι, σε τρόπαν ώστε να μην καταπίνει ταυτόχρονα αέρα.

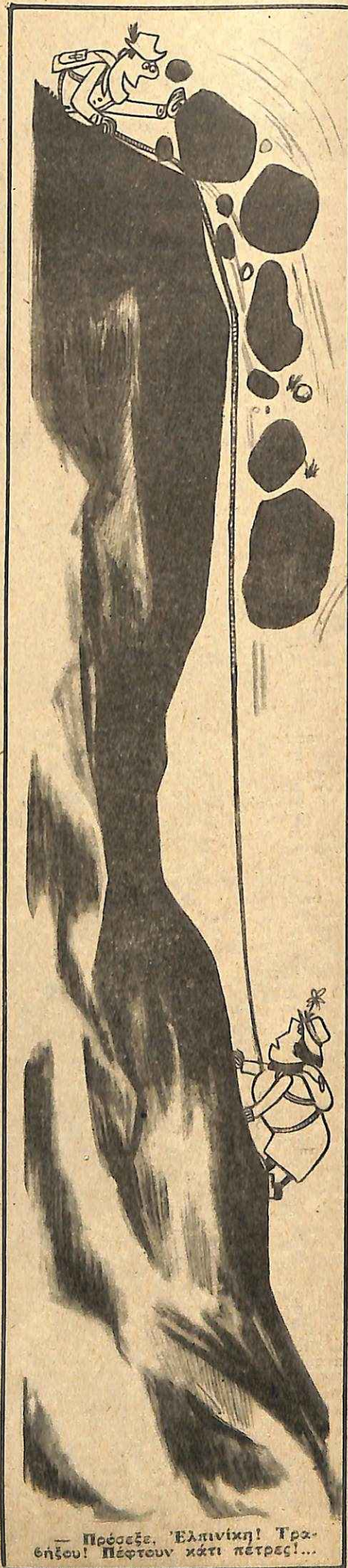
Οι ασθενείς που υποφέρουν από εντεροκολίτιδα, πρέπει να τρώνε πολλές φορές την ημέρα, από λίγο το καθένα. "Αν οι εννοχλήσεις συνεχίζονται, θα καταφύγουν στους πουρέδες που θα διευκολύνουν την πέψη και την απορρόφηση των τροφών.

Σε μερικές περιπτώσεις, η εντεροκολίτις οφείλεται σε έλλειψη νικοτινικού οξέος, που είναι, ως γνωστόν, μία από τις βιταμίνες της κατηγορίας Β. Η έλλειψη αυτή προκαλεί στην άρχη δυσκοιλιότητα, που συνοδεύεται και από κακασμία του στόματος. Κατόπιν εμφανίζεται διάρροια, που συνήθως εναλλάσσεται με τη δυσκοιλιότητα.

Στην περίπτωση αυτή, ο οργανισμός πρέπει να ενισχυθεί με νικοτινικό οξύ (100 χιλιοστόγραμμα την ημέρα πριν από τα γεύματα επί μία εβδομάδα. Έπειτα 50 χιλιοστόγραμμα ημερησίως). Στη διαίτα αυτή θα προσθέσουμε επίσης σπυριά σίτου, που θα βράσουν μόνον επί πέντε λεπτά και μία κουταλιά της σούπας μαγιόνας μπύρας, που θα μασάει 25 χιλιοστόγραμμα νικοτινικού οξέος. Αξιοσύστατοι είναι επίσης οι χυμοί των νωπών χορταρικών και ιδίως των καρότων, που μπορούν να παίρνονται ανάμικτοι με γάλα. Πρέπει να τους πίνουμε ανάμεσα στα γεύματα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: "Αλλεργία και καταστάσεις, νευρικές.

Μια πολύ συχνή ασθένεια

— Πρόσεξε, Έλληνική! Τραβήξου! Πάφτευν κάτι πέτρες!...

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΕΙΝΑΙ

μιά τραγική ανάγκη

Γιατί χωρίζουν τα άντρώγυνα

Το διαζύγιο είναι ένας παλιός και αναπόφευκτος κίνδυνος στη ζωή του ανθρώπου. Σε κανένα μας δεν άρσει, βέβαια, όπως μας άρσει και η αρρώστια ή η ανεργία. Μα είναι αδύνατο να εγγυηθούμε πως ένας γάμος θα διαρκέσει ισόβια, όπως δεν μπορούμε να εγγυηθούμε πως θάνατι ένας άνθρωπος πάντα υγιής, ή πως θάχει διαρκώς μία επιτυχή εργασία.

Ότε και μπορούμε όμως να υποχρεώσουμε δυο άτομα να μένουν ενώπιόν μ' ένα δεσμό που δεν τα ικανοποιεί, όπως άλλο τόσο δεν είναι δυνατό να τα αναγκάσουμε να μείνουν σ' ένα σπίτι που δεν τους άρσει καθόλου...

Ο καλύτερος τρόπος για ν' αποφευχθεί κανείς το διαζύγιο, είναι να διαλέγει με προσοχή το πρόσωπο που θα πάρει, και να δείχνει κατόπιν ανοχή, συναισθηματική ωριμότητα και υποχωρητικότητα. "Ωστόσο, τα λάθη είναι πάντοτε δυνατά. Η ζωή φέρνει μεταβολές απρόβλεπτες, και η ανθρώπινη αντίοχη ή ανοχή έχει τα όριά της.

Σ' αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις, το διαζύγιο έρχεται σαν μία αναπόφευκτη ανάγκη.

Είναι πολλοί εκείνοι που μετανοούν, όταν αυτοί που χαρακτήρισαν για τα άντρώγυνα που χωρίζουν. Πολλές φορές μάλιστα, πρόκειται για ανθρώπους που θα ήθελαν και οι ίδιοι να πάρουν διαζύγιο, αλλά δεν βρίσκουν το απαιτούμενο θάρρος, για ένα τέτοιο διάδημα, ξεθυμαίνουν κακολογώντας ολοένα εκείνους που είχαν το θάρρος αυτό.

Πάντως, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα άντρώγυνα που παίρνουν διαζύγιο, δεν το κάνουν από ευχαρίστησι, αλλά γιατί δυσκολεύονται στο γάμο τους. "Αρκεί λοιπόν υποφέρουν, ώστε να μην υπάρχει λόγος να μεγαλώνουμε κι' εμείς το ψυχικό τους μαρτύριο με τις ασκοτικές και αδικαιολόγητες παρατηρήσεις μας.

Το διαζύγιο είναι ένα έσχατο μέσο διαφυγής, μία τραγική ανάγκη που θα εξακολουθήσει να υπάρχει όσο υπάρχει ο γάμος κι' όσο οι άνθρωποι είναι άνθρωποι — δηλαδή υποκείμενοι σε λάθη που πρέπει να διορθωθούν κατά κάποιον τρόπο.

"Ας δούμε όμως τι μας λένε για το διαζύγιο οι διάφορες στατιστικές και οι παρατηρήσεις των κοινωνιολόγων και των ψυχολόγων.

Ποιά χώρα κρατάει το παγκόσμιο ρεκόρ διαζυγίων;

"Οχι οι "Ηνωμ. Πολιτείες, όπως θα νομίζετε ίσως. "Ανάλογα με τον πληθυσμό και τον αριθμό των γάμων, τη διαζύγια είναι πολύ περισσότερα στην Αίγυπτο και στην Ιαπωνία, παρ' όσο στις "Ηνωμένες Πολιτείες.

Μεγάλη αύξηση παρουσιάζει επίσης ο αριθμός τους στο Βέλγιο, την "Ολλανδία, τη Μεγάλη Βρετανία, τη Σουηδία και τη Νέα Ζηλανδία, και γενικότερα σ' όλες τις προαδευμένες χώρες.

Είναι ελλιπής πως οι πλούσιοι χωρίζουν συχνότερα από τους φτωχούς;

"Οχι. Μόνο που τα διαζύγια τους γίνονται περισσότερο γρήγορα. Οι στατιστικές όμως δείχνουν ότι είναι κάπως μεγαλύτερο το ποσοστό των διαζυγίων στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις και μεταξύ των άμορφων.

Πότε συμβαίνουν τα περισσότερα διαζύγια;

Το δεύτερο, τρίτο και τέταρτο έτος του γάμου. Αυτό είναι φυσικό, γιατί τα άδυνατα σημεία ενός συζυγικού δεσμού δεν μπορεί παρά ν' αποκαλυφθούν γρήγορα. "Αν λάβουμε δε υπ' όψιν μας ότι χρειάζεται αρκετό χρονικό διάστημα για τις διατυπώσεις της εκδόσεως του διαζυγίου, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι, στις πε-

ρισσότερες περιπτώσεις, αυτοί που χωρίζουν το άποφασίζουν λίγους μήνες μετά το γάμο. Και πραγματικά, όλες στατιστικές μας πληροφορούν ότι, στο ένα τέταρτο των διαζυγίων, η οριστική και ανεπαύρωτη διάτασι των συζύγων έπληξε πριν ακόμα συμπληρωθεί ο δεύτερος χρόνος του γάμου.

Οι περισσότεροι ζωντοχήροι ξαναπαντρεύονται;

Ναί, και γρήγορα μάλιστα. "Αλλωστε, έφθασαν στις πέντε πολλές περιπτώσεις έχουν πάρει ένωρίς διαζύγιο, είναι ακόμη αρκετά νέοι ώστε να ξαναπαντρευτούν. Οι στατιστικές μας λένε ότι ένας χωρισμένος έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να παντρευτεί και πάλι, απ' όσες πιθανότητες έχει ένας συνομήλικός του άνηπαντρος είτε ένας χήρος.

Οι περισσότεροι ζωντοχήροι παντρεύονται με ζωντοχήρες;

Ναί, έχει παρατηρηθεί αυτή η προτίμηση τόσο συχνά ώστε δεν μπορεί να πρόκειται για απλή σύμπτωση. Δεν έχει όμως εξηγηθεί.

Ο δεύτερος γάμος πετυχαίνει;

Οι περισσότεροι δεύτεροι γάμοι είναι σταθεροί, πολλοί δε απ' αυτούς απόλυτα ευτυχισμένοι. "Εκείνοι όμως που διαλύονται, διακρίνουν λιγότερο από τους πρώτους γάμους.

Ποιά αποτέλεσμα έχει το διαζύγιο στα παιδιά;

Συνήθιζουμε να τα θεωρούμε «θύματα» και να τα συμπαθούμε. Κι' όμως βάπτισμα να λυπόμαστε περισσότερο τους γονείς. "Αν αυτοί κρύβουν τις διαφορές τους όσον αφορά τα παιδιά, αν εξακολουθήσουν κι' οι δυο νάχουν στενή έπαση μαζί τους και να καθοδηγούν τη ζωή τους, τα παιδιά νοιώθουν πως έχουν πάντα δυο γονείς που τους αγαπάνε.

Προσαρμόζονται λοιπόν στην κατάσταση και δεν θεωρούν σαν τραγωδία της ζωής τους το διαζύγιο του πατέρα και της μητέρας τους.

"Αντίθετα, δυο γονείς που δεν ταιριάζουν και που διατηρούν το δεσμό του γάμου τους μόνο και μόνο για το καλό των παιδιών, γεννούν σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα, που αντανακλούν και στα παιδιά. Οι γκρίνιες, οι καυγάδες, οι απογοητεύσεις κι' ο αμοιβαίος ανταγωνισμός τους δημιουργούν ένα περιβάλλον νοσηρό, μέσα στο οποίο τα παιδιά νοιώθουν σύγχυσι, έλλειψη ασφάλειας και συμπλέγματα κατωτερότητας.

1 Τις ημέρες αυτές βρίσκεται στο Παρίσι η περιφημότερη ορχήστρα Μάμο του κόσμου την οποία διευθύνει ο Μεξικάνος Περές Πράντο. Σ' το ρεστώρ, στο οποίο παίζει κάθε βράδυ η ορχήστρα αυτή συγκεντρώνουν τα πιο λαμπρά αστέρια του γαλλικού θεάτρου και κινηματογράφου. Σ' τη φωτογραφία μας οι δυο γνωστές σ' όλη την Τσαρλς και "Αρλντ Πουαριέ χαιρετούν πάνω σ' ένα τραπέζι το ρεστώρ. Ένα νέο μόμπο του Περές.

2 Οι θαλάσσιες ελέφαντες είναι εύφρεσται και κατ' εξοχήν κοινωνικά ζώα. Ζούν πάντα σε μεγάλες θηλές και φρονούν στην "Ανταρκτική θαλάσσια και στο Βόρειο παγωμένο "Ωκεανό. Οι έφρεσται είναι πολύ γαμοί και την εποχή του ζευγαρώματος βγαίνουν στην Ξηρά, όπου συγκεντρώνουν ολόκληρους τους αρσενικά θηλυκά, τα οποία επιλέγουν ζήλτη. Σ' τη φωτογραφία μας ένας αρσενικός θαλάσσιος ελέφανς έτοιμος να επιτεθεί κατά το έφρεσται που παρελάσει το χώρο του χαρμυλού του. "Ο θαλάσσιος ελέφανς καταφέρνει φουέρα χυμώματα με την ουρά του.

3 Οι όμπρελλες θα ήναι πολύ της μόδας την προσεχή άνοιξη. Τα μοντέλα των όμπρελλων του ήλιου και της βροχής, για το 1956, είναι κιάλας έτοιμα κι' είναι, κατά γενική όμολογία, τόσο διασκεδαστικά, όσο δεν ήταν ποτέ. Τα σχήματα τους ποικίλλουν απ' το σχήμα της πεταλούδας ως της παγίδας (αριστέρα). "Αλλα μοντέλα πάλι διακοσμούνται με τ' αρχαϊκά γράμματα της κατάρου, με ασηή ή και με τα σέβεια διασημικών εντύπων μεγάλων ξενοδοχείων.

4 "Όταν έγκλησε τα άνακτορα του Ράμπλε ο τελευταίος Σουλτάνος του Μαρρόκου Μπέν "Αράφα, οι Μαρροκίνοι, οι οποίοι δεν αγαπήσαν ποτέ τον ήγμονά αυτόν, έπαυσαν να άπομακρύνουν από το παλάτι το θρόνο πάνω στον οποίο καθόταν επί δυο χρόνια ο άνεπιθύμητος αυτός Σουλτάνος!...

Χρόματα ΜΕ ΣΟΥΡΝΤΙΝΑ

Καθισμένη στο πιάνο, άφηνε τα δάχτυλά της να χαϊδεύουν τα πλήκτρα...

Η τελευταία μελωδία

Δέν αγαπούσε τίποτ' άλλο στη ζωή η Καίτη, όσο τη μουσική! Σ' αυτή είχε εμπιστευθεί τα άθρα της κοριτσιίστικα όνειρα, από αυτή ζητούσε κι' εύρισκε παρηγοριά στις δύσκολες στιγμές της ζωής της...

Και τη μουσική την εκπροσωπούσε, την ενσάρκωνε γι' αυτήν το πιάνο της. Τα δειλά της κοριτσιίστικα καρδιοχτύπια, γινότουσαν νότες και ξεχυνόντουσαν μελωδικά από τα κρινένια της δάχτυλα...

Και, μία μέρα, μια δεύτερη αγαπήτη ήρθε να γλυστρήσει απαλά στην καρδιά της Καίτης, δίπλα στη μουσική: ο Μίμης. Ήταν ένας όμορφος νέος, με δολομαυρά μαλλιά και μάτια, που παρουσιάστηκε μπροστά της, όμοιος με βασιλόπουλο του παραμυθιού, έτοιμος να την πάρει απάνω στο κατάλευκο αλόγο της φαντασίας, για να την πάει μακριά, πολύ μακριά, στη γαλάζια πολιτεία των ονείρων...

Τώρα, η Καίτη κι' ο Μίμης, την ώρα των απαλών δεινών, με τους χλωμούς μισοσβυσμένους φατισμούς, ενώνανε τις καρδιές τους με τ' άρατά κι' άσπαστα δεσμά της αρμονίας... Εκείνη, καθισμένη στο πιάνο, άφηνε τα δάχτυλά της να χαϊδεύουν τα πλήκτρα, ενώ εκείνος, όρθος, δίπλα της, ρουφούσε άπληστα τις μελωδίες που εισχωρούσαν στον οργανισμό του, για να του τονώσουν το αίδημα...

Ήτανε να παντρευτούνε γρήγορα. Θα έκαναν ένα περίφημο, ταίριασμένο ζευγάρι.

Ξαφνικά, όμως, άπρόοπτα, ήρθε ο κεραυνός!

Ο Γιώργος άρρώσθησε και, σε λίγες μέρες, πέθανε.

Η φτωχεια ή Καίτη έμεινε σαν τρελλή κάτω από το φοβερό χτύπημα.

Σε μία στιγμή, ένοιωσε μέσα της ένα κενό, ένα χάος, που, σαν τέτοιο, δεν ήτανε ικανό τίποτε να το γεμίσει... Τώρα, για ποιόν θα καρδιοχτυπούσε, για ποιόν θα ξενύταγε, ποιος θ' άκουγε τα γλυκόλογά της;... Κι' ακόμα, ποιος θ' άκουμπουσε στο πιάνο τα χλωμά δειλινά με το μισοσβυσμένο φως, για να ρουφήξει διψασμένος τις μελωδίες, που κυλούσαν από τα κρινένια της δάχτυλα σε αρμονικά κύματα;...

Η Καίτη έκλεισε τη ζωή της και το πιάνο της. Έπαψε να φιλάει με τους δεικούς της, έπαψε να βγαίνει, έπαψε να παίζει. Για ποιόν να παίζει; Εκείνος, ο λατρευτός της, δε μπορούσε πια να την άκουση...

Ήτανε φυσικό να κλονιστή η υγεία της μ' όλ' αυτά: Στα μά-

γουλά της χλωμιάσανε τα τριαντάφυλλα και άνθισαν θλιβεροί οι κίτρινοι πανσέδες, ενώ μεγάλοι μαύροι κύκλοι ζώνανε τα μάτια της...

Οι δικοί της άνησυχήσανε:

— Πρέπει ν' αντίδρασης, Καίτη μου... τη συμβούλεψε ή μητέρα της, δακρυμένη.

— Ν' αντίδρασω, μαμά; Και γιατί; ρώτησε ή κοπέλλα με δραματική άδιαφορία.

— Γιατί;... Για να ζήσης!...

Γλανηθήκανε στο κενό για μία στιγμή τα θλιμμένα μάτια της κοπέλλας:

— Και για ποιόν να ζήσω;...

Της καύμενης της μάνας το στήθος φούσκωσε από τους λυγμούς:

— Για ποιόν να ζήσης, κακό κορίτσι;... Μόνο για εκείνον ζούσες λοιπόν; Για εκείνον μόνο; Κι' έμεις που σ' αγαπάμε τόσο, ο μπαμπάς σου ο δυστυχισμένος, που λιώνει βλέποντάς σε να λιώνεις;...

Έκλεισε τα μάτια της ή Καίτη και δεν άποκρίθηκε. Τί να πη;... Πώς δεν είχε πια καμμία διάθεση να ζήσει; Ένοιωσε πως αυτό βάλανε μια καρδιά για την πονεμένη καρδιά της μητέρας της... Σώπασε, λοιπόν, και με μάτια κλειστά άφισε την ανάμνησή της να τη φέρη στο παρελθόν, στην άξεχαστη πεθαμένη για πάντα ευτυχία της...

Όσο πηγαίνε, μέρα με τη μέρα, ή Καίτη χειροτέρευε και πιο πολύ...

«Μαρασμός», έλεγαν οι γιατροί. Τί μπορούνε να κάνουν ένας πατέρας ή μια μητέρα, όταν το παιδί τους μαραίνεται χωρίς έρωτα;

Η άρρώστεια έφερε στο σπίτι την άνεχεια. Για να την αντιμετώπισουν, οι γονείς της Καίτης άρχισαν σιγά-σιγά να πουλάνε... Η άρρωστη, για να συντηρηθή, ήθελε φαί διαλεχτό κι' άκριβό. Πώς θα γινόταν αυτό; Ο μισθός του γέρου δεν άρκούσε. Άρχισαν τα δάνεια. Και, στο τέλος, όταν δεν τους δάνειζε πια κανείς, άρχισε το πούλημα!

Πόσα πράματα του παλιού νοικοκυριού από την προίκα της μάνας έφυγαν από το σπίτι, για να γίνουνε λεφτά, και φαί της άρρωστης!...

Μία μέρα δεν έμεινε πια τίποτα! Η σχεδόν τίποτα, γιατί έμεινε το πιάνο...

— Τί να το κάνει το πιάνο το φτωχό μας το παιδί;... είπε μία μέρα ο πατέρας στη μανά. Και μήπως παίζει πια;...

— Να το πουλήσουμε! είπε ή μανά. Για να ζήσει εκείνη...

Βάλανε μίαν άγγελία στις έφημερίδες: «Πωλείται πιάνο». Οι ύποπτοι άγοραστές ήρθανε πρόθυμα... Η Καίτη, δοσμένη στις αναμνήσεις της, και μήπως ένοιωθε πια τίποτα από όσα

δεν ένοιωσε τίποτα... Μα και μήπως ένοιωθε πια τίποτα από όσα γινότουσαν γύρω της;

Με τα μάτια της κλειστά, άφηνε τη ζωή της να κυλάει και να σβύνη...

Ένας από όλους τους άγοραστές, έδωσε την πιο καλή τιμή. Ο πατέρας κι' ή μητέρα συμφώνησαν ότι ήτανε εύκαιρία. Πήρανε μία γερή προκαταβολή — πόσο βούτυρο, πόσα αυγά, πόσο κρέας για την Καίτη! — και συμφώνησαν πως ο άγοραστής θαρχότανε την άλλη μέρα με τα ύπόλοιπα λεφτά και άχθοφόρος για να πάρη το πιάνο.

Εκείνη τη νύχτα, κατά τα μεσάνυχτα, ή Καίτη έύπνησε άπ' το λήθαργό της.

Μά ναί! Δεν ήτανε όραμα, ούτε αὐταπάτη: Ο Μίμης βρισκότανε μπροστά της και της χαμογελούσε γλυκά, τρυφερά, όλος έρωτα!...

— Έλα να μου παίξεις κάτι, στο πιάνο, αγαπημένη μου... της ψιθύρισε.

— Μίμη μου!... Ο,τι θές...

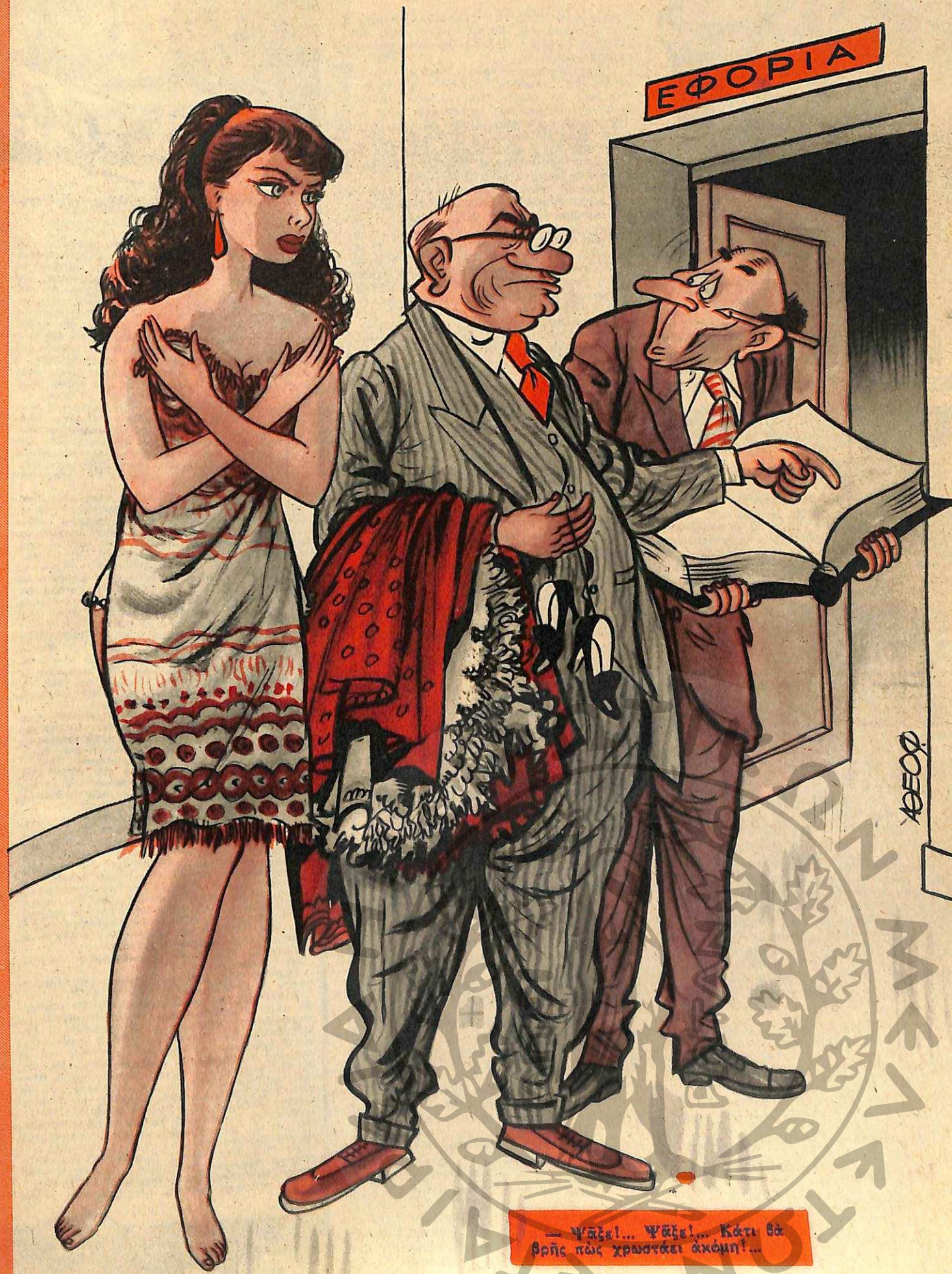
Χαρούμενη, έλαφριά, ζωηρή, σηκώθηκε από το κρεβάτι της — από όπου είχε τόσους μήνες να σηκωθεί — και προχώρησε προς το πιάνο.

Άνοιξε το σκέπασμα και άκούμπησε τα δάχτυλά της άπάνω στα πλήκτρα.

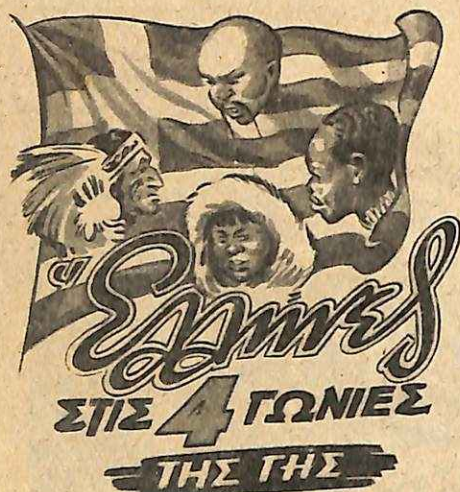
Ο αγαπημένος της, στην ίδια θέση, την παλά, τη γνώριμη, χαμογελούσε μ' έρωτα. Και ή Καίτη έπαιζε γι' αυτόν την τελευταία της μελωδία...

Οι γέροι έύπνησαν από τις σιγανές νότες του πιάνου. Σπρωχθήκανε γεμάτοι τραυμάγμενη έπιπληξη και τρέσανε στο σαλόνι. Τώρα όμως το πιάνο δεν έπαιζε!... Κάτω από τα κρινένια δάχτυλα της Καίτης είχε σβυστή ή τελευταία μελωδία... Και ή Καίτη είχε φερώνοισει, μακριά τους, μακριά από τη ζωή, άκολουθώντας τον αγαπημένο της στον ούρανό...

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

— Ψάξε!... Ψάξε!... Κάτι θα βρεις πως χρωστάει ακόμη!...

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Οι μεγάλοι «καπνάδες»

Είναι απόλυτως βεβαιωμένο πλέον, ότι η εισαγωγή και η χρήση των σιγαρετών στην Αμερική, είναι έργο του Έλληνα Ιωάννου Σαγιά, ο οποίος άρχισε την προσπάθειά του με πενιχρότητα μέσα και εξελίχθηκε σε μεγάλο καπνοβιομήχανο.

Το παράδειγμα του Σαγιά μιμήθηκαν πολλοί Έλληνες, όπως είπαμε στο προηγούμενο σημείωμα, αλλά η συστηματική οργανώσις της ελληνικής σιγαρετοβιομηχανίας στην Αμερική, ξεκινάει από το 1896 περίπου, με τους αδελφούς Στεφάνου — των οποίων η επιχείρησις ίσως είναι η μεγαλύτερη ελληνική επιχείρησις της Αμερικής — τους αδελφούς Νοταρά, τους αδελφούς Πουλίδη, τους αδελφούς Κονταξοπούλου — τους πρώτους που εισήγαγαν τα σιγαρέττα με φελλό — και τους αδελφούς Βορώνη.

Μέχρι των αρχών του είκοστου αιώνα, οι ελληνικές σιγαρετοβιομηχανίες κυριαρχούσαν στην αμερικανική αγορά, μολοντί είχαν αρχίσει ήδη να ενδιαικίζονται για το είδος, διάφοροι άλλοι ξένοι της Αμερικής, αλλά και πολλοί Αμερικανοί.

Κατά το 1900 έφθασε στις Ηνωμένες Πολιτείες από την Αίγυπτο ο Μιλτιάδης Μελαχροίνος, ένας σημαίνων ήδη βιομήχανος σιγαρετών, του οποίου οι επιχειρήσεις ήκμαζαν στη χώρα του Νείλου. Ο Μελαχροίνος είχε την πρόβλεψη να επιβάλει τα αιγυπτιακού τύπου σιγαρέττα στην Αμερική και λίγο μετά την εγκατάστασή του, ίδρυσε ένα ειδικό εργοστάσιο, του οποίου η παραγωγή δεν άργησε να διαδοθεί ευρύτατα στην αμερικανική αγορά.

Μέσα σε λίγα χρόνια, η φίρμα του Μελαχροίνου έγινε πασίγνωστη σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες και πολλοί μεγάλοι αμερικανικοί οίκοι, επέδωξαν να την αγοράσουν, πράγμα που επέτυχαν τελικά. Τα αιγυπτιακά σιγαρέττα παραγωγής Μελαχροίνου, έχουν και σήμερα σχετική διάδοσι, μολοντί οι νέες φίρμες, που επεβλήθησαν εν τώ μεταξύ, τείνουν να τα εξουδετερώνουν.

Ο Μελαχροίνος ήταν ένας εξαιρετός πατριώτης, ο οποίος εφρόντιζε πάντα να δοπανά τα πλούτη του για έθνικούς σκοπούς. Επριοκοδότησε διάφορα ιδρύματα στην Αίγυπτο, έκτισε το μεγάλο της θερμής έδρας του Έλληνα μητροπολίτου στην Ηλιούπολη, ίδρυσε τα Μελαχροίνεια Διδασκαλεία, κλπ.

Λίγο αργότερα από τον Μελαχροίνο έφθασε στις Ηνωμένες Πολιτείες ένας άλλος καπνοβιομήχανος, ο Παναγιώτης Γ. Ζαφειρίου, ο οποίος είχε ειδικευθεί στα ζητήματα των καπνών στην Καβάλα. Εγκαταστάθηκε στο Σικάγο και κατά το 1910, κατεσκεύασε τη μάρκα «Ζαφείριος», που είναι ακόμα σε κυκλοφορία και έχει ευρεία διάδοσι για την καλή της ποιότητα, μολοντί η μάρκα δεν βρίσκεται πλέον στην κατοχή του Ζαφειρίου. Τό 1935 την

αγόρασε ο οίκος των αδελφών Παυλίδη, ο οποίος ήταν την εποχή εκείνη ένας από τους καλύτερους ελληνικούς οίκους σιγαρετοβιομηχανίας.

Η μεγαλύτερη ελληνική σιγαρετοβιομηχανία της Αμερικής, η οποία αποτελεί ίσως και τη μεγαλύτερη ελληνική επιχείρησι των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι των Ηπειρωτών αδελφών Στεφάνου, των οποίων η έδρα βρίσκεται στη Φιλαδέλφεια.

Οι αδελφοί Στεφάνου αποτελούν ένα από τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα των ελληνικών ικανοτήτων στο εξωτερικό.

Κατά τα παιδικά τους χρόνια, εργάστηκαν στην Αίγυπτο, όπου και ειδικεύθηκαν στα καπνά. Έφθασαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, κατά το 1800, κι εγκαταστάθηκαν στη Φιλαδέλφεια, όπου άρχισαν τη σιγαρετοπαραγωγή, με αφάνταστες στην αρχή δυσκολίες. Δεν πέρασαν πολλά χρόνια και η επιχείρησις των αδελφών Στεφάνου, άρχισε να παίρνει έκταση, τόσο, ώστε, κατά το 1898, κυριαρχούσαν ήδη δυο μάρκες σιγαρετών: «Ράμεσις» και «Ερμής».

Λίγο αργότερα, οι δαιμόνιοι Έλληνες επιχειρηματίαι, προσέθεσαν δυο ακόμη μάρκες, τα σιγαρέττα «Αφρό» και «Αφροδίτη», που δεν άργησαν κι αυτά να κυριαρχήσουν στην αγορά. Έτσι, από τις αρχές του είκοστου αιώνα, οι αδελφοί Στεφάνου είχαν ήδη επιβληθεί σε ολόκληρες τις Ηνωμένες Πολιτείες και η φίρμα τους αντιπροσώπευε έναν ισχυρότατο οικονομικό οργανισμό. Χάρη στην ειδικότητά τους να κάνουν καλά χαρμάνια ελληνικών και τουρκικών καπνών, κατόρθωσαν όχι απλώς να επιβάλουν τα σιγαρέττα τους, αλλά να δημιουργήσουν την κοινή γνώμη, με το όνομα «Στέφανο Μπρόδερς» είναι ταυτόσημο με τα καλύτερα ανατολικά σιγαρέττα.

Τα εγγεστάσια των αδελφών Στεφάνου, δεν γνώρισαν σε καμιά στιγμή, την παρακμή και βρίσκονται και σήμερα στην πρώτη γραμμή της αμερικανικής σιγαρετοβιομηχανίας, παρά το ότι, κατά τις τρεις τελευταίες δεκαετίδες, ιδρύθηκαν πολλές και μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις στη Αμερική, οι οποίες, χωρίς στα τεράστια ποσά που δαπανούν για τη διαφήμισι, πεβλήθηκαν σε ένα σημαντικό μέρος της αμερικανικού κοινού.

Ας σημειώσουμε, ότι οι αδελφοί Στεφάνου δεν περιορίσαν την παραγωγή τους στα ανατολικά μόνον σιγαρέττα. Οι μάρκες «Μάρβελ» και «Ραίμπερς», καθαρές αμερικανικού τύπου, έχουν ευρύτατη κυκλοφορία σε όλη σχεδόν την Αμερική και κυρίως στις Νότιες Πολιτείες, όπου η έτησια καταναλωσις υπολογίζεται, ότι φθάνει τα εξ δισεκατομμύρια περίπου σιγαρέττα.

Το κακό είναι, ότι, κατά τη διάρκεια του πολέμου, λόγω αδυναμίας εισαγωγής ελληνικών και άλλων ανατολικών καπνών, κυριαρχήσαν στην αμερικανική αγορά τα ξενόγεια καπνά. Μεταπολεμικώς δεν ήταν δυνατόν να επανεισδύσουν τα ανατολικά, τα οποία είχε ξεσηκώσει το πολύ καταναλωτικό κοινό. Έτσι οι ελληνικές καπνοβιομηχανικές επιχειρήσεις, αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν αμερικανικά καπνά σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα από την προπολεμική εποχή. Το ίδιο συνέβη και με όλες αμερικανικές επιχειρήσεις χρησιμοποιούσαν ανατολικά καπνά.

Τα τελευταία χρόνια, ξανάρχισε η εισαγωγή ανατολικών καπνών σε περιορισμένες ποσότητες, μέσω ελληνικών κυρίως γραφείων, που λειτουργούν στην Αμερική, και τα οποία προμηθεύουν ελληνικά και τουρκικά καπνά σε μεγάλες αμερικανικές σιγαρετοβιομηχανίες. Κυριώτερα από τα γραφεία αυτά, είναι του Π. Ράφτη και Σίας, του Πιολόγγου, του Α. Έλσαφοπούλου, καθώς και του Εύριπιδος Κεχαγιά, ενός δαιμόνιου ανθρώπου, ο οποίος κατ'επαγγελματίαν, έφθασε σε τεράστια ύψη οικονομικής άκμης και κατ'επαγγελματίαν έπρεπε. Σήμερα βρίσκεται πάλι σε άνοδο! Ο Κεχαγιάς από χρόνια, προμήθευε ελληνικά καπνά στα περίφημα εργοστάσια Ρέινολντ, τα οποία κατασκεύαζαν τα γνωστά σιγαρέττα «Καίτημελ», για τη διαφήμισι των οποίων δαπανούσαν αστρονομικά ποσά κάθε χρόνο.

Λίγο αργότερα από τον Μελαχροίνο έφθασε στις Ηνωμένες Πολιτείες ένας άλλος καπνοβιομήχανος, ο Παναγιώτης Γ. Ζαφειρίου, ο οποίος είχε ειδικευθεί στα ζητήματα των καπνών στην Καβάλα. Εγκαταστάθηκε στο Σικάγο και κατά το 1910, κατεσκεύασε τη μάρκα «Ζαφείριος», που είναι ακόμα σε κυκλοφορία και έχει ευρεία διάδοσι για την καλή της ποιότητα, μολοντί η μάρκα δεν βρίσκεται πλέον στην κατοχή του Ζαφειρίου. Τό 1935 την

Οι πρώτες έρωτικές συναντήσεις

Οι περισσότερες από τις σημερινές νέες δεν κάνουν τίποτ' άλλο από επηρεάζονται απογοητεύσεων. Ακούν πρόθυμα τα λόγια ενός νέου, πηγαίνουν ίσως δυο ή τρεις φορές μαζί του και κατόπιν δεν θέλουν να τον ξαναδούν. Απορούν, μάλιστα, πώς δέχτηκαν τον περίπατο που τους πρότεινε ή πώς έγινε, ώστε, σε μία στιγμή μέσα στην ή αφηρημάδα, να τον κάμουν με τα λόγια ή τον τρόπο τους να υποθέσει πως κι αυτές τον συμπαθούν. Έπειτα απ' αυτό το επείγουσα, η απογοήτευσι κι η λύπη φωλιάζουν μέσα στην ψυχή τους. Τα βάζουν τότε με τον εαυτό τους, με τη μοίρα τους, με όλους και με όλα.

Ωστόσο, όλοι θεωρούμε τις σημερινές νέες πολύ ήμελες στον έρωτα. Κι είναι αλήθεια ότι, σε μία εποχή που ο μικρός φερωτικός θεός περπατάει στους δρόμους, νέοι και νέες έρχονται να σωρο πρόθυμα να τους δώσουν έρωτα, δεν σημαίνει ότι έρχονται και τι είναι ο έρωτας.

Σε παλαιότερα χρόνια, οι νέες δεν είχαν την ευχέρεια να κάνουν πειράγματα με τον έρωτα. Γιατί ο δρόμος που οδηγούσε σε αυτόν ήταν γεμάτος εμπόδια κι έπρεπε να είναι πολύ δυνατός και πολύ επιρρεπής να τους να ήταν εξαιρετικά δυνατοί για να τους φέρουν να τον περάσουν. Άλλωστε, οι σημερινές νέες έχουν την ευχέρεια να παίζουν με τον έρωτα. Στο τέλος όμως, δεν μπορούν απ' καταλάβουν τι είναι ο έρωτας κι τι ζητούν απ' αυτόν. Αποτέλεσμα: κάθε καινούργιο επείγουσα που αποφασίζουν να κάμουν τους δίνει και μία καινούργια απογοήτευσι.

Άλλωστε, δούμε τα πράγματα όπως είναι. Οι σύγχρονοι άρχισαν να μοιάζουν με τους παλαιότερους — με όρισμα, πάντως, προσηγορικό — σε μία νέα να κάμει ένα περίπατο κι ένα νέο, που έτυχε να γνωρίσει κάποιον παρόμοιο ενδιαικίζοντο κάποιον ενδιαικίζοντο...

Μεταξύ τους δεν υπάρχει εκείνο που αποκαλούμε κεραυνόβολο έρωτα. Ούτε καν μία άφελος έκτιμησης και συμπάθειας, που μπορεί, όμως, να εξελιχθεί σε ένα δυνατό αίσθημα.

Στο μεταξύ, όμως, τι θα του πητέ; Πώς θα φερθήτε μαζί του; Ποιά εικόνα του εαυτού σας θα του παρουσιάσετε; Και πώς θα εκτιμήσετε τις διάφορες εκδηλώσεις του;

Οι περισσότερες νέες δεν βλέπουν σε παρόμοια ζητήματα τίποτ' άλλο από το μορφό. Και κάνουν τη σκέψη πως αν είναι κάτι που αγαπήσουν απ' αυτόν. Αν όχι, θα σταματήσουν εγκαίρως το μικρό πειράγμα τους...

Αυτό είναι το ίδιο σαν να βένετε τα μάτια σας μ' έναν μοναχικό και αρχίζετε να περπατάτε πάνω σ' έναν όρομο που δεν τον έχετε ποτέ. Ας δούμε, ωστόσο, γιατί δεχθήκατε να έχετε μια ιδιαιτερότητα μαζί του. Ένα νέο ή να πείτε σ' ένα ραντεβού μαζί του.

Γιατί τον αγαπήσατε από την πρώτη στιγμή; Όχι βέβαια!

Μερικοί από τους λόγους που σας παρέρησαν σ' αυτό είναι πιθανόν οι εξής: 1) Ένας άνοδος ομοιοπαθισμός. Οι σημερινές νέες σκέπτονται πάρα πολύ ότι πρέπει να παντρευτούν. (Άλλοτε το σκέφτονται οι γυναικες τους). Κι όχι απάνια αυτή η σκέψις και τοι ο μοναδικός σκοπός της ζωής τους και τη στιγμή, το μόνο που τις απασχολεί είναι το ποιά και πώς θα βρούν τον άνθρωπο, που θα πείσει (όχι που θα αγαπήσουν) ή που θα παντρευτούν απ' αυτόν). Τον αναζητούν, παντού και είναι πρόθυμες να κάμουν τα πάντα, ως και τις πιο μεγάλες απειροκαμίες, για να τον κερδίσουν.

2) Μία άσυνκρότη επιπολαστική κι ελαφρώς. Πιστεύουν, γιατί δεν έχουν να κάμουν τίποτα καλύτερη εκείνη τη στιγμή.

3) Γιατί τους πρότεινε έναν περίπατο με αυτόν.

τοκίνητο ή μία διασκέδασι, που, διαφορετικά, δεν θα μπορούσαν να απολαύσουν. 4) Από πείσμα. Η περίπτωση αυτή είναι περισσότερο συχνή από ό,τι φανταζόμαστε. Μία νέα δέχεται να πάει περίπατο με ένα νέο που της λέει μερικά έξυπνα λόγια, επειδή συνέβη να έχει κάποια δυσάρεστη σκηνη με τον άνθρωπο που αγαπάει πραγματικά. Εκείνο που ποθεί κατά βάθος είναι να ξαναγυρίσει το συντομότερο κοντά του. Στο μεταξύ, όμως, είναι ευχαριστημένη, γιατί μπορεί να τον εκδικηθεί, αποκρύπτοντας τα λόγια ενός άλλου.

5) Από ματαιοδοξία. Για να κάνει τις φίλες της να ζηλεύουν.

6) Γιατί αισθάνεται μία πραγματική συμπάθεια γι' αυτό το νέο και γιατί θέλει να τον γνωρίσει καλύτερα.

Ας σταματήσουμε σ' αυτή την τελευταία περίπτωση, που, άλλωστε, είναι κι η μόνη που μάς ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή.

Τι θα κάμετε κατά τις πρώτες συναντήσεις μαζί του; Πώς θα φερθήτε; Τι θα του πητέ; Να μερικές συμβουλές, που δεν είναι ποτέ περιττές:

1) Πρέπει να είσαστε επιφυλακτική στα λόγια, στις κινήσεις σας, σε όλα. Δεν έχετε με τί άνθρωπο έχετε να κάμετε. Μη σπεύσετε, λοιπόν, να του ανοίξετε την καρδιά σας και να του φανερώσετε τις μυχικές σκέψεις σας.

2) Μην παίρνετε ύφος μελαγχολικής και απογοητευμένης. Άλλωστε, από τ' άλλο μέρος, μην γελάτε και μην εφευρίσκετε άσκοπα. Πρέπει να είσαστε πρόσχαρη, καλόκαρδη και απλή.

3) Η ευγένεια δεν είναι ένα δοξολόγιο που το φοράτε ή το βάζετε κατά τις περιπτώσεις, αλλά μία άρεσι, κάτι, δηλαδή, που πρέπει να είναι αναπόσπαστο με την προσωπικότητά σας. Το ζήτημα, λοιπόν, δεν έγκειται στο να κάμετε επίδειξι ευγένειας, αλλά στο να είσαστε ευγενική σ' όλες τις εκδηλώσεις, χωρίς καμμία προσπάθεια.

4) Μην κάνετε ποτέ προτάσεις σαν αυτές: «Πόσο θα με πιάς να χορεύωμε;» «Θα με πιάς την Κυριακή έκδρομη;» «Πήγαμε με σ' ένα κομμάκι κέντρο να διασκεδάσουμε...»

5) Από το άλλο μέρος, δεν πρέπει να υποκρίνεστε τη σεμνότητα και τη αμη μου άππου. Πρά παλιός, μην επικαλούστε σε κάθε περίπτωση το φόβο του μπαμπά ή της μαμάς. Πέστε στο φίλο σας ότι δεν μπορείτε π. χ. να μείνετε περισσότερο από τις έννέα ή τις δέκα ώρες κι όχι ότι φοβάστε μή σας μαλώσουν.

6) Μην κάνετε επίδειξι γνώσεων. Αν όμως, σας παρουσιάσει ή ευκαιρία, πρέπει να μιλήσετε με θάρρος και να εκθέσετε με σαφήνεια τις αντιλήψεις σας πάνω σε κάθε ζήτημα.

7) Μην φλυαρήτε άσκοπα. Δεν είναι ανάγκη να τα πητέ όλα σε μία μέρα.

8) Μην είσαστε από εκείνες που ανακαλύπτουν διαρκώς ελαττώματα στους άλλους. Άλλωστε, οι έχουν, βέβαια, τα ελαττώματά τους. Άλλωστε, δεν πρέπει να βλέπετε μόνον αυτά. Από τ' άλλο μέρος, όμως, δεν πρέπει να ενθουσιάζεστε και να βλέπετε τον άνθρωπο που γνωρίζετε σαν ήμειο! Δείτε τον όπως είναι. Όστε και καλύτερο, ούτε χειρότερο.

9) Δείτε ενδιαφέρον για την εργασία του, τις σχολίες του, τις μελέτες του, τον τρόπο της ζωής του. Μην τον αποστασιοποιείτε, όταν αρχίζει να σας πη κάτι, λέγοντάς του: «Αυτό, φίλε μου, δεν μ' ενδιαφέρει».

10) Μην επιτηδεύετε την πολύ προσδετική και μην κάνετε την εκκεντρική.

11) Μην μελάτε μόνο για διασκεδάσεις. Άνδρες έχουν και πολλές άλλες έγνοιες.

12) Μην κατηγορήτε τις φίλες σας και τις γνωστές σας.

13) Μην μιλάτε για χρηματικά ζητήματα.

14) Μην δείχνετε ούτε με τα λόγια ούτε με τις κινήσεις σας κυνική και αδιάντροπη.

15) Και μία τελευταία συμβουλή: Μην σπεύδετε! Αφήστε τα πράγματα να γίνουν μόνα τους. Η επιφυλακτικότης κι η απροκαρπία πρέπει να είναι οι δυο γνώμονες της συμπεριφοράς σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Η αγάπη στον άνθρωπο και στη γυναίκα.

Το πιο ενδιαφέρον κοσμικό γεγονός, που απασχολεί τις τελευταίες αυτές μέρες τη διεθνή κοινή γνώμη, είναι ένας μεγαλοπρεπής πριγκηπικός γάμος, που έγινε στη Βενετία.

Οι νεόνυμφοι είναι ο πρίγκηψ Άλφόνσος Μαξιμιλιανός Χοενλόε Λάγκενμπουργκ, ηλικίας 32 ετών, κι η μόλις δεκαπεντάχρονη πριγκηπίσσα Ίρα Βιργινία φόν Φύρστενμπεργκ, που η μελαχροινή καλλονή της θυμίζει καταπληκτικά τη διάσημη Βενέττα του κινηματογράφου Άβα Γκάρντνερ.

Οι οικογένειες του Άλφόνσου και της Ίρας είχαν βαδίσει η μία πλάι στην άλλη σε διάστημα πάνω από χιλίων χρόνων. Η καταγωγή τους χάνεται στον καιρό των Σταυροφορών και συχνά, στην ιστορία των ευρωπαϊκών θρόνων, οι Χοενλόε εμφανίζονται πολύ κοντά στους Φύρστενμπεργκ. Με τα δεσμά του γάμου όμως, μονάχα μία φορά, εδώ και πενήντα περίπου χρόνια, είχαν συνδεθεί μέλη τους: Η αδελφή μίας γιαγιάς του Άλφόνσου είχε παντρευτεί ένα Φύρστενμπεργκ.

Οι δυο νέοι, που ένωσαν τώρα για δεύτερη φορά τις οικογένειές τους με ένα γάμο, γνωρίστηκαν για πρώτη φορά εδώ και λίγα χρόνια, σε ένα χορό, στο Έσσεν της Γερμανίας, κι άμέσως αισθάνθηκαν, ότι ο ένας ήταν πλάσμα για τον άλλον.

Ο έρωτάς τους δεν ήταν μία κοινή αισθηματική ιστορία, αλλά είχε δυο έκδοχα: το βάθος και τη φλόγα, που κάνουν τη μεγάλη αγάπη.

Ο Άλφόνσος και η Ίρα, παρ' όλο που από τότε δεν συναντήθηκαν παρά ελάχιστες φορές, δεν μπόρεσαν να κρύψουν από τους δικούς τους, ότι ανυπομονούσαν να παντρευτούν. Έτσι, κατά διαστήματα, συνήλθαν τρία συμβούλια εκπροσώπων των οικογενειών τους, τα δυο στη Βενετία και το άλλο στη Μαλάγα, όπου οι Χοενλόε διατηρούν ένα πολυτελές ξενοδοχείο, για να συζητήσουν το πράγμα. Το σπουδαιότερο ημερολόγιο ήταν η πολύ μικρή ηλικία της νύφης. Ποιά θα μπορούσε να είναι βέβαιος, ότι το αίσθημα της μικρούλας Ίρας, δεν ήταν μία παιδική ρομαντική τρέλα;

Ήταν τάχα αληθινά έρωτευμένη με τον κατά πολύ μεγαλύτερο της Άλφόνσο ή της άρεσε να παίζει το ρόλο της Σταχτοπούτας, που είχε συναντήσει το πριγκηπόπουλο του παραμυθιού σ' ένα χορό και κατόπιν δεν μπορούσε πια να το ξεχάσει; Για να λύσουν αυτό το πρόβλημα, απευθύνθηκαν στην πιο στενή φίλη της, την Ούγγαρέζα Μαριάννα Έστερχαζι, που είναι ωστόσο αρκετά πιο μεγάλη στα χρόνια από την Ίρα.

Η βαρύνη Έστερχαζι, λοιπόν, τους βεβαίωσε, ότι αν υπήρχε μία καρδιά στον κόσμο αληθινά κι απόλυτα έρωτευμένη, αυτή ήταν η καρδιά της Ίρας.

Ετσι όλοι κατάλαβαν, ότι ο γάμος των δυο νέων έπρεπε να γίνει.

Ο Άλφόνσος Χοενλόε, που καθώς είπαμε, είναι ηλικίας τριάντα δύο χρόνων, σπούδασε γεωπονία στο Πανεπιστήμιο Νταλχους της Ουάσιγκτον κι έχει κάνει μόνος του αρκετή περιουσία στο Μεξικό, όπου αντιπροσωπεύει μεγάλες εταιρείες αυτοκινητών.

Είναι ένας πολύ συμπαθητικός άνθρωπος κι αγαπά με πάθος τα σπορ, ι-

Η Ίρα φόν Φύρστενμπεργκ

ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

του Άλφόνσου και της Ίρας

Η νύφη, μόλις δεκαπέντε χρόνων, είναι μία μελαχροινή καλλονή, που θυμίζει πολύ την Άβα Γκάρντνερ

δίδω το σκί, στο οποίο επιδιόδετα με εξαιρετική αγάπη. Αντιπροσώπευσε μάλιστα την Ισπανία στους ολυμπιακούς αγώνες του Σαιν Μόρις και διακρίθηκε ανάμεσα στους διεθνείς άσους της χιονοδρομίας.

Η Ίρα φόν Φύρστενμπεργκ, εκτός από την ομορφιά της, διαθέτει και σπάνιο ταλέντο χορεύτριας. Σπούδασε επί ένα έτος κλασικό χορό στη Λωζάννη, στη σχολή του περιφήμου Βόρι Κνιάσεφ.

Οι γάμοι τους τελέσθηκαν στην πόλη των δόγδων με εξαιρετική μεγαλοπρέπεια. Τριακόσιοι περίπου καλεσμένοι, από τις τάξεις της διεθνούς υψηλής αριστοκρατίας, τους παρακολούθησαν κι έλαβαν μέρος στις σχετικές δεξιώσεις, τους χορούς και τα γεύματα, που προηγήθηκαν κι επακολούθησαν την τελεσί του μυστηρίου.

Η μεγαλύτερη δεξίωσι, πριν από το γάμο, έγινε στη βίλλα των φόν Φύρστενμπεργκ, που είναι γνωστή στους κατοίκους της Βενετίας ως βίλλα Παπαδοπούλου, γιατί ανήκε σε μια πλούσια ελληνική οικογένεια εμπόρου, που είχε εγκατασταθεί στην πόλη αυτή εδώ και τρεις αιώνες.

Τρώει μόνο μπανάνες

Μέσα στα τελευταία δυο χρόνια, η Σούζαν Μόργκαν, μία κοπελίτσα 5 χρόνων, στο Πανσάπονα της Λουζιάνας, έφαγε περί τις 20.000 μπανάνες! Αν συνεχίσει με τον ίδιο ρυθμό, όταν γίνει 10 χρόνων θα έχει φάει όχι λιγότερες από 70.000. Έπειτα πάσχει από μια σπάνια ασθένεια που στομάχου, οι γιατροί δεν της επιτρέπουν κανένα άλλο είδος τροφής.

Ο πατέρας της όμως είναι ένας απλός δοκοκαρτιστής και δεν κεοδίζει αρκετά για να αντιπεβάλει στην πολυδάπανη αυτή διαίτα της κόρης του. Ευτυχώς, φρόντισε να τον βοηθήσει η Αμερικανική Κυβέρνησις: Άρχισε δηλαδή να του πληρώνει ένα τακτικό επίδομα από 8 δολάρια το μήνα, που θα συνεχισθεί ως που η Σούζαν συμπληρώσει τα 15 χρόνια της. Τότε, οι γιατροί ελπίζουν πως θα μπορεί να εγκαταλείψει την αποκλειστική μπανανοτροφία.

Το τραγούδι της ζωδιάς

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

— Πές μου, Μαρία, τη ρωτούσα, αυτό το τραγούδι δεν το τραγουδούσε μόνο ο Ροζέ, δεν είναι έτσι; ...

ΕΙΧΑ βγή απ' το στούντιο του Ραδιοφωνικού σταθμού και στάθηκα για ν' ανάψω ένα τσιγάρο. 'Η βραδυά ήταν χλιαρή κι' αρωματισμένη, κι' ο ούρανός πεντακάθαρος, γεμάτος αστέρια. Είχα τραγουδήσει ωραία, εκείνο το βράδυ, κι' ο μάεστρος Ντέ Τούλλι δεν είχε φειδαλευθ' τα εγκώμια.

Πραχνορούσα ευχαριστημένος προς την πλατεία της πόλεως ικανοποιημένος. Οι διαβάτες, αυτή τη νυχτερινή ώρα, ήταν σπάνιοι. 'Ωστόσο, κάποια στιγμή, ακουσα βήματα και μέσ' στο μισόφωτο είδα μία γυναίκα μορφή. Συνέχισα το δρόμο μου. 'Ωστόσο, τα βήματα της γυναίκας γίνονταν όλο και πιο γρήγορα, ώσπου, στο τέλος, με πλησίασε.

— Κύριε, συγγνώμη... άκουσα να μου λέν. Γύρισα απότομα και στο φώς μιάς βιτρίνας κύταξα την άγνωστη. Στο πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη κάποια αγωνία και το βλέμμα της είχε όλη την ικεσία ενός που είναι απελπισμένος.

— Τι θέλετε, παρακαλώ; τη ρώτησα ευγενικά.
— Φοβάμαι, μου απάντησε, βρέθηκα ολομόναχη μέσ' στη νύχτα κι' αυτή η σιωπή με παρέλυσε. Νομίζω πως από κάθε γωνιά του δρόμου θα ξεπεταχτούν ψηλοί και σωματώδεις άντρες, με στιβαρά χέρια κι' ασπρά πουκάμισα...

— Ασπρά πουκάμισα; ρώτησα εκπληκτος. Για ποιά λόγο θα φορούν ασπρά πουκάμισα;
— Δεν ξέρω... Ξέρετε, με κυνηγούν, πρόσθεσε η άγνωστη, ανατριχιάζοντας.

— Μά για πέστε μου, τη ρώτησα, αφού σ'ας καταδιώκουν, γιατί βρίσκεστε τέτοιαν ώρα έξω, μονάχη;
— Γιατί θέλω να το σκάσω... να φύγω μακριά...
— Μά για ποιά λόγο;
— Γιατί με κυνηγούν οι άντρες με τ' ασπρά πουκάμισα και γιατί θέλω να ξανακούσω εκείνο το τραγούδι, που τραγουδούσε ο Ροζέ πριν να φύγει. Προσπαθώ να το θυμηθώ, μα δεν τα καταφέρνω...

— Τό τραγούδι;
— Ναι, τό τραγούδι του Ροζέ!... Τό γυρεύω να το ξανακούσω από καιρό, μα δεν τό θυμάμαι. Ξέρω μονάχα πως ήταν ένα τραγούδι χαρούμενο στην αρχή, έπειτα σιγά - σιγά γινόταν λυπητερό, γεμάτο πάθος, έπειτα έφτανε σε κάτι νότες ψηλές, μεγαλόπρεπες... Τό ξέρετε εσείς;...

Κατάλαβα απ' τ' ασυνάρτητα λόγια της, απ' τις κινήσεις της, πως βρισκόμουν μπροστά σε μία γυναίκα που τόχε σκάσει από κάποιο φρενοκομείο. Οι άνθρωποι με τ' ασπρά πουκάμισα τό επιβεβαίωναν. 'Αν δεν είχε αυτή την έξαψη, κανείς δε θα φανταζόταν πως είχε απέναντί του μία τρελή. Έπειτα τί ήταν αυτό το τραγούδι κι' αυτός ο μυστηριώδης ο Ροζέ;

Όταν κάπως ησύχασε, προσπάθησα να μάθω και να την πείσω να την ξαναπάω στην κλινική. Δέχτηκε, και στη διαδρομή, μου εξήγησε πως ο Ροζέ είχε φύγει για κάπου και δεν είχε ξαναγυρίσει ποτέ. Ποιν' να την παρατήρη, της τραγουδούσε ένα ωραίο τραγούδι, που αυτή δεν μπορούσε να τό θυμηθώ.

Όταν κάπως ησύχασε, προσπάθησα να μάθω και να την πείσω να την ξαναπάω στην κλινική. Δέχτηκε, και στη διαδρομή, μου εξήγησε πως ο Ροζέ είχε φύγει για κάπου και δεν είχε ξαναγυρίσει ποτέ. Ποιν' να την παρατήρη, της τραγουδούσε ένα ωραίο τραγούδι, που αυτή δεν μπορούσε να τό θυμηθώ.

Όταν κάπως ησύχασε, προσπάθησα να μάθω και να την πείσω να την ξαναπάω στην κλινική. Δέχτηκε, και στη διαδρομή, μου εξήγησε πως ο Ροζέ είχε φύγει για κάπου και δεν είχε ξαναγυρίσει ποτέ. Ποιν' να την παρατήρη, της τραγουδούσε ένα ωραίο τραγούδι, που αυτή δεν μπορούσε να τό θυμηθώ.

Όταν κάπως ησύχασε, προσπάθησα να μάθω και να την πείσω να την ξαναπάω στην κλινική. Δέχτηκε, και στη διαδρομή, μου εξήγησε πως ο Ροζέ είχε φύγει για κάπου και δεν είχε ξαναγυρίσει ποτέ. Ποιν' να την παρατήρη, της τραγουδούσε ένα ωραίο τραγούδι, που αυτή δεν μπορούσε να τό θυμηθώ.

χαρίστησε για τα λουλούδια μου.

Αρχισα να πηγαίνω συχνά στην κλινική και να κρατώ συντροφιά στη Μαρία — αυτό ήταν τ' όνομά της. Με δεχόταν πάντα χαρούμενα και μούδειζε όλη την ευγνωμοσύνη της όταν, για να περνά πιο ευχάριστα τις ώρες της, στο θάλαμο όπου ήταν μόνη, της χάρισα ένα μικρό ραδιόφωνο. 'Η χαρά της ήταν απερίγραπτη και τότε μ' αγκάλιασε και με φίλησε. 'Ηταν ένα φιλό αγνό, παιδικό. 'Εγώ αναστατώθηκα κι' από κεινη τη στιγμή κατάλαβα πως είχα έρωτευθ' τη Μαρία, που ήταν τόσο νέα και τόσο όμορφη. Στις κουβέντες μας προσπαθούσα με τρόπο να καταλάβω ποιά ήταν αυτό τό περίφημο τραγούδι που τόσο ποθούσε να τό ξανακούση.

— Πές μου, Μαρία, τη ρωτούσα γλυκά, αυτό τό τραγούδι δεν τό τραγουδούσε μόνο ο Ροζέ, έτσι δεν είναι;

— 'Α! όχι. Όλοι τό τραγουδούσαν, τό τραγουδούσα κι' εγώ, αλλά δεν μπορώ να τό θυμηθώ.

Και παθαίνω και βασάνιζε τη μνήμη της, αλλά μάταια. Ρωτούσα τους φίλους μου ποιά ήταν αυτό τό τραγούδι, αλλά κανείς δεν τό μάντευε. 'Η Μαρία μ' άκουγε στο ράδιο και μούλεγε:

— Γιατί, 'Αλμπέρ, δεν τραγουδάς τό τραγούδι μου; 'Ας τό ξανακούσω μία φορά, μονάχα μία φορά, και τότε θα γίνω ή Μαρία που ήμουν πριν.

Ό μάεστρος Μαρσιγιόν προετοίμαζε μία βραδυά τραγουδιού στο ραδιόφωνο για μία φιλάνθρωπική γιορτή και θα διάλεγε αυτός τα τραγούδια. Εκείνη την ήμερα έκανε πρόβες στο πιάνο τα διάφορα κομμάτια και εγώ καθόμουν σε μία πολυθρόνα και τόν άκουγα.

Κάποια στιγμή, τα χέρια του πάνω στα πλήκτρα του πιάνου άφησαν κάποιους παράξενους ήχους. Βάτηξα την αναπνοή μου. Νά οι χαρούμενες νότες, νά τό λυπητερό μοτίβο, τό παθητικό, που έπειτα γίνετα ένα σκέρτσος και τελειώνει μεγαλόπρεπα. Μά ναί, αυτό ήταν τό περίφημο τραγούδι — τό τραγούδι της Μαρίας μου!

— Μαέστρο, φώναξα αυτό είναι τό τραγούδι!...

— Ποιά τραγούδι, 'Αλμπέρ;

— Μά αυτό που γυρεύω τόσον καιρό, μαέστρο! Ξαναπαίξε το. Είναι ή «'Ανοιξι», ή «'Ανοιξι» του Τόστι.

Τότε μου ήρθε μία ιδέα. 'Ετρεξα άμέσως στην κλινική κι' αφού συνεννοήθηκα με τό διευθυντή, είπα στη Μαρία να μ' άκούση την προσεχή Πέμπτη που θα τραγουδούσα στο ράδιο. 'Η Μαρία ύποσχεθηκε να μ' άκούση.

Την Πέμπτη, στις 9 τό βράδυ, ή συναλία του έλαφρού τραγουδιού άρχισε. Έπειτα απ' τα πρώτα τραγούδια, πλησίασα στο μικρόφωνο και είπα:

— Άκουσε, Μαρία, να τό τραγούδι σου... Και οι μελωδικές νότες της «'Ανοιξας» άρχισαν να μεταδίδωνται... Τραγουδούσα μ' όλη την ψυχή μου, μ' όλη την τέχνη μου, μ' όλο τό πάθος και την τρυφερότητα που με πλημμύριζαν. 'Ηξερα πως ή Μαρία με άκουγε.

Πριν τελειώση ή συναλία, πήδησα σ' ένα ταξί κι' έτρεξα στην κλινική. Άγωνιούσα να μάθω.

Μπήκα στο θάλαμο και βρήκα ή κρίσι, ή λυβάτι να κλαίη. 'Επί τέλους είχε έρθει ή κρίσι, ή λυβάτι να κλαίη. 'Ο γιατρός και μία νοσοκόμα ήταν κοντά της. 'Ο γιατρός με είδε και χαμογέλασε. Συγκινημένος, της είπα:

— Μαρία, εδώ είμαι, κοντά σου! Σηκώθηκε απ' τό κρεβάτι και ρίχτηκε στην άγκυλιά μου, κλαίγοντας. Με φιλούσε με λυγμούς, ενώ έλεγε:

— Τό τραγούδι μου, αυτό ήταν τό τραγούδι μου, 'Αλμπέρ!...

Είχα γιατρέψει την αγαπημένη μου!...

PIER MORVAN

Είχε φτάσει στο σημείο να μισήσει σε αφάνταστο βαθμό τον άντρα της. Κι' είναι βέβαιοι ακόμη ότι πολύ προτού αρρωστήσει εκείνος, θέλησε να τον δηλητηριάσει. Μα την τελευταία στιγμή το σχέδιό της απέτυχε, χάρις στον εύκατεριδη Ρινάλδο Τιβέριο, φίλο στενό του Άντω.

—Είμαι πολύ δυστυχισμένη, τοῦ εἶπε, γιατί ὁ Ἀντώνιος ποτέ δὲν μ' ἀγάπησε. Ἀλλά κι' ἂν ἀκόμη μὲ ἀγαποῦσε, ποῖο θὰ ἦταν τὸ ὄφελος,

Αποφάσισαν τότε να ρίξουν στο πιτό του Αντωνίου «μαγκούτα» — όπως το αναφέρει ο ιστορικός Δημ. Καμπούρογλου — ένα δηλητηριώ-

« Ἀλλὰ παρὰ τὴν γενναίαν χρηματικὴν προσφοράν — γράφει ὁ ἱστορικὸς Κ. Καρφοῦλας — ὁ Χαλκοκονδύλης δὲν κατάρθωσε ἀνὰ πείσιν τὸν Σουλτάνον, ὁ ὁποῖος περιφρονητικῶς ἀπέρριψε τὰς τριτάκτους χυδαῖας χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὅποια τὸν προσέφερε καὶ θυγατέρας ἐφύλακσε τὸν Ἀθῆναιον ἀπειθαρχημένον. Ὁ Χαλκοκονδύλης ἐν τούτοις κατάρθωσε καὶ δραπέτευσιν καὶ ἐπιβίασθ' ἑαυτοῦ ἀναχωροῦντος διὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀλλὰ πειρατικὰ πλοία ἀνήκοντα εἰς τὴν Φοργικὴν μερίδα τῶν Ἀθῆνῶν τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ἀπέστειλαν ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Σμύρναν, ὁ ὁποῖος ὅμως τὸν συνεχώρησε καὶ τὸν ἀπελευθέρωσε. Μόλις ὁ Χαλκοκονδύλης γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἐπισκέφτηκε ἀμέσως τὴν Μαρία Μελισσηνῇ, ποῦ περιέμενε τὴν βρῆθ' ἀπελευθέρωσιν γιὰ τὸ ναυάγιον τῶν σχεδίων της. Ἐκείνη ὅμως, ὅχι μόνον δὲν τὰ εἶχε σπαστίσει, ἀλλ' ἦταν καὶ ἀφασφατισμένη καὶ συνεχίζον τὸν ἀγῶνα της ὡς τὸ τέλος. »

—Και τι θα πετύχης μ' αυτό; τη ρώτησε ο θείος της. «Όλοι σ' έχουν εγκαταλείψει, Μαρία! Κ' εγώ ακόμα ο σουλτάνος που έλπιζες στη βοήθειά του, αδιαφόρησε για τα συμφέροντά σου και με φούλακισε. Σε ποιόν άλλον μπορείς να στηριχθείς τώρα πιά;»
«Η φιλόδοξη πυργοδοπούνα χαμογέλασε ύπνουσμένα.

ΟΜΙΛΕΙ Παντάς τὴν ὑπαρξὴν κοπιῶσι γιὰ νὰ μὴ βοηθηθῇ, ἀπάντησε ὑπεροπτικῶς. Μὴν ξεχνᾷς τὸν Κωνσταντῖνον Παλαιολόγου! Οἱ προτάσεις πού μοῦ εἶχε κάνει ἄλλοτε καὶ γιὰ τὴν ὁποῖα εἶχε ἀδιαφοροῦν, σήμερον μὲν ἐνδιαφέρουν ἰδιαιτέρως. "Μὴ τοῦ ἐγγραφα καὶ περιμένω ἀπάντησί του...

Πραγματικά, ο δεσποτισμός της Πελοποννήσου Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, που αγωνιζόταν τότε να μεγαλώσει το κράτος του με κάθε τρόπο, βλέποντας να πλησιάζει το τέλος του 'Αντιγίου 'εστέλλει τον φίλο-ταυτόν αυτόν υπασπιστήν και μυητικόσυν-βούλον, τὸν Ιστορικὸν Φρατζιτῆν εἰς Ἀθήνας - ἀναφέρει ο Θ. Ν. Φιλαδέφειος - ἵνα συνεννοήσῃ μετὰ τῆς συζύγου τοῦ δουκὸς Μαρίας τῆς Μελισηθίης, ἐν ἔτει 1434, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς νὰ παραδώσῃ αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τὸν Πιλαιολόγον, λαμβάνουσα ἀντάλλαγμα μείζονος κτήσεως εἰς Πελοπόννησον, ἑγγύς τὸν ἴδιον αὐτῆς πατρικῶν κτημάτων». Τί τοῦ ἀπάντησε ἡ Με-λισηθὴ; Εἶπα: ἄνιστον.

Μα τις προτάσεις του αυτές τις ξανθοθυμήθηκε τώρα η Μαρία, που κατάλαβε πως τίποτ' άλλο δεν μπορούσε να της σώσει. Άμεινώς του έστειλε έναν πιστό της άπεισταλμένο μαζί μ' ένα της γραμμάτιο, στο οποίο του έγραφε, ότι δεχόταν όλους τους όρους του. Ο Κωνσταντίνος — που δεν είχε γίνει ακόμη αυτοκράτορας του Βυζαντίου — χωρίς να χάσει καρπό έστειλεν εις την ένδοξη της Ακροπόλεως θυρωμένην Μαρίαν τον Φραντζήν με Ικωνήν στρατιωτικὴν δύναμιν καὶ με έγγραφον τῆς συνθήκης κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ τοῦ παρέδιδεν ἡ Μαρία τὰς Ἀθήνας ἅντι τὸν προρρηθέντων ἐδαφικῶν ἀνταλλάγματων εἰς Πελοπόννησον. Τότε ὁμως συνέβη κάτι πὺρ ἀναπολόγησις καὶ πάλι τὰ σχέδια τῆς: Ο Μουράτ Β', πὺρ συνέβης κι' αὐτὸς τὸ κατακτείναι τὸν πρόδρομον, ἔστειλε, καὶ Γιουρὺν με ἰσχυρὰς δυνάμεις καὶ κατέλαβε τὴν Θῆβα.

«Ήταν η πρόκληση να δώσω πού η τραχηλή δοκίμασα άρχισε να αντι-
λαμβάνεται ότι ποσο δύσκολη θέσι βρισκόταν. Μεβυ-μένη από φιλοδο-
ξία, πού άγγιζε τα όρια της τρέλλας, κλειστήκη στο κάστρο της έτοιμη
ν' αντισταθεί σε κάθε ένα πού θα έπιχειρούσε να ή βγάλη από εκεί μέσα.
Μά οί φράγκοι ήταν άποφασισμένοι να τελειώσουν μια ώρα άρχιτερα
μαζί της. Έστειλαν τότε μια επιτροπή από τρεις άρχοντες για να ής
κάνουν προτάσεις παραδόσεως. Μά όταν τούς άκούσε η Μελοισινή
φώναξε θυμωμένη:

—Φύγετε γρήγορα από μπροστά μου. Και να 'χετε
 δες σας, ότι η Μαρία Μελισσοτή δεν πράττει να παραδοθεί εύκολα!
 Αν θέλουν πόλεμο, είμαι έτοιμη να τους τον κερξώ! Κι' αν πάλι έ-
 λθουν ειρήνη, δεν έχουν παρά να εγκαταλείψουν το ταχύτερο το δου-
 κάτο, προτού δούν τα κεφάλια τους επάνω σε πασαλόεσσα.
 Ήταν τρομερή την ώρα εκείνη! η πετάγομαι πυργοβόεσινα. Πάν-
 τες κανένας λοιορικός δεν αναφέρει πού ή σε ποιόν στήριξε τις όμι-
 δες της, όταν παράγγελε στους φράγκους να τρελλά έκείνα λόγια.
 Από ποιά θά ής έχοχταν βοήθεια, τώρα που δλοι την είχαν εγκατα-
 λείψει; Άλλά μήπως είχε ποτέ φίλους; Τιποτέ πιά δεν είχε να περι-
 μέν από κανένα. Κι' άσάφια πέφτοντας στα γόνατα, προσευχήθηκε
 ύπορος πην ελέησα. Τίς θεατόρας του πόσά πολλή.

[illegible]

— Ἡρθα, τοῦ εἶπε ἡ Μαρία νὰ σοὺ παραβῶσα γὰρ κλειδίον τῆς Ἀπορίτευς. Πάρτα Ὑψάροβ! Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμή αὐτῇ νὰ μὲ διατάσσῃς ἅν μιά νεκρὴ τοῦ ἀναστήθῃκε, γιὰ νὰ γνωρίσῃ ἕναν καλύτερο κόσμο...
— Ὁ Ροκάντι ὥς δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ.
— Μάλιστα τοὺς φρουροὺς νὰ τὴν σπλάσων καὶ νὰ τὴν κλείσωσιν στὰ φορέστια ὑπογείας τοῦ φρουρίου τῆς Ἀκροπόλεως. Συγχρόνως διατάξτε νὰ ἐκλήρῃ καὶ ὁ Γεωργίος Χαλκοκονδύλης καὶ νὰ ἐξορίστῃ ἀμέσως.
— Ἐτοίμ! ἔγινε. Ἀπὸ τῆς στιγμῆ ἐκείνῃ, ὁ δὺο ἀνέμοι τοῦ Ἀντανίου ἀπέλασαν τὸ θρόνο τοῦ δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν. Στὸ διατάγμα αὐτὸ, ἡ Μαρία Μελισσηνὶ ἔλυσεν στὴ φυλακὴ τῆς...
— Πόρτα τοῦ καλλοῦ τῆς καὶ ῥητικὴ μέσα τὸ φρουράριον.
— Ναι, καὶ ἀπὸ τὸ τὸ θεῶν

«...έλας ελευθερία, της ελπίς. Σου δόθηκε χαρά...»
 «Αλλά από τους ανθρώπους...»
 «Η Μαρία ούτε γύρισε να τον κοιτάξει. Ήταν μοναχά το σπαρτίο της, κάτι ψεύδους και βυθός από το φρούριο. Ή γύρω ήταν άγριοι και άτακτοι. Μία ή μετανοήσιμη δοκίμηση, σαν να έβλεπε μακριά κάποιον απομνημόνευτο. Από τον ήλιο καλούσε κοντά του, πήρε το βρόχο πτυλιγμένη στα κορμιά της, άνοιξε χάρηκε μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Από τότε κανείς δεν γύρισε το όνομά της.»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΔΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ἀφοῦ ἐγὼ εἰμαι μόνο εἴκοσι ἔξη ἐτῶν καὶ κείνος ἔξηντα πεντε; Κατα-
λαβαίνειεις τὴ διαφορά, Πρίνaldo; Εἶναι ποτὲ δυνατόν μιὰ γυναῖκα σὰν
καὶ μένα νὰ ζήσῃ γιὰ πόσην ὥρην;

—Μὰ τότε γιατί τὸν παντρεύτηκες; τὴν εἶπες. Λέν τὸν εἶχες δὴ προ-

-Τὸν εἶδα. Μὰ καὲς δὲν μὲ ρώτησε ἀν τὸν ἥμελα ἢ οὐκ. Ὁ πατέρας μου μοῖς τὸν ἔβωσε μὲ τῆ βία, γιατί αὐτὸ ἦταν τὸ συμφέρον του. Ἀλλὰ τὸν μισῶ καὶ περιμένω τὸ θάνατό του γιὰ νὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἐσύ πρέπει νὰ μὲ νοιώσης. Εἴσαι νέος, ὠρατός, δυνατός! Πάρε με μαζί σου στὴ φλωρεντία ἢ μείνε κοντά μου ὥστπου νὰ πεθάνῃ ὁ Αντώνιο. Καὶ ἐὰ πεθάνῃ γρήγορα, σὺ ὑπόσχουμαι. Μαζί ἐὰ κυβερνήσουμε τὸν τόπο αὐτό.

Φ.

ὁ φιλαρετίνος ὁμως εὐπατρίδης ἦταν τίμιος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἀτξαγιόλι. Ὄταν ἄκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς Μελλισσηνῆς, μοναμιᾶς κατάλαβε ὅτι ἡ ζωὴ

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΝΕΣ

[illegible]

—Εἶναι καιρὸς νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Εἶδες ποῖα ἦταν ἡ τύχη τοῦ σκύλου σου; Τὴν ἴδια τύχη θὰ εἶχες καὶ σύ!

Ο Τιμόθεος σηκώθηκε από τη θέση του κι' έδειξε τη Μαρία, που καθόταν παράμερα περιμενόντων, σιωπηλή, τη δύσκολη της θέσης, να λησμονήσει τα πάντα και να σιωπήσει.

«Ο δούκας άνοιξε έντρομος τά μάτια του κι έμεινε άκίνητος, σάν πα-
γωμένος. Στ' αυτιά του βούιζαν τά λόγια του φίλου του. Μήπως όνει-
ρεύεσταν; Μήπως χούσε μέσα σέ κανένα φριχτό εφιάλτη; Ή μήπως ό

Γιατί δέν μπορούσε ποτέ νά φαντασθή ότι ή Μαρία ήταν δυνατό νά τόν δηλητηριάση. Κάτι πήγε νά πη, όταν ξαφνικά έπιασε τό άριστέρο μέρος τοῦ στήθους του, ανάπνευσε μέ δυσκολία κι έπεσε βαρὺς στό μέρος τοῦ τοῦ. Είπε πάλι, πρὸς τὸν Θεό, ὅτι ὁ Θεός του ἔλεος ἔχει.

ἀρπάξας ἀμέσως στὰ γέρα του χέρια καὶ τὸν μετέφερε στὸ κραβάτι του, ἐνῶ ἡ Μαρία ἱκανοποιημένη μᾶλλον ποὺ ἦρθαν ἐστὶ τὰ πράγματα κ' ἐλπίζοντας πὼς ὁ Ἀντώνιος δὲν θὰ ἐθαγε τὴ νύχτα, χαμογέλασε καὶ

κλειστήκε στο σωματίο της. Ο Ατσαβίολι όμως δεν πέρασε. Όταν
κατά τις πρωινές ώρες η Μελισσηνή πήγε κοντά του, εκείνος άνοιξε
τά μάτια του, την κύταζε περίλυπος και χωρίς να πη λέξι, γύρσε
άλλού το πρόσωπό του.

— Ἀκουσέ με, Ἀντώνη, τοῦ εἶπε κλαίγοντας μὲ προσποητὸ πόνου. Πίστρεψες λοιπὸν ὅλ' αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπε ὁ Ρινάλδο γιὰ μένα; Ὡστε δὲν κατάλαβες πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπιθυμοῦσε τὸ κακὸ καὶ τῶν δύο

μας; Ἄν δὲν μίλησα χτὲς τὸ βράδυ, τὸ ἔκανα μόνο ἐπειδὴ ἦταν φίλος σου. Ἀλλὰ τώρα πῶς δὲν με νοιάζει καὶ θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πὺ ὁ Τιθέριο ἐγκαταστάθηκε στὸν πύργο μας, προσπαθώντας νὰ συνδεθῇ μαζί μου. Κι ἐπειδὴ τοῦ ἀρνῆθήκα, σκηνοθέτησε τὴν

Ο Αντώνιος αναστήθηκε με δυσκολία στο προσκέφαλό του. Ο Ρινάλδοι φώναξε. Με πρόβλεψη λοιπόν ο Ρινάλδο; Κι' όμως

Ξανάπεσε βαρύς στο κρεβάτι του σφίγγοντας την καρδιά του. 'Η δεύτερη προσβολή ήταν χειρότερη από την πρώτη, μά και πάλι κατά

τις βραδυνές ώρες ο δουκάς συνήλθε, κατόπιν του πατριού ΒΕΑΚΙΟ Μ.ΤΕΦΑΝΙ, που υπηρετούσε από χρόνια στη φρουρά του και τὸν ἔστειλε νὰ φέρη τοὺς δύο ἀνεμικούς του, τὸ Νέριο καὶ τὸν Ἀντώνιο. Μ' ὅλο πὺ καὶ οἱ δύο ἦταν ἀκόμη πολὺ νέοι, ὁ Ἀτσανιόλι νόμιζε πὺς ἦταν

οι από κατάλληλοι για να τον κληρονομήσουν. Εμφύλιος ο Μπεφάνι το ίδιο εκείνο βράδυ, μα στο διάστημα της νύχτας ο δούκας χειροτέρευε κι' η Μαρία κάλεσε το θείο της για να συσκεφτούν. "Αν οι δύο άνε- κλη' έφταναν στον πύργο προτού πεθάνη ο Αντώνιος, το δουκάτο της

Αθήνας θά περιερχόταν όπουδήποτε στα χέρια τους κι αυτοί θά έχαναν όλα τα δικαιώματά τους. Σέ αντίθετη περίπτωση, ή Μαρία Μελισσηνή θά ήταν ή νόμιμη κληρονόμος.

στη 0 Τιβέριο. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος, γιατί μπορούσε να τους κα-
τάγει στη Σύγκλητο ότι ήθελαν να διαφωνήσουν το δούκα. Αν
όμως πείθοντο στο δίκαιη αυτό, η κατηγορία του δεν θα είχε έρεισμα.
Ο Χάλκακονδύλης διέταξε τότε τη φρουρά της Α-

κροπόλεως να συλλάβει διμέσως τὸν Ρινάδο, σε περίπτωση που θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ μῆτι στὸν πύργο. «Οὗτος ἐκατηγορήθη ὡς προδότης διενεργῶν ἐπαναστατικὴν κίνησιν ὑπὲρ τῶν Καταλανῶν, οἵτινες πρὸ πολλῶν ἐπὶ τῶν ἐκείνων ἡμερῶν, διὰ τὴν ἐκ νέου κατακτῆσιν τοῦ

λου είχαν επαναρχίσει τον αρχαίο χώρο της Αθήνας. Με την ανήκουστη αυτή κατηγορία, η φρουρά δρυκάτου των Αθηνών. Με την ανήκουστη αυτή κατηγορία, η φρουρά έκανε το καθήκον της και τον συνέλαβε. Ο Ρινάλδο επεχείρησε να δρα- πευτού. Τότε όμως κάποιος από τους φρουρούς του έριξε ένα βέλος

καὶ τὸν σκότωσε. Μετὰ τὸ θάνατό του ἔλειψε ἀπὸ τὴ μέση ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ βοηθήσῃ ἀποτελεσματικὰ τὸ ἄνθρωπον. Ἀλλὰ προτοῦ κλείσθαι τὸν φίλο του. Στὸ μεταξύ πέθανε κι' ὁ τὸ μῆτις του, πρόλαβε νὰ κατοστήσῃ τὸν ἐπὶ τὴν ἀποφορικὴν συνθήκην τῆς

κληρονόμους του τούς ανέβηκεν ο Τυπάλδου καὶ τοῦ Φράγκου φρουρὰ
πιστὸν τοῦ συγγενοῦς του Καρόλου. Βέβαια ἔπειτα ἀπ' αὐτοῦ, ἡ Μαρία ἔπρεπε κα-
κοῦ Ριχάρδου Ρικάρντι». Βέβαια ἔπειτα ἀπ' αὐτοῦ, ἡ Μαρία ἔπρεπε κα-
κοῦ Ριχάρδου Ρικάρντι». Βέβαια ἔπειτα ἀπ' αὐτοῦ, ἡ Μαρία ἔπρεπε κα-

Μὰ δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες Εἰρενὲς καὶ ἡ πρώτη ἑμ-
πόδιο. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἔστειλε ἀμέσως τὸ θεῖο της στο Σουλτᾶν
τὸ Μουράτ τὸ Β', στὴν Ἀδριανούπολι — σὸν ὁποῖον ἦταν ὑποτελής —
νὰ περὶ τὴν νύμφη. Ἐπὶ τὴν ἀναγὰν, ὁ Σουλτᾶν ἀπεκρίθη ὅτι ἡ

με δούσαν. Ἀρχὴν Χαλκοκονουδιᾶς, ὅπου ἔστιν ἡμερῶν τοῦ Δου-
κάτου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποῦ ἦσαν κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ οἱ
κατ' αἰσίαν κάτοχοι.

τοῦ δοῦκα κινδύνευσε πλάι σ' αὐτῇ τῇ γυναίκα.
Προσπάθησε τότε νὰ τῆς ἀλλάξῃ γνώμη καί
τὴν ἀπειλῇ πως, ἂν ἐξακολούθουσε νὰ σκέ-
φεται κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θὰ ἦταν ὑποχρε-
ωμένος νὰ τῇ πᾶσι τὸν ὅλον τοῦ Ἀντωνίου γιὰ νὰ
προφυλάξῃ τὸν ἐγγυάλιστον.

Ἐπρόκειτο νὰ ξαναγυρίσω γρηγορὰ εἰς τὴν Ἱταλίαν, τῆς εἶπε. Τώρα ὅμως θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ πάντα, ἐπειδὴ ἀρχισὰ νὰ πιστεύω καὶ καλὸ ἔχεις στὸ μυαλό σου. Θὰ εἰς παρακαλοῦ- θῶ ἀγρυπνᾶ. Κ' ἂν καταλάβω πὺς ἐσκαλοῦνται νὰ ἔχῃς τίς ἰδίες ἰδέες, τότε θὰ σοὶ πηλῶ ὁ ἴδιος.

στη Μαρία. Κι' αυτός του Πινάλδου έπεσε σαν
την έκανε να μισήση ακόμη περισσότερο τον Άντα-
νιο. "Άρχισε τότε να σκέφτεται να πούν τρόπο θά
μπορούσε ν' απαλλαγεί από την παρουσία του, χωρίς
όμως και να πάρη είδηση ο Τιβέριο πως αυτή ήταν η
αίτια του θανάτου. Η αγένεια, μά κα-
νένα είδος αντιστάσεως.

...α την έπικραση του. Έκανε πολλά ένα ή δύο ράγγιλα μουσικά στο θείο της Γεωργίου Χαλκακονδύλη, πατέρα του οποίου ήταν αυτό που ήθελε. Όπου η μάχη του ήταν στην Ιστορική - ήταν άνθρωπος που δεν γάγγε τους αρχικούς δυνάστες και τους καταπολεμούσε με όλες του τις δυνάμεις. Όταν όμως άκουσε την άγνωση που δεν γάγγε τους αρχικούς δυνάστες και τους καταπολεμούσε με όλες του τις δυνάμεις. Όταν όμως άκουσε την άγνωση που δεν γάγγε τους αρχικούς δυνάστες και τους καταπολεμούσε με όλες του τις δυνάμεις.

...φωταγμένος. Ποτέ αντρα της μ' έναν οιοδήποτε
δεν μπορούσε να φανταστή ότι κάτω από

“Θεωρία” ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Είμαι δική σου! του ψιθύρισε, όταν κάθισε δίπλα του στ' αυτοκίνητο. Τά εγκατέλειψα όλα γιά σένα! Δεν έχω πιά τίποτ' άλλο στον κόσμο, εκτός απ' την αγάπη σου!

— Ό, τί υπερβολές! απάντησε εκείνος, γελώντας. Ό πατέρας σου είναι άνθρωπος της εποχής μας. Θα καταλάβει άμέσως και θα σε συχωρέσει. Είμαι βέβαιος!

“Υστερ’ από λίγο, φτάσανε σ’ ένα φτωχικό έξοχικό σπιτάκι, όπου έμενε ό Ρενέ, μαζί με μιά ήλικιωμένη, παμπόνηρη και φλύαρη θεία του.

“Η Μάγδα έγινε δεκτή σ’ αυτό τό σπίτι με μεγάλες περιποιήσεις, σαν πριγκίπισσα.

— Συχώρεσέ με που δεν μπορώ να σε περιποιηθώ καλύτερα... της είπε ό Ρενέ.

“Εκείνη άνασκήωσε τούς ώμους της, έγειρε στην άγκαλιά του και τού ψιθύρισε:

— “Αγάπη μου, μ’ άρέσει εκεί που θάμαι πάντα μαζί σου...

Τό βράδυ, της φίλησε τρυφερά τά χέρια και την καληνύχτισε, στο κατώφλι της κάμαράς της. Έννοούσε να τη σεβασθή, ώσπου να γίνει γυναίκα του.

“Εκείνη χαμογέλασε, εύτυχισμένη, γιατί ή θυσία του αυτή έδειχνε ψυχική άνωτερότητα...

“Ωστόσο, σε λίγες μέρες, άρχισε ν’ άνησυχή. Ό Ρενέ έλειπε τώρα διαρκώς. Περνούσε απ’ τό σπίτι μονάχα γιά να τη δει μιά στιγμή και να ξαναφύγει.

“Η στενόχωρη ζωή στο φτωχικό σπιτάκι, ή συντροφιά της φλύαρης θείας κι’ ή στάση τού Ρενέ, πού φανότανε πως την είχε ξεχάσει πιά, άρχισαν να την κουράζουνε.

Μιά μέρα, ενώ έκλαιγε κοντά στο παράθυρο, είδε ξαφνικά να σταματάει έξω απ’ τό σπίτι μιά άεροδυναμική κούρσα.

— Θεέ μου! Είναι δυνατόν;... ψιθύρισε, βλέποντας με γουρλωμένα μάτια τόν “Αντρέ Βιλλιέ — τόν πλούσιο κι’ άνυπόφορο “Αντρέ — να κατεβαίνει απ’ τ’ αυτοκίνητο και να μπαίνει στο σπίτι.

“Η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά. “Υστερα έγινε έξω φρενών. Τί ζητούσε, λοιπόν, εκεί αυτός ό άνθρωπος; Δεν τού τόχε πη, καθαρά πως δεν τόν ήθελε γιά άντρα της;...

Περίμενε λίγο, κι’ ύστερα, έπειδή δεν τόν έβλεπε να φύγει, βγήκε στο διάδρομο, πατώντας στα νύχια. “Η πόρτα τού σαλονιού ήταν μισόκλειστη, κι’ έτσι ή Μάγδα μπόρεσε ν’ άκούσει, ό,τι λέγανε εκεί μέσα. Μιλούσε εκείνη τη στιγμή ό “Αντρέ.

— Σάς φτάνουν διακόσιες χιλιάδες; έλεγε.

— Πρέπει ν’ άναγνωρίσετε πως ή θυσία μου άξίζει περισσότερα... Σκεφθήτε πως δεν την έχω φιλήσει ακόμα...

Κι’ ή παμπόνηρη θεία, πρόσθεσε:

— “Ο άνψιός μου μπορεί να την παντρευτή όποτε θέλει! Καταλαβαίνετε; “Η κοπέλλα είν’ ένλίκλη... Τί θα κάνει ό πατέρας της; Θα τη συχωρέσει στο τέλος και θα της δώσει και την προίκα της... Τί, είναι, λοιπόν, διακόσιες χιλιάδες;

Μά ό “Αντρέ της απάντησε, με ήσυχο τόνο:

— “Αφήστε τά όνειρα... Θα χάσετε τη δουλειά. “Ο πατέρας της Μάγδας δεν θα της δώσει πενήντα, αν παντρευτή τόν άνεψιό σας... Λοιπόν; Σάς φτάνουν διακόσιες πενήντα χιλιάδες; Πάρτε όμως γρήγορα μιά άπόφαση, αλλιώς θα είδοποιήσω τη Μάγδα...

— “Αν νομίζετε πως θα με φοβίσετε!... είπε ό Ρενέ.

Μά δεν πρόλαβε ν’ άποτελειώσει τη φράση του. “Η Μάγδα είχε μπη ξαφνικά στο σαλόνι και προχωρούσε προς τόν “Αντρέ.

— “Εκανες πολύ καλά, αγαπητέ μου φίλε, που ήρθες να με πάρεις, τού είπε.

— “Ας φύγουμε... Σε λίγο, μέσα στη μεγάλη κούρσα τού “Αντρέ, πού ήταν σαν αναπαικτικό σαλονάκι, ή Μάγδα, έκυρθε τό πρόσωπό της σ’ ένα μπουκέτο μενεξέδες. “Ο “Αντρέ είχε φροντίσει και γι’ αυτό...

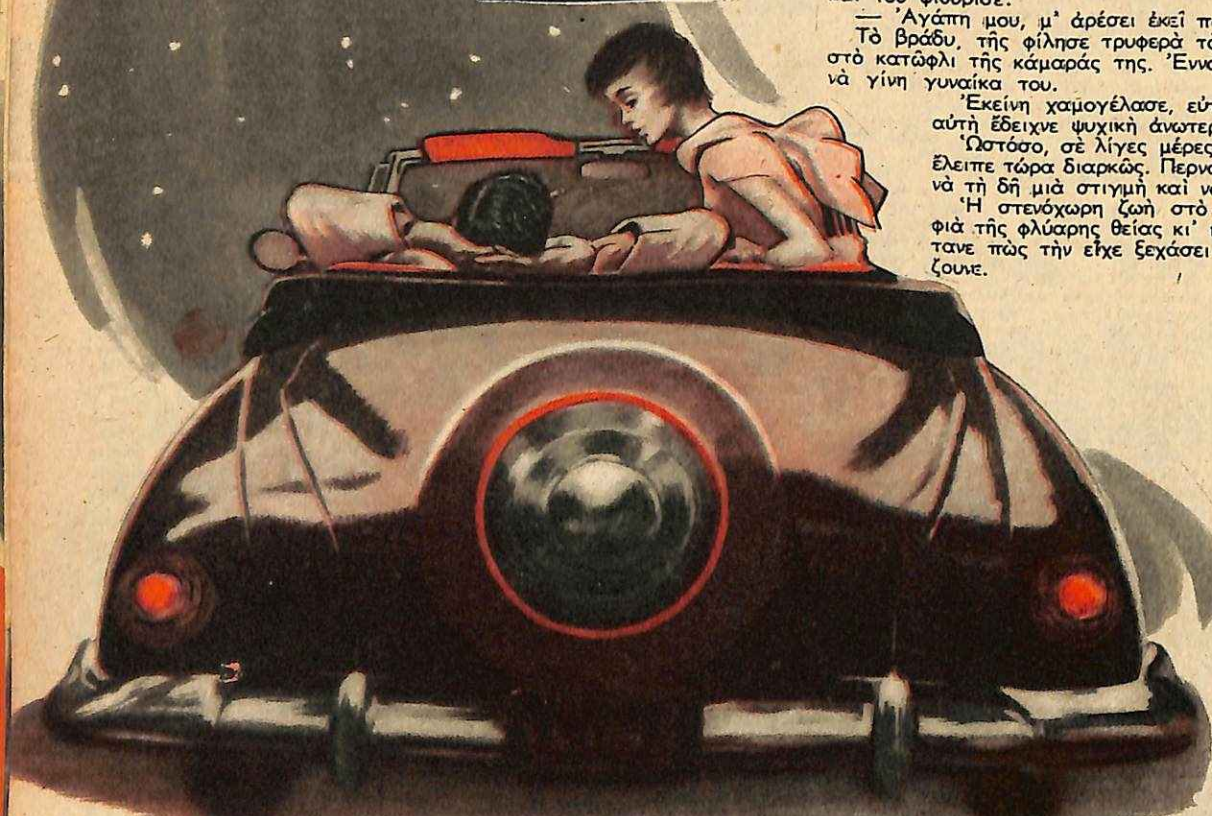
— Τί άνόητη πού φάνηκε! τούλεγε, Με ξεγέλασε!... Δεν ήμουν γι’ αυτόν τίποτ’ άλλο από μιά έμπειρική επιχείρησι!... Αυτή την τρέλλα δεν θα τη συχωρέσω ποτέ στον έαυτό μου!

— “Ω, Μάγδα, μουρμούρισε ό “Αντρέ, έμένα όμως θα με συχωρέσεις, πού είμαι πλούσιος... δεν είν’ έτσι!

“Η Μάγδα τούδωσε γι’ απάντησι τό χέρι της, κι’ εκείνος έσκυψε και τό φίλησε με πάθος.

Ε. ΤΡΕΒΟΡ

—Είμαι, δική σου! του είπε και κάθισε δίπλα του στο αυτοκίνητο. Τά εγκατέλειψα όλα γιά σένα.

Η Μάγδα έγραφε γρήγορα, νευρικά. Γά μάτια της ήταν βουρκαωμένα. Τό λεπτό και χλωμό χέρι της έτρεχε πάνω στο γαλάζιο χαρτί:

«... Φεύγω, μπαμπά, με τόν άντρα πού αγαπώ. Είμαι βέβαιη πως θα εύτυχίσω μαζί του κι’ άς μίν έχουμε λεφτά... Αυτό έσύ, μπαμπά, δεν μπορείς να τό καταλάβης... όπως δεν καταλαβαίνεις και την άποστροφή πού νοιώθω γιά τόν “Αντρέ Βιλλιέ από τότε πού μού τόν πρότεινες γιά άντρα μου. Με πειράζει στά νεύρα τό ύφος του, πού μοιάζει σαν να λέη: «Μέ βλέπετε; Είμαι πολύ πλούσιος!».

«Μά δεν μπορεί κανείς ν’ αγοράσει την καρδιά μιάς γυναίκας! “Εγώ έχω διαλέξει μόνη μου τόν άντρα πού θα με κάνει εύτυχισμένη...».

Με τέτοια λόγια γέμισε ή Μάγδα τό χαρτί. “Υστερα έκλεισε τό φάκελλο, τόν άφησε πάνω στο τραπέζι και σηκώθηκε.

“Ανοίξε τό παράθυρο, αναδόσδυσε τρείς φορές τό φως και περίμενε ένα συνθηματικό κορνάρισμα αυτοκινήτου. Όταν τ’ άκουσε, χαμογέλασε, πήρε ένα βαλιτσάκι με λίγα πράγματά της και κατέβηκε άθόρυβα τη σκάλα.

“Ο πατέρας της έλειπε, εκείνο τό βράδυ. Κι’ ή Μάγδα έπωφελείτο απ’ την ευκαιρία, γιά να τό σκάσει με τόν αγαπημένο της Ρενέ, τό νέο πού είχε κατακτήσει την καρδιά της.

Δεν είχε λεφτά ό Ρενέ. Μά ή φτώχεια δεν τη φόβιζε τη Μάγδα, γιατί δεν φοβάται κανείς ό,τι δεν έφτει, κι’ αυτή δεν είχε γνωρίσει ποτέ στερήσεις στη ζωή της.

Γελούσε, όταν της λέγανε πως ό Ρενέ δεν ήξερε να κάνει τίποτ’ άλλο, παρά να χορεύη χαριτωμένα και να ξεφυτράει στά κοσμικά κέντρα. Τί άνοησίες! Μά δεν καταλαβαίνανε, λοιπόν, πως, μετά τό γάμο τους, θα γινόταν υπόδειγμα συζύγου; “Ο έρωτάς της θα τόν μεταμόρφωνε!

Έξαφανίζει τελείως τούς πόνους

Σ τά τέλη τού 18ου αιώνος, ό ύπνωτισμός έθεωρείτο σαν ένα είδος... μαγείας! Φαίνεται δε τι τόν εφαρμόζανε συχνά οι ιερείς τών άρχαίων θρησκειών, όταν ήθελαν να παρουσιάσουν εθαυμάτω στους πιστούς και να τούς άποδείξουν έτσι τη δύναμή τους.

Τό 1841, ό “Αγγλος Τζέιμς Μπέριοντ παρατήρησε ότι μπορούσε να προκαλέσει ένα είδος καταληψίας σε διάφορα άτομα, κρατώντας μπροστά τους ένα λαμπερό αντικείμενο, έτσι ώστε να κουρασούνε τά μάτια τους.

Σ’ αυτόν όφείλεται δε ό όρος «ύπνωτισμός», πού έπικράτησε και καθιερώθηκε γενικά.

Στην τελευταία τριακονταετία, έγιναν πολυάριθμες πειραματικές έφαρμογές τού ύπνωτισμού στον τομέα της ψυχιατρικής, της χειρουργικής και της όδοντιατρικής. Τελευταίως όμως, συγκέντρωσε τό γενικό ενδιαφέρον τού επιστημονικού κόσμου ή χρησιμοποίησι τού στούς τοκετούς.

“Υπάρχουν, βέβαια, οι συντηρητικοί επιστήμονες, πού δεν έχουν δεχθή ακόμα την καινοργία αυτή μέθοδο — τούς δικαιολογεί δε κάπως ή έκμετάλλευσι τού ύπνωτισμού από διαφόρους τσαρλατάνους...

“Ωστόσο, ό καθηγητής Γκρήνχαλ, διακεκριμένος “Αμερικανός γυναικολόγος, γράφει τά εξής:

«Είναι άληθινά λυπηρό τό ότι οι περισσότεροι γιατροί θεωρούν τόν ύπνωτισμό σαν ένα άπλο κομπογιαννισισμό, γιάτί έχει άποδειχθή στην πραγματικότητα ή χρησιμότης του σε διαφόρους κλάδους της Ιατρικής. Οι ψυχίατροι π. χ. τόν μεταχειρίζονται εύρύτατα.

«Τό ίδιο έχουν άρχισει δε να κάνουν οι μαιευτήρες και οι γυναικολόγοι, τόσο σε περιπτώσεις δυσμηνορρίας, όσο και γιά την ελάττωσι τών πόνων τού τοκετού».

Στη σημερινή κοινωνία, οι γυναίκες θεωρούν σαν κάτι τό άναπόφευκτο τούς πόνους τού τοκετού. “Η προδιάθεσι αυτή τούς προκαλεί μιά μυϊκή και νευρική υπερέντασι και τίς κάνει να νοιώθουν, ακόμα δυνατότερο τόν πόνο.

“Εχει άποδειχθή όμως με βεβαιότητα ότι αν λείψει ό φόβος τους, ή χαλάρωσι πού έπακολουθεί ελαττώνει ή και εξαφανίζει τελείως τούς πόνους.

Είναι άνάγκη συνεπώς να πεισθή ή έγκυος ότι ό τοκετός άποτελεί μιά φυσική λειτουργία τού οργανισμού κι’ ότι δεν πρέπει να προκαλή περισσότερη ένόχλησι απ’ ό,τι οι ύπολοιπες σωματικές λειτουργίες.

Αυτό ακριβώς λοιπόν επιτυγχάνεται με την ύπνωτιστική ύποβολή, αφού ή γυναίκα πέσει σε καταληψία.

“Η μέθοδος είναι σχετικά άπλη. Δεν χρειάζεται μεγάλη έπιδειξότητα, μπορεί δε να τη διδαχθή ό κάθε γιατρός. Μπορεί να εφαρμοσθή εύκολα στο σπίτι. Δεν παρουσιάζει τόν παραμικρό κίνδυνο γιά τή μητέρα ή γιά τό παιδί. “Αντιθέτως, μάλιστα, ελαττώνει τίς πιθανότητες κυκλοφοριακών διαταραχών ή άλλων έπιπλοκών ενώ τά ναρκωτικά και άλλα φάρμακα αύξάνουν κάποτε τόν κίνδυνο αυτό.

“Ελαττώνει την εξάντλησι απ’ τόν τοκετό. Είναι χρήσιμη γιά γυναίκες καρδιακές, καθώς και σε περιπτώσεις προώρου ή δύσκολου τοκετού.

“Η γυναίκα μένει ήσυχη και άναπαυμένη, σ’ όλο τό διάστημα τού τοκετού.

Οι άπαραίτητες συσπάσεις της μήτρας, δεν έπηρεάζονται καθόλου απ’ τόν ύπνωτισμό, όπως από τά άναλγητικά και άναισθητικά φάρμακα.

“Η άνάρρωσις είναι άμελή, δίχως κίνδυνο πνευμονίας ή άλλων έπιπλοκών.

Δεν χρειάζονται ένεσεις τοπικών άναισθητικών. Και δεν απαιτείται ή συνεχής παρακολούθησι τού γιατρού, γιάτί μπορεί ν’ αναταί ή συνηθιστή παρακολούθησι τής έπιδόσεως τής ύπνωτισμένης έλάδη ακόμα κι’ ένας νοσοκόμος τής έμπειρικής τής ύπνωτισμένης έτοιμότητας.

Μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις, ό γιατρός μπορεί να ύπνωτίσει τη γυναίκα από μακριά, με τό τηλέφωνο.

Αυτά είναι τά πλεονεκτήματα της μεθόδου. “Όσο γιά τά μειονεκτήματά της, είναι ή άποτυχία της σε μερικές περιπτώσεις κι’ ή άνάγκη προετοιμασίας της γυναίκας επί άρκετών καιρό πριν από τόν τοκετό.

“Η σημαντέστερη τεχνική, πού μεταχειρίζονται οι γιατροί πού έχουν υιοθετήσει αυτή τη μέθοδο, είναι ή εξής: “Υπνωτίζουν βαθειά τη γυναίκα, πριν από τόν έβδομο μήνα της έγκυμοσύνης. Καί της υποβάλλουν την ιδέα ότι ό τοκετός της θα είναι άνώδυνος, ότι πρέπει να τόν περιμένη με χαρά και εύτυχία, κι’ όχι με φόβο και άγωνία, και ότι δεν θα θυμάται πιά κατόπιν τίποτε απ’ ό,τι της συνέβη.

“Η ύποβολή αυτή διατηρείται ένα μήνα περίπου. “Αν επαναλαμβάνεται δε άρκετά συχνά, γίνεται πιά μόνιμη. “Η γυναίκα συνηθίζει στη φωνή τού ύπνωτιστού, πού την προετοιμάζει, ώστε να ύπνωτισθή βαθειά θά της δώσει διαταγή, την ώρα τού τοκετού, και ν’ άκολουθήσει τότε όλες τίς οδηγίες του.

Κάθε δυό βδομάδες, ό γιατρός την ξαναύπνωτίζει και επαναλαμβάνει αυτή την ύποβολή. Συνεχίζει δε τό ίδιο, τακτικά, ως τόν τοκετό.

“Η έπιτυχία εξαρτάται από την πείρα και την ικανότητα τού γιατρού.

“Ενας γιατρός, πού είχε ήδη εφαρμόσει αυτή τη μέθοδο σε χιλιάδες περιπτώσεις, έφθασε σ’ ένα ποσοστό έπιτυχίας 90%.

Ο ύπνωτισμός ΣΤΟΝ ΤΟΚΕΤΟ

Είναι σπουδαίο και άπαραίτητο επίσης να έχη ή γυναίκα άπώλυτη έμπιστοσύνη στο γιατρό.

Όταν λοιπόν φτάση ή ώρα τού τοκετού, ό γιατρός την ύπνωτίζει και της λέει να κοιμηθή βαθειά και συνεχώς και ν’ άκούση μόνο τίς δικές του διαταγές, ή τού άντικαταστάτη του νοσοκόμου. “Ωστόσο, ή γυναίκα μιλάει στο γιατρό γιά ό,τι αισθάνεται και γιά κάθε φυσική της άνάγκη. Μένει ήσυχη και ακίνητη, ακόμα κι’ αν χρειαστή χειρουργική επέμβασις γιά να συμπληρωθή ό τοκετός — μόνο πού, στις περιπτώσεις αυτές, ό γιατρός πρέπει να την προετοιμάσει.

Όταν τελειώσει δε ό τοκετός, δεν αισθάνεται πιά την παραμικρή συνέπεια, σωματική ή πνευματική.

Συστηματικές και άμερόληπτες έρευνες γιά την άποτελεσματικότητα τού ύπνωτισμού, πού έγιναν με κάθε είδους γυναίκες — έδωλες όμως διαπεραμένες να συνεργασθούν με τόν ύπνωτιστή — έδωσαν τά εξής άποτελέσματα: Στά 80—90% τών περιπτώσεων, ό τοκετός ήταν τελείως άνώδυνος, χωρίς να χρησιμοποιηθούν καθόλου άναλγητικά φάρμακα. “Αλλά και στις ύπολοιπες περιπτώσεις οι γυναίκες αισθάνθηκαν σημαντική άνακούφιση και δήλωσαν κατόπιν πως θα προτιμούσαν αυτή τη μέθοδο, αν ξαναέμεναν στο μέλλον έγκυες.

Φαίνεται μάλιστα ότι ή γυναίκα πού γεννάει μ’ αυτό τόν τρόπο, άγοπάει περισσότερο τό παιδί της, γιάτί δεν της άφίνει ό τοκετός δυσάρεστες άναμνήσεις.

Σε μιά περίπτωση, ή έγκυος έρωγε πολύ και πόναινε. “Ο ύπνωτιστής λοιπόν λιγόστεψε την άρεσι της, με την ύποβολή, κι’ έτσι περιορίστηκε σημαντικά ή άνεπιθύμητη αύξησι τού βάρους της.

Μιά άλλη πάλι, μολονότι της έγινε χειρουργική επέμβασις, έμεινε κατάπληκτη όταν έγινε και της είπαν πως είχε πιά γεννήσει. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να τό πιστεύη και νόμιζε πως την κοροϊδούσαν!...

“Υστερα από κάμποσες μέρες, ό ίδιος γιατρός την ξαναύπνωτισε τηλεφωνικά, ενώ ένας άλλος της έδωσε τά ράμματα της χειρουργικής ταμής. “Ετσι, δεν πόνεσε και πάλι καθόλου.

“Ο γιατρός ύπνωτίζει βαθειά τη γυναίκα πριν από τόν έβδομο μήνα της έγκυμοσύνης.

Ο Δράκος, ΤΗΣ ΛΥΩΝ

Σκότωσε πάνω από σαράντα υπηρέτριες

ΔΕΝ είναι σπάνιο το να εγκαταλείψει μια κοπέλα κορμάκι το σπίτι της, για να ακολουθήσει τον αγαπημένο της ή για να αναζητήσει άλλοι την τύχη της, χωρίς να έχει πη τιποτα σε κανένα γι' αυτό το σκέδιό της.

Όταν όμως, στα μέσα του περασμένου αιώνα, σημειώθηκε μια σειρά από μυστηριώδεις εξαφανίσεις κοριτσιών και νέων γυναικών του λαού στη νότια Γαλλία, ιδίως σε ορισμένες περιφέρειες της Λυών και του Σαιν-Ετιέν, η αστυνομία δεν το βρήκε καθόλου φυσικό. Πίστεψε στην άρνη πώς είχαν πέσει θύματα σεμναιομένων, που τις πότισαν ναοκάτω και τις φόρτωσαν κρυφά σε πλοία για διάφορες χώρες μακρινές. Μα ύστερα απέκλεισε αυτή την υπόθεση, γιατί οι περισσότερες από τις κοπέλλες εκείνες ήταν, ήν ουκ άσχετες, πάντως όμως άνοστες και είχαν κανένα θέλητρο.

Οι γονείς και οι συγγενείς τους πίεσαν την αστυνομία της Λυών και την ανάγκασαν να ενδιαφερθεί ακόμα περισσότερο για την υπόθεση. Άπ' τις πληροφορίες που συγκεντρώσε, έδωσαν το συμπέρασμα ότι όλες οι κοπέλλες που είχαν χαθεί, είχαν απούσει προηγουμένως από τις τράπεζες τις οικονομίες τους.

Μερικούς μήνες αργότερα, η αστυνομία έκαμε και μιά άλλη αποδοσία ανακάλυψι: Μία καλοντυμένη γυναίκα με κοινή εμφάνιση, παρουσιάζονταν κάθε τόσο στα μεσοτικά γραφεία κι έλεγε πως χρειαζότανε μιά καλή υπηρέτρια για το μεγάλο έξοχικό σπιτί της. Ύποσχετονε δέ πως ο άντρας της θα κατέθετε στην τράπεζα για λογαριασμό της τριών μηνών μισθούς, άρακι μόνο να είχε ήδη κι' εκείνη καταθέσεις στ' όνομά της, από τις οικονομίες της.

Οι υποθήκες θάπρεπε να παραξευνούνε γι' αυτή τη γενναιοδωρία. Καθώς όμως ήταν άπλοικα κορίτσια του λαού, έπεσαν να επωφεληθούν από μιά τέτοια λαμπρή «ευκαιρία». Τελικά, έπαιρνε πάντα τη θέση όποια είχε τις περισσότερες οικονομίες στην τράπεζα.

Η καινούργια «κυρία» της της ώριζε συνάντησι με τον άντρα της, την άλλη μέρα, σε κάποιο μικρό και μακρινό σιδηροδρομικό σταθμό. Κι' από τότε χάνονταν πιά τα βήνη της κοπέλλες...

Μιά έβρυνα στα μεσοτικά γραφεία απέδειξε πως όλες αυτές είχαν εξαφανισθεί, είχαν προληφθεί στην υπηρεσία της μυστηριώδους εκείνης γυναίκας. Άνέλασαν τότε ντέκτικι με πολιτικά να επιθέσσουν τα μεσοτικά γραφεία, κι' οι διευθυνταί των γραφείων αυτών πήραν την έντολη να εידιοποιήσουν την αστυνομία, καθώς μόλις θα ξαναεμφανίζονταν η γυναίκα εκείνη για να ζητήσει υπηρέτρια.

Οι πρώτες όμως θετικές πληροφορίες προήλθαν από μιά δημοφιλή υπηρέτρια, τη Σελέστ Ριγκάλ. Η κοπέλλα αυτή ζητούσε εργασία.

Έτυχε, λοιπόν να συναντήσει έξω από ένα μεσοτικό γραφείο τη μυστηριώδη κυρία, που της έκαμε τη γνωστή πρόταση.

Άγνοώντας τις προηγουμένες εξαφανίσεις, η Σελέστ αποκάλυψε στην άγνωστη πως είχε πάνω από 3.000 φράγκα στην τράπεζα. Κι' εκείνη την προσέλαβε άμέσως!

Τ' άλλο απόγευμα, σε κάποιο μικρό σιδηροδρομικό σταθμό, μακριά απ' τη Λυών, η Σελέστ συναντήθηκε με τον καινούργιο της «άφεντικό». Ήταν ένας άντρας όχι πολύ φηλός, αλλά γεροδεμένος, με καμάουρα μαλλιά, κοντό γενόκι κι' άγρια μάτια. Είχε μαζί του ένα μικρό άμαξάκι. Άνέθηκε σ' αυτό, μαζί με τη Σελέστ, πέρασαν από διάφορους έρημους έξοχικούς δρόμους και φτάσανε σ' ένα πυκνό δάσος.

Εκεί, ο άγνωστος σταμάτησε ξαφνικά τ' άμαξάκι, με τη δικαιολογία πως είχε πάθει κάποια βλάβη ο ένας τροχός. Κατέβηκε για να τον διορθώσει. Η Σελέστ, ανύποπτη θέλησε να τον βοηθήσει.

Καθώς όμως έσκυβε, άκουσε πίσω της ένα έλαφρό θόρυβο. Στράφηκε απότομα και είδε με φρίκη τον «άφεντικό» της έτοιμο να τη χτυπήσει στο κεφάλι με ένα μεγάλο σφυρί! Πρόλαβε εύτυχώς να παραμερίσει και ν' αποφύγη το χτύπημα. Ύστερα άρχισε να παλεύει άπληκτα με το μανιακό εκείνον, που προσπαθούσε να τη σκοτώσει!

Του ξέσκιε το πρόσωπο με τα νύχια της. Τον δάγκασε άγρια στο ένα χέρι και μπόρεσε έτσι να του ξεφύγη και να το βάλει στα πόδια.

Έτρεξε, έτρεξε μέσ' στο σκοτάδι, όσο γρηγορώτερα μπορούσε, ενώ ο άγνωστος την κυνηγούσε για να τη σκοτώσει! Σκόνταβε, έπεφτε, ξανασηκωνότανε... ώπου έφτασε επίτελους σε μιά φέρμα.

Εκεί διηγήθηκε με πολύ κόπο την ιστορία της. Οι άγνωστοί της φέρμας βγήκαν άμέσως, με άναμμένα φανάρια, για να κυνηγήσουν το μανιακό, αλλά δεν τον βρήκαν πουθενά. Είχε εξαφανισθεί, μαζί με τ' άμαξάκι του.

Πέρασαν 3 χρόνια, χωρίς να δώση σημεία ζωής, ούτε αϊτός ούτε η γυναίκα.

Σ' αυτό το διάστημα δεν σημειώθηκαν καινούργιες εξαφανίσεις. Ύστερα όμως ξαναρχίσανε και πάλι σε διάφορα μέρη της Γαλλίας.

Η αστυνομία έστειλε παντού την περιγραφή των χαρακτηριστικών του εφελμηματικού ζευγαριού. Τέλος, η μυστηριώδης γυναίκα συνελήφθη, σ' ένα μεσοτικό γραφείο της Λυών.

Λεγόταν Άννα Μαρία Ντυμολάρ. Ο άνθρωπος με τα γένεια ήταν ο άντρας της Μαρτέν Ντυμολάρ. Η αστυνομία τον έπιασε κι' αυτόν, κι' άρχισε ύστερα τις έρευνες για τις αποδείξεις των έγκλημάτων τους.

Έβγαζε παντού, στο έξοχικό σπιτάκι τους, έβω απ' τη Λυών, καθώς και σε άκτινα 15 χιλιομέτρων όλόγυρα, αλλά δεν βρήκε τίποτε.

Τέλος, η γυναίκα ώμολόγησε, με την έλπιδα να έλαφρώσει έτσι τη θέση της: Είπε πως το σκέδιό τους ήταν να «προσλαμβάνουν» υπηρέτριες, να τις παρασέρνουν σε κάποιο έρημο μέρος και να τις δολοφονούν, για να τους πάρουν τις μικρές οικονομίες τους.

Είχαν δέ συνεχίσει την έγκληματική δράσι τους επί 12 ολόκληρα χρόνια.

Καταλαβαίνοντας πως είχε χαθεί πιά το παικνίδι, ο Ντυμολάρ αποκάλυψε κι' αυτός που είχε βάψει τα θύματά του. Και πραγματικά, θρέθηκαν σε διάφορα σημεία πάνω από 40 πτώματα, τα περισσότερα μισόγυμνα.

Αποδείχθηκε μάλιστα ότι μιά απ' τις κοπέλλες αυτές είχε ταφή ζωντανή!

Αργότερα, ανακαλύφθηκαν τυχαίως κι' άλλα πτώματα στην ίδια περιφέρεια. Έτσι, δεν μπορεί να ξέρη κανείς με πεποίθησι ποίος ήταν ο άκριβης αριθμός των θυμάτων του εγκληματικού ζευγαριού.

Ο Ντυμολάρ καταδικάστηκε σε θάνατο και η γυναίκα του σε ισόβια δέσμη.

Η ΑΓΧΟΝΗ και ο Σταυρός

Οι άποκαλυπτικές άναμνήσεις ενός Ούγγρου Ιερωμένου, που ήταν έξομολογητής των μελλοθανάτων

Εξαιρετικό ενδιαφέρον προκαλέσει τελευταία το βιβλίο ενός Ούγγρου Ιερωμένου, με τον τίτλο «Η Άγχονη και ο Σταυρός», που έθεσε σε κυκλοφορία ένας έλθετικός έκδοτικός οίκος. Πρόκειται για τις άναμνήσεις ενός έξομολογητή — γραμμένες με ρεαλιστική δύναμη και διανυσμένες συχνά με μακάβριο χιούμορ — που το έργο του, επί τρία χρόνια, ήταν να έξομολογή και να παρηγορή τους καταδικασμένους σε θάνατο.

Στο διάστημα αυτό, ο Ούγγρος κληρικός παρακολούθησε τριανταοκτώ απαγχονισμούς. Είχε τριανταέξι άντρες και δύο γυναίκες να άδηνούνται στον δήμο και να παραδίνουν στην άγχονη την ύστατη πνοή τους. Στο τέλος, δεν άφθεξε... Όταν τον κάλεσαν να έξομολογήσει τον τριακοστό ένατο μελλοθανάτο, τον βοήθησε να δραπέτευση, δίνοντάς του το ράσο του, και πήρε αυτός την θέση του στο καλάι του!

Τα χαράματα, όταν ή φρουρά των φυλακών πήγε να παραλάβει τον κρατούμενο, για να τον άδηνήσει στον τόπο της εκτέλεσής, βρήκε τον κληρικό να προσεύχεται, ντυμένος με την στολή του καταδίκου. Μερικές μέρες αργότερα, ο Ιερωμένος συνεχώς της αποδράσεως έπαιρνε τον δρόμο της έλευσις. Σ' την «έλευσι», όπου εγκαταστάθηκε, έγραψε τα άπομνημονεύματά του από την δραματικότερη αυτή τριετία της ζωής του.

Τα πράγματα — άφηγείται σήμερα — που τον ξαφνίσανε περισσότερο στην πρώτη επαφή με τα νέα του καθήκοντα ως έξομολογητή των καταδίκων, ήταν δύο.

Το πρώτο ήταν... τα άσπρα γάντια του δήμιου! Ο άκαταπίστετος ως τότε για το τυπικό των απαγχονισμών Ιερωμένος έμεινε κατάπληκτος, όταν είδε τον δήμο να περνάει στα τριχωτά του χέρια ένα ζευγάρι μακριά άσπρα γάντια...

Δεν άργησε να μάθει την έξηγησι, που είναι άρκετά άνατριχιαστική. Ο δήμιος — τον πληροφόρησαν — φοράει αυτά τα γάντια, για να μη γλιστρούν τα δάχτυλά του, κι' οι παλάμες του στο Ιερωμένο κεφάλι του καταδίκου και να διευκολύνεται έτσι στη δουλειά του. Το μόνο, για το όποιο δεν μπόρεσε να διαφωτισθεί ο Ιερωμένος, ήταν για ποιά λόγια να γάντια του δήμιου πρέπει να είναι άσπρα!

Μετά την εκτέλεσι, τον περίμενε και μιά δεύτερη έκπληξι. Ο άξιωματικός της φρουράς τον έκάλεσε στο γραφείο του, του έδωσε έναν φάκελλο με χαρτονομίσματα και του έζήτησε να υπογράψει μιά απόδειξι.

Για την νυκτερινή υπηρεσία ίσχυει ειδική ταρίφα! του έξήγησε απλά.

Από τότε, ο έξομολογητής εισέπραττε, εκτός από τον μισθό του, διπλή άμοιβή, κάθε φορά που άναγκαζόταν να ξεχυγή, έπειδή θα έστειλαν έναν καινούργιο καταδικο στο Ι-κρίωμα.

Για να ξαναγυρίσω στα άσπρα γάντια, αυτά ήταν εκείνα — εκμυστηρεύεται στο βιβλίο των άναμνήσεών του ο Ούγγρος κληρικός — που του γενήσανε μιά τρομερή περιέργεια να γνωρίσει από κοντά τον κάτοχό τους!

Έτσι, ένα πρωί ξεκίνησε για το σπίτι του — μιά είδυλλιακή βίλλιστα στην έσοχη, Ιδανική κατοικία για έναν ήσυχό και φιλήσυχο άνθρωπο! Η έπισκεψι αυτή στοίχισε στον Ιερωμένο ένα μεγάλο μέρος από την καλή του φήμη και την ύδληγιά του.

Μιά γυναίκα, που την ρώτησε, πηγαίνοντας, άπαιτο είναι το σπίτι του Ρούζα, του δήμιου; σταυροκοπήθηκε κι' έφυγε τρέχοντας χωρίς να του δώσει άπάντησι. Δεν μπόρεσε να το χωρέσει το μυαλό της πως ένας ρασοφόρος, ένας άνθρωπος του Θεού, μπόρεσε νάχη οποιαδήποτε σχέση με έναν δήμο, που η δουλειά του ήταν να στρίβει λαβύργια!

Μιά άλλη του έδειξε το σπίτι, αλλά στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε η κατάπληξι κι' η απέχθεια. Όταν, αργότερα, ο κληρικός ξαναβγήκε από το σπίτι του Ρούζα, συνοδευόμενος από τον δήμο, που τον ξεπροβόδιζε ως την καγκελόπορτα του κήπου, ένα μικρό πλήθος είχε συγκεντρωθεί στον δρόμο, κυττάζοντας με έκδηλη περιέργεια το παραξένο αυτό ντυμένο.

Ο Ιερωμένος, πηγαίνοντας να συναντήσει τον δήμο, είχε την πεποίθησι πως θάβρισκε απέναντί του ένα άσυνείδητο κτήνος, έναν σαβιστή, ικανοποιημένο, που η δουλειά του ήταν να θανατώνει ανθρώπους — ή έναν δυστυχισμένο, βασανισμένο από τις τύψεις για το φόβερό επάγγελμά του, που θα άντικρύζε με άνακούφιση έναν παπά, πρόθυμο να δεχτεί την έ-

ξομολόγησί του.

Δεν συνάντησε, ώστόσο, ούτε το ένα ή το άλλο. Ο Ρούζα, ο δήμιος, ήταν ένας άνθρωπος, με την εμφάνισι καλοκάγαθου μικροαστού, με μάτια προβάτου, με μεγάλο στήθος μουστάκι, «σαν τιμόνι ποδηλάτου» — γράφει ο Ιερωμένος — και με κοιλίσσα, αποτέλεσμα της καθιστικής δουλειάς του...

Η γυναίκα του, μιά πρόσχαρη, πεχουλή νοικοκυρά, που φίλησε με σεβασμό το χέρι του κληρικού, και το περιέβαλλε του σπιτιού τους — φτηνή, μικροαστική επίπλωσι και πατριωτικές χρωμολιθογραφίες στους τοίχους — ώλοκληρώναν την ήσυχη αυτή έντολη.

Το ξάφνιασμα, όμως, του παπά έγινε ακόμη μεγαλύτερο, όταν, αντί για την παθητική έξομολόγησι που περίμενε, ο δήμιος και η γυναίκα του άρχισαν να του λένε τα παράπονα που είχαν έναντι των γειτόνων τους, με ύφος ελιγκνά άναγκασμένο.

Οι κακοί αϊτοί γείτονες, για να έκδηλουν την άσπαρφή τους προς το επάγγελμα του δήμιου, σπάζανε κάθε τόσο με τις πέτρες τα παράθυρα του σπιτιού του.

Άφηνα και διαμαρτυρήθηκα στην άστυνομία — είπε ο Ρούζα — αλλά δεν μου δώσανε σημασία. Όταν τους έζητησα να προστατεύουν το σπίτι μου, μου άποκρίστηκαν πως δεν είμαι δά και κανένας ύπουλός, για να βάλουν άστυφάλακα να με φυλάει! Και όμως, πάτερ μου... Όταν πετάνε πέτρες στο σπίτι μου, δεν κάνουν κανό μόνο σ' έμένα, τον Ρούζα. Προβάλλουν έναν υπάλληλο του Κράτους!

Έπειτα, ο καλοκάγαθος αυτός δήμιος άφηγέθηκε στην έξομολογητή πως ντεμπούταρισε στο επάγγελμά του σε ηλικία 20 ετών, ως βοηθός του πατέρα του.

Όταν πήγαινε στο σχολείο, οι δάσκαλοι του του έλεγαν: «Κύττα να μάθεις γράμματα, γιατί θα καταπλήσης κι' έσυ δήμιος σαν τον πατέρα σου». Άλλά ο Ρούζα δεν έπαιρνε τα γράμματα... Έτσι, ο πατέρας του τον τράβηξε από το σχολείο και τον έστειλε στο δάσος να κόβει ξύλα, εντά να δέσουν τα χέρια του και να γέννηση να γίνη καλός στη δουλειά του.

Ξεπροβόδωντας ως έβω τον έπισκέπτη του, ο δήμιος του ζήτησε δειλά μιά χροί:

— Σας παρακαλώ, πάτερ μου, του είπε, πητε σ' αυτούς τους ανθρώπους, που με βρίζουν, πως κι' έσεις άσκολούεστε με τους καταδικασμένους σε θάνατο και πως είναι άδικο να μου φέρνουνται έτσι.

«Φυσικά — γράφει ο Ιερωμένος — δεν βρήκα τίποτα να του άπάντησω. Ποτέ μου δεν φαντάστηκα πως θα ίσχυρίζεταν ότι αϊτός κι' έγώ κάνουμε την ίδια δουλειά!»

Απ' όσα είδε και γνώρισε στα τρία χρόνια, που ήταν έξομολογητής των μελλοθανάτων, εκείνο, που έκανε την φοβερότερη έντολη στην Ούγγρο κληρικό, ήταν οι δημόσιοι απαγχονισμοί.

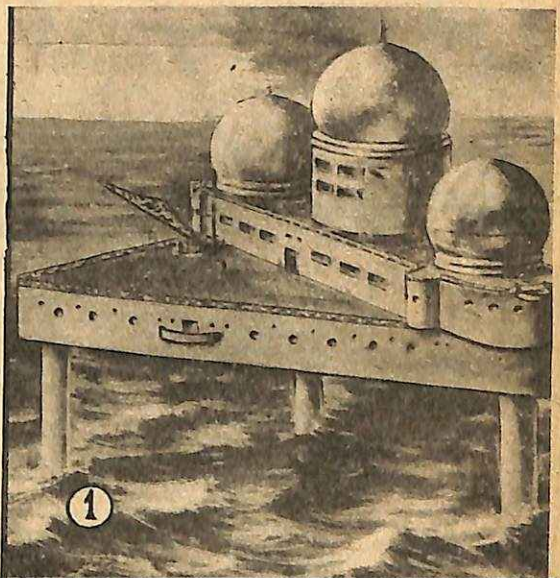
Ο άποκρουστικός όμως αυτός θεόμος καταγίγηκε γρήγορα γιατί οι θεάτες άποτελούσαν ένόχλησι για το δήμο. Το πάλθος, που ήθελε... να γλεντήση το θέσμη, του φώναζε κάθε τόσο:

«Πό σιγά... Κάνε πιά σιγά για να βλέπομε!»

1 Σε άπόσταση 100 μιλίων από τις άνατολικές άκτες των Ήνωμένων Πολιτειών, θα κατασκευασθή σύντομα, μέσα στον Ωκεανό, μιά άλυσιδα από 30 πυργους-ροναίρ. Οι χαλύβδινοι αϊτοί πυργοί θα στρίβονται έπάνω σε τρία άπόσπινα πόδια στερεωμένα στο βυθό του ώκεανού. Θα ζυγίζουν 6.000 τόνους ο καθένας και θα έχουν σχήμα ίσοσκελούς τριγώνου, με πλευρές μήκους 70 μέτρων η καθέμιά. Η κατασκευή τους έχει άπολογισθή έτσι ώστε ν' άντέχουν άκόμη και σε τυφάνες με ταχύτητα άνέμου 150 μιλία την ώρα!

2 Η όρχηστρα Μπένσον είναι η πρώτη γυναικεία όρχηστρα της Άμερικής, που σημειώνει καταπληκτική έπιτυχία, παντού όπου εμφανίζεται. Έξ άριστερόν προς τα δεξιά, τρία από τα πιο δημοφιλή άστέρια της: Η Μαϊοιλην που παίρνει καθημερινός 5 - 6 προτάσεις γάμου, η Τζέαν, η όποια στις έλθετερες άρες της παίρνει μαθηματικά πιάτου άεροπλάνου, και δ... βενιαμίν της όρχηστρας, η Κλαυδία, που μολοιότι είναι 16 χρονών άκόμη, παίζει περιήματα αόλο σαξόφωνο και τρομπέτα.

3 Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε, έντελως τυχαία, από τον κάτοχο του σκύλου, τον κ. Μπαλντινί. Ένα μεσημέρι, μόλις του έβριζε το φαγητό του και ξαναγίγνε στο σπίτι, ο κ. Μπαλντινί είδε ένα πεντασμένο γατάκι να χυμιά πάνω στην τροφή του σκύλου και άδιεφορόντας για την παρουσία του, να την καταβροχθήσει. Το έκπληκτικό αυτό έπεισάδιο συνέβη σ' ένα πρόσπαιο αυτό έπεισάδιο του νέου μεγάλου άστικου, το δρόμου που ένώνει το Μιλάνο με τα Β. Δ. της Γαλλίας, σ' ένα τα έπιπύδουνα σημεία και τις άπότομες κομψές, τοποθετήθηκαν χαλύβδινοι προφυλακτήρες οι όποιοι κατά τις προβλέψεις των έδικών θα περιορίσουν σημαντικά τον άριθμό των άτυχηματικών δυστυχημάτων.

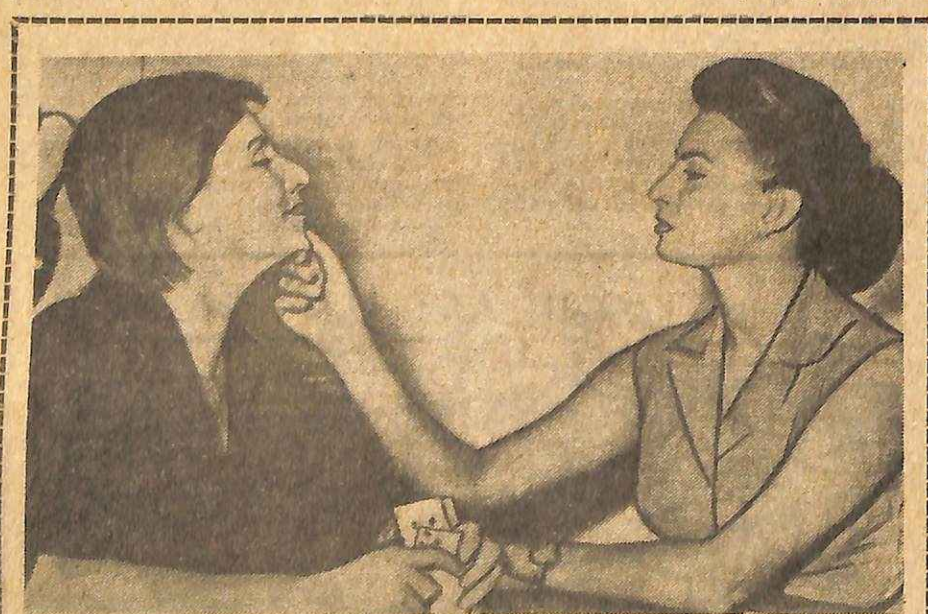
καλώς, καὶ σκέψου καλύτερα... Ἀπεναντίας, ἐξω κάθε συμφέρον νὰ ζήσῃ ὁ Ρενώ...
— Εἶδα μέσ' στὰ μάτια σου τὸ ἔγκλημα πὺρ σχεδίαζες!...
— Ἐκανες λάθος, σοὺ τὸ ξαναλέω...
— Ἡ Ἑλένη κύτταξε στὰ μάτια τὸν ξάδερφό της.
— Ἰσως τὴ Μαργαρίτα... πρόσφερε.
— Οὐτὴ τὴ Μαργαρίτα, οὐτὴ τὸ Ρενώ... Ἀν πέθανε ἡ Μαργαρίτα δίχως παιδιά, ὁ Ρενώ θὰ ξαναγιότανε φτωχός, σὰν πρῶτα...
— Τότε, λοιπόν;...
— Σοὺ τὸ εἶπα, οἱ σκέψεις μου εἶναι τώρα οἱ πιὸ εἰρηνικὲς πὺρ μπορεῖ νὰ γίνουνη. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ σὲ δῶ παντρεμένη κι' εὐτυχισμένη... Δὲν πιστεύω νὰ τὸ θεωρῶς ἔγκλημα, αὐτό... Σοὺ τὸ ξαναλέω δὲ γιὰ τελευταία φορά: Ἐπιφυλάσσομαι γιὰ τὸ μέλλον καὶ περιμένω!

Ὁ Σαβινιὲν σηκώθηκε καὶ πήρε τὸ καπέλλο του.
— Τώρα πὺρ ἐξηγηθήκαμε, πρόσθεσε, πᾶν νὰ κάνω ἓνα περίπατο γιὰ νὰ ξεμουδιάσω...
Καὶ βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι.
Τὴν ἄλλη μέρα, εἶνε ὁ γάμος τῆς ἐρωτευμένης κι' εὐτυχισμένης Μαργαρίτας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ Α΄

Τὸ καλοκαίρι, ὅταν ὁ Ρενώ κι' ἡ Μαργαρίτα γύρισαν ἀπ' τὸ γαμήλιο ταξίδι τους, κανόνισαν νὰ μείνουν κάθε χειμῶνα στὸ Παρίσι.
Ὁ Ρισαρντιὲ εἶχε διατηρήσει τὸ σπίτι του, στὸ βουλεβάρτο Περρέρ — μολοντὶ δὲν εἶχε κατοικήσει καθόλου σ' αὐτό, στὰ τελευταία χρόνια. Ἐκεῖ θὰ πῆγαιναν νὰ ἐγκατασταθῶν.
Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο της, ἡ Μαργαρίτα εἶχε πάει νὰ βρῇ τὴν Ἑλένη καὶ τῆς εἶπε:
— Θὰ μείνετε στὸ ἐξῆς στὸ Λαντπερέζ, κοντὰ στὸν ἀδελφὸ σας καὶ σ' ἐμένα... Ὁ ἀποτέλεσμα μιά οἰκογένεια, δὲν θὰ χωρίσουμε ποτὲ πιά...

Ὁ Σαβινιὲν ἔμεινε στὸ Μπὰς-Μπρυγιέρ. Ὁ Ρενώ κι' ἡ Μαργαρίτα ἔλειψαν δυὸ μῆνες. Τὶ γρήγορα πὺρ περάσανε γιὰ τὴν Ἑλένη!... Οἱ ἐπισκέψεις τοῦ Γκρόρντον στὸ Λαντπερέζ εἶχαν γίνει πολὺ σπάνιες, ἐπειτὰ ἀπ' τὸ γάμο. Ἡ θέσι του ἦταν λεπτή, ἀφοῦ εἶχε ἀποτρέψει τὸ Ρενώ νὰ παντρευτῇ. Οἱ σχέσεις τους περιορίστηκαν, λοιπόν, σὲ μιά τυπικὴ εὐγένεια.

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΛΟΡΕΝ ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

Πρὶν ἀπὸ εἰκοσιετάρια χρόνια, ἡ σινιόρα Ρομίλντα Βιλιάν εἶχε κερδίσει τὸ πρῶτο βραβεῖο σ' ἓναν διεθνή διαγωνισμό... ὁμοιότητος μετὰ τὴν Γκρέτα Γκρόμπο. Σήμερα, ἡ Σοφία Λορέν ἐπιτείνει στὸν φωτογραφικὸ φάκο τὸ προφίλ τῆς σινιόρας Βιλιάν — πὺρ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς διάσημης Ἰταλίδος στάρ! — γιὰ νὰ ἀποδείξῃ πὺρ ἡ βραβευμένη τοῦ 1932 ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀκόμη ἡ ἰδανικὴ σωστὴς τῆς «βίαιας Γκρέτας».
«Μὲ τὴ διαφορά, προσθέτει ἡ Σοφία Λορέν, πὺρ ἡ μαμά διατηρεῖται πὺρ φρέσκια!»

Μὰ ὁ Νοέλ Λαμπάρτ εὗρισκε σχεδὸν κάθε μέρα προφάσεις γιὰ νὰ πηγαίη στὸ Λαντπερέζ. Ἡ Ἑλένη τὸν ἐβλεπε καὶ ἦταν εὐτυχισμένη γι' αὐτό.

Δὲν εἶχε ἀργήσει νὰ μαντέψῃ τὸν ἔρωτά του, πὺρ τὸν πρόδιναν ὅλες οἱ ματιές του, τὰ λόγια του κι' ἡ συγκίνησι του μπροστά της. Ἦταν εὐτυχισμένη γι' αὐτό, μὰ συγχρόνως ὑπόφερε φριχτά.

Τῆς ἦταν ἀπαγορευμένος ὁ ἔρως ἐκεῖνος! Ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ τὸν Νοέλ Λαμπάρτ θὰ βρισκότανε πάντα ὁ Σαβινιὲν, πὺρ τὴν κρατοῦσε ἀλυσσοδεμένη...

Καὶ τὸ φλογερὸ αἰσθημὰ της μεγάλωνε, ἀκριβῶς γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ σ' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ φανερώσῃ στὸν ἀγαπημένο της.

Παρ' ὅλο τὸν τρόπο πὺρ τῆς προκαλοῦσαν οἱ φοβερὲς τοῦ Σαβινιὲν, δὲν εἶχε βρῇ ἀκόμη τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσῃ στὸν ἔρωτά τοῦ Μαρτιάλ Ρισαρντιέ.

Ἦταν ὀλοφάνερὸς κι' αὐτὸς ὁ ἔρως, δυαντὸς ὅσο καὶ τοῦ Νοέλ. Μὰ ἡ σκλαδιά τῆς Ἑλένης τὴν καταδίκαζε σὲ ἀδιαφορία ἀπέναντι στοὺς δυὸ νέους.

Πρόβλεπε ὡστόσο πὺρ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ τῆς ἐκμυστηρευθοῦν τὸ αἰσθημὰ τους. Καὶ τότε θάταν ὑποχρεωμένη ν' ἀπαντήσῃ.

Τὶ θὰ συνέβαινε τότε; Ὁ Μαρτιάλ κι' ὁ Νοέλ, πὺρ τοὺς εἶχε ἐνώσει μιά ἐνστικτικὴ συμπάθεια, θὰ γίνονταν ἀντίζηλοι, ἐχθροί!

Σὲ κάθε ἄλλη περίπτωση, ἡ Ἑλένη θὰ ἐνθουσιαζόταν ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς οἰκογενείας στὸ Παρίσι. Τ' ὄνειρό της ἦταν πάντα νὰ ζήσῃ στὴν πρωτεύουσα, νὰ θριαμβεύσῃ μ' ὅλη τὴ λάμψι τῆς ὁμορφίας της...

Κι' ὁμως, δέχθηκε μετὰ θλίψι αὐτὸ τὸ σχέδιο. Γιατὶ εἶχε σκεφθῇ πὺρ, τὴν ἡμέρα πὺρ θάφευγε ἀπ' τὸ Λαντπερέζ, θάταν τὸ τέλος τοῦ ἐρωτικτοῦ ρομάντσου της μετὰ τὸν Νοέλ Λαμπάρτ.

Δὲν θὰ τὸν ἐβλεπε, παρὰ πολὺ σπάνια, ἢ ἴσως ποτὲ πιά...

Μολοντὶ ἡ καρδιά της ἦταν τώρα γεμάτη μίσος γιὰ τὸ Σαβινιὲν, τὸν κρατοῦσε ἐνήμερο γιὰ ὅτι γινότανε στὸν πύργο. Δὲν ὅτανε ἀπὸ δικὴ τῆς θέλησι. Τὸ ἀπαιτοῦσε ἐκεῖνος, θέλοντας νάναι καλὰ πληροφορημένος γιὰ ὅλα.

Ὅταν ἔμαθε τὸ σχέδιο νὰ φύγουν γιὰ τὸ Παρίσι τὸ χειμῶνα, βυθίσθηκε σὲ σκέψεις, σὰ νάκανε κάποιους κρυφοὺς υπολογισμοὺς γιὰ τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας τῶν μυστηριωδῶν σχεδίων του.

Μάντευε τὶς διαθέσεις τῆς ξαδέρης του

ἀπέναντί του, ἀλλὰ ἦταν βέβαιος πὺρ τὴν εἶχε ἀμαίει καὶ πὺρ τὴν κρατοῦσε στὴ διάθεσί του. Δὲν ἀνησυχούσε λοιπὸν καθόλου γιὰ τὸ πάθος πὺρ ἐβραζε μέσ' στὴν ψυχὴ της.

Τῆς θύμιζε ὡστόσο τὶς συμφωνίες τους, μὲ μερικὲς κινικὲς φράσεις πὺρ τὴν κάνανε νὰ κοκκινίσῃ:

— Δὲν γίνονται ἐμπόδια στοὺς ἔρωτάς σου μετὰ τὸν Νοέλ Λαμπάρτ, τῆς εἶπε. Κάνε ὅ,τι σ' ἀρέσει... ἀρκεῖ μονάχα νὰ παντρευτῇς μετὰ τὸν Μαρτιάλ!... Ἀφοῦ φαίνεται δὲ πὺρ ἐπιθυμοῖς φλογερὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇς ἀπ' τὸν Νοέλ, θὰ φροντίσω νὰ σ' εὐχαριστήσω...

Σταμάτησε μιά στιγμὴ. κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Δὲν θὰ πᾶς στὸ Παρίσι.
— Μὰ πᾶς... Εἶμαι ἀναγκασμένη ν' ἀκολουθῶσθ τοῦ Ρενώ.

— Οὐτὲ κι' ὁ Ρενώ θὰ πᾶν στὸ Παρίσι.

— Ἐξηγήσου! Τί ξέρεις;

— Δὲν ξέρω τίποτα... Προβλέπω μονάχα...

Κι' ὁ Σαβινιὲν χαμογέλασε ψυχρὰ καὶ γύρισε ἄλλοι τὰ μάτια του, σὰν νὰ φοβότανε τὴ στιγμὴ ἐκείνη νὰ συναντήσῃ τὴ ματιά τῆς ξαδέρης του.

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς ὅλη τὴ σκέψι σου; ἐπέμεινε ἐκεῖνη.

— Ὁχι.

Ἡ Ἑλένη ἔμεινε μιά στιγμὴ σ' ἀμηχανία. Ἐπειτα εἰς φανικά:

— Εἶναι ἡ δεύτερη φορά πὺρ νομίζω πὺρ διακρίνω στὰ λόγια σου κάποιο ὑπαινιγμὸ γιὰ σχέδια ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ μου... Δὲν θὰ σ' ἀφίσω ὁμως ἐλεύθερο, νὰ τὸ ξέρης! Ἐφόσον πρόκειται νὰ κατακτήσουμε τὸν πλοῦτο, θάμαι συννοχός σου. Δὲν μπορῶ ἄλλωστε νὰ κάμω διαφορετικὰ... Μὰ, ἂν μαντέψω κάποιον κίνδυνο γιὰ τὸ Ρενώ ἐκ μέρους σου... φυλάξου τότε ἀπ' τὸ μίσος μου, Σαβινιὲν!

Ὁ Ρενώ δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο, σοὺ τὸ εἶπα... Μὰ σοὺ ξαναλέω ὅτι οὐτε αὐτὸς οὐτὴ ἡ Μαργαρίτα οὐτὴ ὁ Μαρτιάλ δὲν θὰ σκεφθοῦν νὰ γυρίσουνε στὸ Παρίσι, ὅταν φτάσῃ τὸ φθινόπωρο... Αὐτὸ δὲν θέλεις καὶ σύ; Πρέπει νὰ πηδᾶς λοιπὸν ἀπ' τὴ χαρὰ σου... Γιατὶ μένεις ἔτσι σκυθρωπὴ;

— Γιατὶ μετὰ φοβίζεις!

Ὁ Σαβινιὲν ἀνυσήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Πᾶς ἀλλάζει ὁ ἔρωτάς τὴ γυναῖκα!... Μὰ ἔλα λοιπόν, μικρὴ μου, ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸν ξάδερφό σου, πὺρ εἶναι ὁ μοναδικός κι' ἀληθινός σου φίλος... Ὅα τ' ἀναγνωρίσεις ἀργότερα... Στὸ μεταξὺ, δὲν σοὺ κρατᾷ θυμὸ. Σὲ συγχωρεῖ!

Θέλησε νὰ τῆς πάρῃ τὸ χερί καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ εὐγενικά. Μὰ ἐκεῖνη τὸ τραβήξε μετὰ φρίκη.

— Δὲν εἶσαι καθόλου τρυφερὴ μαζὶ μου... τῆς παραπονέθηκε ἀναστενάζοντας. Εἶχαμε ταιριάσει τόσο καλὰ, ἐμεῖς οἱ δυοί! Γιατὶ νάρθῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ αὐτὸς ὁ Νοέλ Λαμπάρτ!...

Ὁστόσο, ὅσο προχωροῦσε τὸ καλοκαίρι, ὁ Ρενώ ἐπιτάχυνε τὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν ἐγκατάστασί τους στὸ Παρίσι.

Ἡ Ἑλένη, σχεδὸν καθησυχασμένη, εἶχε καταλήξει νὰ πιστέψῃ πὺρ ὁ Σαβινιὲν θέλησε νὰ τὴν τρομάξῃ, καὶ πὺρ ἦταν ἀδελφὴ καυχισιολογία ἡ διαβεβαίωσίς του γιὰ τὴ ματαίωσι τῆς ἐγκαταστάσεώς τους στὴν πρωτεύουσα.

Συγχρόνως — μολοντὶ θὰ ἐπιθυμοῦσε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὴν στιγμὴ, μετὰ τὸν τρόπο — κατάλαβε ἐπιτέλους πὺρ ὁ Μαρτιάλ κι' ὁ Νοέλ Λαμπάρτ ἐπρόκειτο νὰ μιλήσουν, νὰ ἐκδηλώθουν ἐπιτέλους.

Εἶχε ἦδη ἀντιληφθῇ μιά ἀμοιβαία στενοχώρια τους, κατὰ κλεφτὰς ματιές τοῦ ἑνὸς στὸν ἄλλον, ὅταν βρισκόταν μπροστά της, ἐνὸς τὸ πρόσωπό τους χλωμιάζε λιγὺ, σὰν νὰ τρικιμῶε τὴν ψυχὴ τους κάποιος ξαφνικὸς θυμὸς!

Ὁ Μαρτιάλ πήρε πρῶτος τὴν ἀπόφασι. Πλησίασε τὴν Ἑλένη, ἓνα πρῶτ' πὺρ τὴν εἶδε νὰ βγαίη στὸν κῆπο γιὰ νὰ κόψῃ μερικά ὄβριμα λουλουδιὰ τοῦ τέλους τοῦ καλοκαιριοῦ — ἀπὸ κείνα πὺρ συγκεντρώνουν τὰ ὀρειότερα χρώματα, σὰν νὰ θέλουν νὰ κάνουν ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους νὰ νοσταλγῶν.

σταλήσουν ἀκόμα πὺρ πολὺ τὸν ἥλιο πὺρ φεύγει...

Τὶ θὰ τῆς ἔλεγε;... Ὁ ἄκουγε ἀληθινὰ μιά ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, καὶ θάταν ὑποχρεωμένη ν' ἀπαντήσῃ:

Στεκότανε μπροστὰ του, μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία, ἐνὸς ἔτρεψε ἡ καρδιά της...

Μὰ κι' ὁ Μαρτιάλ δὲν φαίνονταν λιγώτερο συγκινημένος. Ὅταν βρέθηκε κοντὰ της, ἔμεινε βουδός. Εἶχε ἔρθε μετὰ τὸν θάρρος, ἔτοιμος νὰ τῆς ἐξομολογήσῃ ξεκαθάρα τὸν ἔρωτά του, μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ εἶχε φοβηθῇ.

Τὴ βοήθησε νὰ κόψῃ λουλουδιὰ. Κάποια στιγμὴ, τὰ χέρια τους συναντήθηκαν τυχαίως. Ὁ Μαρτιάλ κράτησε τὸ χερί τῆς κοπέλας μέσ' στὸ δικό του.

— Ἑλένη... τῆς εἶπε χαμογελώντας γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του, δὲν ἦθα νὰ σὰς βρῶ ἐδῶ, μονάχα γιὰ νὰ σὰς βοηθῶ ν' ἀνανεώσετε τὰ λουλουδιὰ τοῦ σαλονιοῦ.

Ἡ κοπέλλα ὑποκρίθηκε τὴν ἐκπληκτικὴν. — Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο, Μαρτιάλ; ὡς τῆς.

— Δὲν μαντεύετε λοιπόν;

— Ὁχι, σὰς ὀρκίζομαι.

Πρέπει νάναι πολὺ ἀνέκφοραστο τὸ πρόσωπό μου καὶ τὰ μάτια μου ἐλάχιστα εὐγλωττα, ἐφόσον δὲν σὰς δεῖξανε καθόλου τὴ βαθεῖα συγκίνησι πὺρ με κυριεύει ἅμα βρισκομαι κοντὰ σας...

Ἡ Ἑλένη θέλησε νὰ κάμῃ μιά κίνησι γιὰ νὰ τὸν διακόψῃ. Μὰ αὐτὸς συνέχισε: — Δὲν σκεφθήκατε, Ἑλένη, πὺρ θάταν δυνατό νὰ γίνον ἀκόμη πὺρ στενοί οἱ δεσμοὶ τῶν δυὸ οἰκογενειῶν μας, κι' ἡ στοργὴ πὺρ μὲς ἐνώνεις;...

— Ὁχι, δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ ἔρθῃ τέτοια σκέψι...

— Ἑλένη, σὰς ἀγαπῶ μετὰ πάθος, κι' ἡ μεγαλειότερη ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ σὰς προσφέρω τ' ὄνομά μου!

— Δὲν ρωτᾷς ὁμως κι' ἐμένα ἂν σὰς ἀγαπῶ...

— Μὴ μοῦ πῆτε πὺρ δὲν μ' ἀγαπᾶτε! Προσπάτων μὴ μοῦ πῆτε πὺρ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ μ' ἀγαπήσετε!... Ὅα μετὰ τότε ἀπελπισμένο, τρελλό... Ἀφίστε με νὰ πιστέψω ἀντίθετα πὺρ ὁ ἀπέναντός ἐρωτάς μου θὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά σας... Μὴ μ' ἀπογοητεύετε, ἀφίστε με νὰ προσπαθῶ νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη σας!

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τ' ἀπαγορεύω... Ἀφίστε με ὡστόσο νὰ σὰς μιλήσω μετὰ ἑλκρινείας...

— Μιλήστε, Ἑλένη, εἶπε ὁ νέος.

Ἐκεῖνη σκέφθηκε μερικὲς στιγμές. — Ἄν μποροῦσε νὰ μεταπέσει τὸν Μαρτιάλ νὰ ἐπιδιώξῃ τὸ σχέδιό του, ἂν μποροῦσε νὰ βρῇ λόγους πὺρ θὰ ἀπευθύνονταν στὴ σκέψι του, στὴ λογικὴ του... πὺρ νὰ νικηθῇ ἡ ἐρωτευμένη καρδιά του...

Δὲν θὰ τὸ μάθαινε ὁ Σαβινιὲν καὶ δὲν θὰ θυμῶνε μαζί της... Δὲν θάχε κανένα λόγο τότε νὰ τὴν ἐκδιικήθῃ.

Εἶχε μαντέψῃ τὸν ἔρωτά τοῦ Μαρτιάλ κι' ἐπιδίωκε νὰ τοὺς παντρεύῃ. Μὰ ἂν ὁ γάμος αὐτὸς ματαιωνότανε, γιὰ λόγους πὺρ δὲν θὰ τοὺς μάθαινε ποτὲ, θὰ σωζόταν ἡ Ἑλένη...

Τὰ ὄνειρά της θὰ γίνονταν καὶ πάλι πραγματοποιήσιμα, κι' ὁ ἔρως τοῦ Νοέλ Λαμπάρτ δὲν θὰ παρουσιαζότανε πιά σὰν κίνδυνος γι' αὐτήν... Ὅταν ἐλεύθερη νὰ τὸν ἀγαπήσῃ...

Ναί, μετὰ ἐλκρινείας... ἐπανάλαβε ἡ Ἑλένη. Ἀκούστε με. Ἄν ἦσουν ὁ ἀδελφός σας, ἡ Μαργαρίτα, κι' ἐρχόσαστε ἀπὸ τὸν ἔρωτά σας, νὰ μὴ μοῦ πῆτε πὺρ ἀγαπᾶτε τὴν Ἑλένη καὶ πὺρ σκέπτεσθε νὰ τὴν παντρευτῇτε, νὰ σὰς ἀπαντοῦσα: Ἡ Ἑλένη δὲν εἶτι θὰ σὰς ἀπαντοῦσα: Ἡ Ἑλένη δὲν εἶται πλάσμένη γιὰ νὰ γίνῃ γυναῖκα σου... Ἐσὺ, παρ' ὅλα τὰ πλούτη σου, ζῆς μάλλον περιωρισμένη κι' ἀπλᾶ, μετὰ τὴν μελέτη σου καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ φιλοδοξία σου... Ἡ Ἑλένη εἶναι ὁμορφ, ἀπὸ εἶδες σου... Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. — Ἄν ἐκφω- ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἡ ὁμορφὴ αὐτοκράτειρα τῆς Περσίας Σοράγια, κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί της στὴ Ρώμη.

«Ἡ αὐτοκράτειρα Σοράγια Εἶναι πελατίσσα μου!...»

Τὶ γράφει ὁ διάσημος Ἰταλὸς ράφτης Ἐμίλιο Σούμπερτ γιὰ τὰ γούστα τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Περσίας

Σὲ ἓνα ἄρθρο του, πὺρ δημοσίευσε τελευταία σὲ ἰταλικὸ περιοδικό, ὁ διάσημος ράφτης τῆς Ρώμης Ἐμίλιο Σούμπερτ, γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὴν αὐτοκράτειρα Σοράγια, πὺρ εἶναι μιά ἀπὸ τὶς πιο ἐνθουσιώδεις πελατίσσεσ τοῦ:

«Μὲ τὸ ἄρθρο μου αὐτὸ δὲν θέλω νὰ τιμῶσω τόσο τὸν ὑψηλὸ τίτλο τῆς πελατίσσεσ μου, ὅσο τὴν ὁμορφίαν της, τὰ υπέροχα γούστα της καὶ τὴν ἱκανότητα πὺρ ἔχει νὰ ντυνέται μετὰ κομψότητα ὅσο λίγες γυναῖκες στὸν κόσμον.

Ἐἶχα τὴν εὐτυχία καὶ τὴν τιμὴ νὰ με ἐπισκεφθῇ στὸ ἀτέλει μου γιὰ πρῶτὴ φορά, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Ἦρθε συνοδευμένη ἀπὸ μιά κυρία τῆς Αὐλῆς, χωρὶς προειδοποίησι καὶ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν ἰδιότητα της. Κάθησε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μικρὰ σαλόνια τοῦ Οἴκου, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ μιά καινούργια συλλογὴ. Ἀφοῦ διάλεξε ὅ,τι τῆς ἄρεσε, πλήρωσε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Κατόπιν φάνηκε σὰν νὰ μετανοῶσε κι' εἶπε στὴ γραμματέα μου, πὺρ τὴν ἐξυπηρετοῦσε, ὅτι ἤθελε νὰ με δῇ.

— Εἰσαγεῖτε τὸν κ. Σούμπερτ, τῆς ῥώτησε ἡ γραμματέα μου, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν πὺρ εἶχε σὲ περιπτώσι ξένης πελατίσσεσ.

Ἐκεῖνη δὲν ἀπάντησε κι' ἄφησε νὰ μιλήσῃ ἡ συνοδὸς της. Ὅταν μοῦ εἶπε ἡ γραμματέα μου, ὅτι στὸ σαλόνάκι βρισκόταν ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Περσίας, ἔσπευσα νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη, νὰ τὴν εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τιμὴ πὺρ μοῦ ἔκαμε μετὰ τὴν ἐξυπηρετοῦσε, ὅτι ἤθελε νὰ με δῇ.

— Εἰσαγεῖτε τὸν κ. Σούμπερτ, τῆς ῥώτησε ἡ γραμματέα μου, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν πὺρ εἶχε σὲ περιπτώσι ξένης πελατίσσεσ.

Ἐκεῖνη δὲν ἀπάντησε κι' ἄφησε νὰ μιλήσῃ ἡ συνοδὸς της. Ὅταν μοῦ εἶπε ἡ γραμματέα μου, ὅτι στὸ σαλόνάκι βρισκόταν ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Περσίας, ἔσπευσα νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη, νὰ τὴν εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τιμὴ πὺρ μοῦ ἔκαμε μετὰ τὴν ἐξυπηρετοῦσε, ὅτι ἤθελε νὰ με δῇ.

— Εἰσαγεῖτε τὸν κ. Σούμπερτ, τῆς ῥώτησε ἡ γραμματέα μου, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν πὺρ εἶχε σὲ περιπτώσι ξένης πελατίσσεσ.

Η Ράινχλιντ Φέττερ με το σκύλο της Λούμπι στην αγκαλιά της.

Το δράμα μιάς μικρής ΚΩΦΑΛΛΗΣ

Μιά δικαστική άπεφαι στερεί την κωφάλαλη Ράινχλιντ Φέττερ από το δικαίωμα να έχη κοντά της τον πιστό σκύλο της

Καμιά δική δεν συγκίνησε τόσο, τον τελευταίο καιρό, την κοινή γνώμη του Έσεν της Δυτικής Γερμανίας, από μια φαινομενικά ασημαντή υπόθεση, που εκδικάστηκε πριν από δυο εβδομάδες, με μηνυτή τον ιδιοκτήτη ενός σπιτιού και μηνυμένη την ένοικιάστριά του. Γιατί, στην δική αυτή, δόθηκε η ευκαιρία να διαπιστωθεί, για μια ακόμη φορά, η τεράστια διαφορά, που χωρίζει συνήθως το γράμμα των νόμων από την έννοια της αληθινής δικαιοσύνης.

Ένα κωφάλαλο κοριτσάκι, ηλικίας 15 ετών, η Ράινχλιντ Φέττερ, είναι το κεντρικό πρόσωπο — και το θέμα — του απλού και καθημερινού, αλλά και τόσο ανθρώπινου, αυτού δράματος. Και η άποψη της δικής, είναι ο σκύλος της, ο Λούμπι, ο μοναδικός σύντροφος της τραγικής ανήλικης κοπέλλας στις απειλητικές ώρες της νύκτας, που ο ιδιοκτήτης της θέλει να τον διώξει από το σπίτι, επειδή «η παρουσία του αντιβαίνει προς τους όρους του συμβολαίου».

Όταν η Ράινχλιντ έγινε ξη ετών, οι γονείς της την έστειλαν, από το Ρουρ, όπου ήταν εγκατεστημένοι, στο Έσεν, για να μάθη γραφή, ανάγνωση και αριθμητική στην σχολή κωφάλαλων παιδιών, που λειτουργεί εκεί πέρα.

Εσωτερική στην σχολή, μακριά από τους γονείς της, η Ράινχλιντ βρήκε έναν πιστό σύντροφο στον πρώτο σκύλο, που απέκτησε, το Μπόμπι, που την παρηγορούσε στη μοναξιά της με τα παιχνίδια του. Όταν φύγησε ο Μπόμπι, η μικρή κωφάλαλη ένωσε την δυστυχία της να γίνεται πιο μεγάλη.

Τον ίδιο χρόνο, λίγους μήνες αργότερα, πέθανε, στο Ρουρ ο πατέρας της Ράινχλιντ. Η μητέρα της τότε ήρθε άμεσως στο Έσεν, για να βρίσκεται κοντά στο άναπνο παιδί της.

Οι άρχες συντόξεαν πόθυμα την κ. Φέττερ, που βόθκε μόνη και άγνωστη, χωρίς κανένα πόσο ζωής, σε μια ξένη πόλη και την διαίτησε ως αδελφή σ' ένα νοσοκομείο. Έτσι, σε λίγο καιρό, μπόρεσε να νοικιάσει ένα διαμέρισμα με δυο δωμάτια και να εγκατασταθεί μαζί με την κόρη της.

Αλλά η μεγάλη χαρά για την Ράινχλιντ ήταν, όταν η μητέρα της, αφήνοντας στην άκρη κάθε μίση, μπόρεσε να της αγοράσει ένα σκύλο, με κοστανό τοίχωμα και άγαθό, έξυπνότητα μάτια, που το βάφτισαν Λούμπι.

Γρήγορα, ο Λούμπι πήρε στην καρδιά της κωφάλαλη την θέση που άλλοτε είχε ο Μπόμπι. Η μητέρα της έλειπε όλη την ημέρα, ως τις πέντε το απόγευμα, στο νοσοκομείο, και ο Λούμπι ήταν ο

μοναδικός σύντροφος, η μόνη ζωντανή παρουσία στο πλευρό της Ράινχλιντ αυτές τις ώρες.

Ανέμεσα στην κωφάλαλη, και τον τετράποδο φίλο της δημιουργήθηκε ένας βαθύς και τρυφερός δεσμός. Όταν την κούταζε με το έκφραστικό βλέμμα του, η Ράινχλιντ ένιωθε πως ο σκύλος της καταλάβαινε και συμμεριζόταν το δράμα της όσο κανείς άλλος.

Αλλά η ετυχία δεν κρατεί ποτέ για πολύ καιρό. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού αγανάκτησε, όταν πληροφορήθηκε την «αυθαίρετη εγκατάσταση» ενός σκύλου στο διαμέρισμα, που είχε νοικιάσει στους Φέττερ. Άμέσως, έκλεισε την κ. Φέττερ και της έδωσε μια προθεσμία για να διώξει τον σκύλο.

Οι ίκεσίες της δυστυχισμένης γυναικάς, που καταλάβαινε το ανεπαρκές του κακού που θα σήμαινε για την κόρη της να στερηθεί τον μοναδικό της σύντροφο, δεν έπεισαν τον σκληροτράχηλο ιδιοκτήτη. Όταν διαπίστωσε πως εκείνη δεν είχε την πρόθεση να συμμορφωθεί, κατέφυγε στα δικαστήρια.

Η μητέρα της Ράινχλιντ απόσπασκε έναν από τους καλύτερους δικηγόρους του Έσεν, που προθυμοποιήθηκε να αναλάβει χωρίς αμοιβή την υπεράσισή της.

Όταν έγινε η δική, παρουσιάσε στο δικαστήριο τρία πιστοποιητικά των αρχών, που το καθένα αποτελούσε κι' ένα συντριπτικό επιχείρημα για να μην διωχτεί ο σκύλος από το σπίτι.

Πρώτον: πιστοποιητικό, ότι ο Λούμπι θεωρείται ως σκύλος-δότης και γι' αυτό είναι απαλλαγμένος από την φορολογία, που επιβάλλεται σε όλους τους κατοίκους σκύλων.

Δεύτερον: πιστοποιητικό, ότι το ζώο μπορεί να εισέρχεται σε όλα τα κοινωνικά μέσα μεταφοράς, που ανήκουν σε οργανισμούς κοινής ωφέλειας, χωρίς καταβολή εισιτηρίου.

Τρίτον: πιστοποιητικό, ότι η Ράινχλιντ είναι βαρύνουσα άνθρωπος που έχει δικαίωμα για ένα ζώο που να την συνοδεύει.

Παρ' όλα αυτά, το δικαστήριο προτίμησε να μείνει πιστό στο γράμμα του νόμου και να στηριχτεί στο ότι από το συμβόλαιο ένοικιασέως έλειπε η ειδική παράγραφος, που επιτρέπει την συντήρηση ζώων από τον ένοικιο στο ένοικιασμένο διαμέρισμα. Εφόσον αυτό συμβόλαιο δεν αναφερόταν τίποτα τέτοιο, ο Φέττερ δεν είχαν κανένα δικαίωμα να εγκαταστήσουν σκύλο στο σπίτι τους χωρίς άδεια του ιδιοκτήτη.

Η απόφαση του δικαστηρίου επέβαλε στην κ. Φέττερ την υποχρέωση να απομακρύνει άμεσα τον σκύλο από το σπίτι. Στην περίπτωση, που δεν θα συμμορφωνόταν, υποχρεωνόταν να καταβάλει 30 μάρκα πρόστιμο.

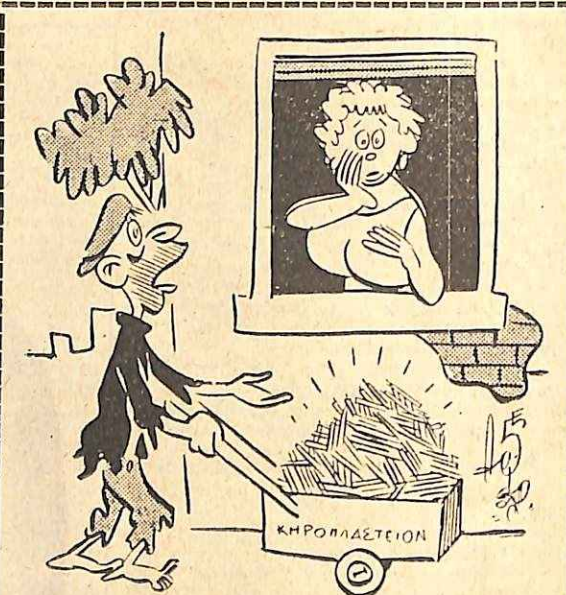
Η μητέρα της Ράινχλιντ δεν δίστασε ούτε στιγμή για εκείνο, που έπρεπε να κάνει. Δίνοντας και την τελευταία πεντάρα, που είχε διαβάσει, πλήρωσε τα 25 μάρκα από το ποσό του προστίμου που της ώρισε. Για την συμπλήρωση του υπολοίπου, οι δικαστικοί κλητήρες κατασχέσαν ένα επιτραπέζιο ρολογάκι της Ράινχλιντ.

Αλλά η υπόθεση δεν έληξε με την πληρωμή του προστίμου. Ο ιδιοκτήτης έχει δικαίωμα να επανέλθει, εφόσον οι ένοικιοι εξακολουθούν να αρνούνται να απομακρύνουν τον σκύλο. Και, στην περίπτωση αυτή, η κ. Φέττερ θα πρέπει να διαλέξει ένα από τα δυο: «Η να στερήσει την κόρη της από τον τετράποδο φίλο της ή να πάει φυλακή!»

Η ίδια δεν δείχνει κανένα δισταγμό: «Προτιμώ — έδηλωσε — να με κλείσουν στη φυλακή, παρά να αφαιρέσω από την κόρη μου την τελευταία χαρά της. Άρκετά τράβηξε έως τώρα από τη μοίρα...»

Ο αντίκτυπος από την δική της κ. Φέττερ δεν περιορίστηκε στα στενά όρια του Έσεν. Ολοκληρωσε στήλες αφιερώθηκαν στις γερμανικές εφημερίδες για τα δράμα της μικρής κωφάλαλης και δημοσιεύτηκαν σχολία κάθε άλλο παρά κολακευτικά για το δικαστήριο, που αγνόησε την ανθρώπινη πλευρά της υποθέσεως, για να μείνει προσκολλημένο στον τύπο.

Όσο για την μικρή Ράινχλιντ, ο κίνδυνος, πως μπορεί από στιγμή σε στιγμή να χάσει το αγαπημένο της τετράποδο, έχει διπλασιάσει την αγάπη και την αφοσίωση που του έχει. Τον αφίγει διαρκώς στην αγκαλιά της και τα μάτια της, σπληνόμενα με θουδή απορίας, μοιάζουν σαν να ρωτάνε: «Γιατί οι άνθρωποι να είναι τόσο σκληροί για μένα και για το Λούμπι μου;...»

— Δεσποίνες Άντωνία, σ' έφερα τ'α κεριά για την τούρα των γενεθλίων σας!... (Τού Άρχέλαου)

— Τι χτυπάτε και ξαναχτυπάτε;... Δεν βλέπετε πως δεν είναι κανείς μέσα;

— Κόριε διευθυντά, κέρδισα τον πρώτο αριθμό του λαχείου!...

Θέλετε να γίνετε ΠΛΟΥΣΙΟΣ;

Άρκει να τετραγωνίζετε τον κύκλο ή να αποδειξετε ότι η γη είναι σφαιρική!

Ο ήλιος μπορεί να κατοικηθεί από ανθρώπους! Αυτή ήταν η παρὰδοξη θεωρία που διατύπωσε ένας ερασιτέχνης Γερμανός αστρολόγος. Βασίζόμενος σε διάφορες υποθέσεις που έκανε μόνος του, ο αστρολόγος αυτός έδωσε το συμπέρασμα ότι στην επιφάνεια του ήλιου υπάρχουν άπειρες «τρίτσες», μέσα στις οποίες επικρατεί χαμηλή θερμοκρασία, που θα επέτρεπε σε ανθρώπους να τις κατοικήσουν.

Φυσικά, η θεωρία αυτή είναι εντελώς αστερή, σύμφωνα με τα επιστημονικά δεδομένα που υπάρχουν σήμερα. Ο Γερμανός αστρολόγος, όμως, πίστευε τόσο τυφλά ότι είχε δίκιο, ώστε διακήρυξε πως ήταν έτοιμος να πληρώσει ένα ποσό που έφτανε τα 100.000 ελληνικές δραχμές, σ' εκείνον που θα κατόρθωνε να καταρρίψει τη θεωρία του.

Προκειμένου να εισπράξουν το υπέρογο αυτό ποσό, μια ομάδα μελών του Συλλόγου Γερμανών Άστρολόγων, μάζεψαν όλα τα απαραίτητα στοιχεία και παρουσίασαν στον ερασιτέχνη συνάδελφό τους αναμφισβήτητες αποδείξεις για το ότι ο ήλιος δεν είναι δυνατός να κατοικήθει από ανθρώπους.

Το ζήτημα, έτεθ' ύβη μίας επιτροπής ειδικών, που απεφάνθη, ότι τα μέλη του Συλλόγου είχαν δίκιο και ότι ο ίδρυός της παρὰδοξης θεωρίας, έπρεπε να πληρώσει το ποσό που είχε υποσχεθεί.

Στο μεταξύ, ο ερασιτέχνης αστρονόμος σκοτώθηκε σε δυστυχήμα και οι κληρονόμοι του κατέφυγαν στο δικαστήριο, ζητώντας να πετύχουν ακύρωση της διαθήκης.

Αλλά το δικαστήριο δέχθηκε την αποψη των μελών του Συλλόγου, που είναι λίγοι εκείνοι βεβαίως που θεωρούν την προσφορά του Γερμανού αστρολόγου ως εντελώς παράλογη.

Και όμως υπάρχει μία κατηγορία ανθρώπων, που υποσχετώντας να δώσουν σε βάσει χρηματικά ποσά, σ' εκείνους που θα θέλουν να διεκδικήσουν τα χίλια δολάρια που θα λύσουν ένα από τα άλυτα προβλήματα του ανθρώπου, όπως είπαμε, δεν αρκεί μόνο να έχουν αποδείξεις για τη σφαιρικότητα της Γης — πράγμα που δεν είναι δύσκολο, άλλωστε — αλλά να μπορέσει να πείσει και τον κ. Βολίβα, ότι έχει δίκιο. Καθώς φαίνεται, ωστόσο, ο κ. Βολίβα είναι σταθερός στις πεποιθήσεις του και δύσκολα μεταπειθείται, γιατί όσοι προσπαθούν ως σήμερα, δεν το κατάφεραν.

Μέχρι σήμερα, κανείς δεν κα-

ΖΕΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Θά' έχετε πάντα ζεστό και χαρούμενο σπίτι, χωρίς ύγρασια, χωρίς μυρωδιά, χωρίς καπνό και μάλιστα με μικρή δαπάνη, μόνον αν αγοράσετε την σύμψη ακαθάρτου πετρελαίου που προσφέρουν τα καταστήματα ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ. Στα-βίου 22. Διαλεγμένη ανάμεση σε χιλιάδες μοντέλα κατόπιν προσωπικής επίσκεψης στις διάφορες Έκθεσεις και Έργαστάσια του Έσπερικού.

Κατασκευασμένη εξ ολοκλήρου από ΜΑΝΤΕΜΙ και έμαγε —ΟΧΙ! από λαμπρίνα— ενθουσίασε και έγινε ο αχώριστος φίλος όλων. Έκείνων που πελάτων μας που είχαν την τύχη πέσει να την αγοράσουν. Νομίζουν ότι δεν θα χάσετε τίποτα, αν προτού αγοράσετε σύμψη πετρελαίου, μας επισκεφθείτε στη: Έκθεσίν μας, Σταβίου 22.

Φορμά εμπιστοσύνης που εισάγει μόνη της, απ' ευθείας από το Έσπερικό όλα τα είδη που προσφέρει σε χαμηλές τιμές και διαλεγμένη ποιότητα. ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ Σ, Σταβίου 22.

τώρασε να λύσει το πρόβλημα αυτό. Άλλά εκείνος που θα το πετύχαι μέσα στα επόμενα τριάντα χρόνια, μπορεί να είναι βέβαιος, ότι, εκτός των άλλων, θα εισπράξει και το αξιοπρόσδοτο ποσό των 750.000 δραχμών, που άφησε γι' αυτό το λόγο ένας Ουγγρος έμπορος.

Εδώ και είκοσι χρόνια, ο έμπορος αυτός ώρισε με τη διαθήκη του, ότι το ποσό αυτό θα δοθεί σε όποιον κατορθώσει να πετύχαι τον τετραγωνισμό του κύκλου. Οι κληρονόμοι του ωστόσο θέλησαν να ακυρώσουν τη διαθήκη του. Άλλά, η μόνη παραχώρησι που έκανε το δικαστήριο, ήταν να αποφασιστεί, ότι η προσφορά του έμπορου δεν θα ισχύει επ' αείρον, αλλά μόνο για πενήτα χρόνια.

Μια διαφορετική προσφορά, πάνα στα ίδια θέματα, έκανε κάποτε ένας Γάλλος καθηγητής. Δήλωσε δηλαδή, ότι θα προσφέρει ένα έκατομμύριο φράγκα σ' εκείνον που θα απέδεικνε, ότι ο κύκλος δεν είναι δυνατόν να τετραγωνισθεί.

Κι' εδώ, όπως στην πρώτη περίπτωση, εμφανίσθηκε γρήγορα ο διεκδικητής της αμοιβής. Ήταν ένας μαθηματικός, που έδωσε την απόδειξη, βασίζόμενος σε μία σειρά μαθηματικών υπολογισμών.

Τότε όμως αποκαλύφθηκε, ότι ο καθηγητής δεν είχε να πληρώσει το έκατομμύριο, που είχε υποσχεθεί και ο μαθηματικός κατέφυγε στα δικαστήρια. Ετυχώς για τον καθηγητή, το δικαστήριο αποφάσισε ότι, να μ'έν η απόδειξη του μαθηματικού ήταν σωστή, αλλά μόνο ένας άνοητος θα μπορούσε να προσφέρει το υπέρογο αυτό ποσό, για να ικανοποιήσει ένα καπρίτσιο του. Και ο Γάλλος καθηγητής προτίμησε να χαρακτηρίσει τον άνοητο, παρά να φυλακισθεί.

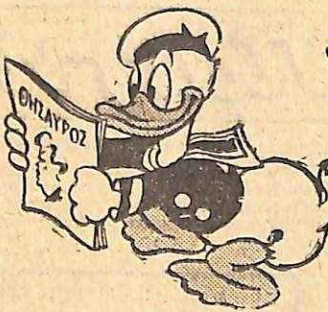
Το ότι η Γη είναι σφαιρική σήμα, είναι σήμερα έντελως αποδεδειγμένο από τους επιστήμονες. Ο Άμερικανός Ουίλμπορ Βολίβα, όμως, προτιμά να ακολουθεί τη γνώμη των παλαιότερων αστρολόγων, που διεκδύσαν ότι η Γη είναι επίπεδη. Είνε μάλιστα τόσο φανατικά προσηλωμένος στην ιδέα αυτή, ώστε έχει δηλώσει, ότι θα προσφέρει χίλια δολάρια σε όποιον κατορθώσει να αποδείξει, ότι η Γη είναι πραγματικά στρογγυλή.

Στην περίπτωση αυτή, όμως, υπάρχει ένα σοβαρό εμπόδιο, ύ εκείνους που θα θέλουν να διεκδικήσουν τα χίλια δολάρια του ιδιόρρυθμου Άμερικανού. Ο άνθρωπος αυτός, δεν αρκεί μόνο να έχει αποδείξεις για τη σφαιρικότητα της Γης — πράγμα που δεν είναι δύσκολο, άλλωστε — αλλά να μπορέσει να πείσει και τον κ. Βολίβα, ότι έχει δίκιο. Καθώς φαίνεται, ωστόσο, ο κ. Βολίβα είναι σταθερός στις πεποιθήσεις του και δύσκολα μεταπειθείται, γιατί όσοι προσπαθούν ως σήμερα, δεν το κατάφεραν.

Το 1880, τέλος, κάποιος Γάλλος άφησε στη γαλλική Άκαδημία των Επιστημών το ποσό των 5.000 λιρών, με σκοπό να δοθούν στον άνθρωπο που θα αποδείξει, ότι έστειλε σήματα σε έναν άλλον πλανήτη και κατόρθωσε να πάρη απάντησι. Μία επιτροπή μελών της Άκαδημίας θα ανέλαμπε να κρίνει αν πράγματι οι υποψήφιοι είχαν έρθει σε επαφή με άλλον πλανήτη.

Στην άρχη, τα μέλη της Άκαδημίας, διασώσαν να δεχθούν αυτή την εύθυνη, γιατί πίστευαν, ότι η επικοινωνία με τους πλανήτες ήταν αδύνατη. Αργότερα, όμως, άλλαξαν γνώμη, αφού προηγουμένως δήλωσαν ότι, αν στο τέλος κάθε πενταετίας, δεν εμφανίζεται κάποιος που να τους πείσει, ότι ήρθε σε επαφή με κάποιον πλανήτη, τα κέρδη που άφηνε η εκμετάλλευσι του ποσού των 5.000 λιρών, θα δίνονται ως βραβείο στον επιστήμονα που, κατά τη γνώμη τους, συντέλεσε περισσότερο στο να γνωρίσουμε τον άστρο.

Στα πενήτα και πάνω χρόνια που πέρασε αστρονόμοι και άσπερύτες, έχουν ισχυρισθεί, ότι επικοινωνήσαν με άλλους πλανήτες. Κα-νείς όμως δεν παρουσίασε άποδείξεις για τον ισχυρισμό του,

Η όμπρέλλα

Άν είναι αλήθεια πως, όταν γεννιέται ένα... όποιοδήποτε παιδί, τρέχουν τάχα κοντά του οι Μοίρες, στέκουν από πάνω του και κανονίζουν με λίγα μαγικά λόγια τον προορισμό που πρέπει ναχαι σ' όλη του τη ζωή, αν είναι αλήθεια όλ' αυτά, τότε σίγουρα οι ερίφισσες οι Μοίρες τρέζουν στην κούνια της γυναικάς μου και της είπα-νε επιτακτικά:

— Έσύ να γκρινιάζεις! Να γκρινιάζεις δίχως λόγο κι' άφορμή! Να γκρινιάζεις με τα πάντα και τους πάντας! Και, προ πάντων, με τον έξυπνικά που θα σε κάνει έτερόν του ήμιου!

Κι' η Ούρανιά, πιστή στην προσταγή των Μοιρών, βασάνισε γονείς, αδελφία, φιλενάδες, υπηρέτριες, δασκάλους, κι' άραζε νόμιμα — με τιμή και με δόξα! — πλάι μου με βελτιωμένες και επαυξημένες τις γκρινιάρικες διαθέσεις της.

Μη σ'ας φανή υπερβολικό, αν σ'ας πω ότι από τις 2.126 μέρες που ήμαστε παντρεμένοι, τις 2.125 τις πέρασε γκρινιάζοντας και κρεδατομυρμουρώνοντας. Μονο την πρώτη νύχτα του γάμου μας δεν γκρινιάζε, γιατί έκλαιγε ζητώντας τη «μομάκα» της.

Όσο για τις άφορμες της γκρινιάς της, αυτής της ακαταήτουσ κι' έξοντωτικής γκρινιάς, μη με ρωτάτε, γιατί είνε ανθρώπινως αδύνατον να τις συγκρατήσω μέσα στο σκεπτισμένο μνημονικό μου. Άλλωστε δεν μας ενδιαφέρει σήμερα καμμία άλλη άφορμή, παρά μονάχα η όμπρέλλα.

Ποιά όμπρέλλα; Η δική μου. Κι' όχι η όμπρέλλα που είχα, αλλά η όμπρέλλα που δεν είχα. Πως; Άπόρροε ένωκλημένη η Ούρανιά το πρώτο φθινόπωρο της συνιθειέως μας. Δεν έχεις όμπρέλλα! — Όχι! δεν έχω όμπρέλλα!

— Όχι! δεν έχω όμπρέλλα!

— Πώς πάνε οι δουλιές, συνάδελφε;

Εύθυμη Ιστοριογλα

της απάντησα μ' αξιοθαύμαστο θάρρος.

—Και γιατί, παρακαλώ, δεν έχεις όμπρέλλα;

—Γιατί τη θεωρώ θάσανο κι' ενόχλησι!

—Κάνεις λάθος! φώναξε άγριεμένη. Η όμπρέλλα είναι απαραίτητη! Και σε κάθε άνθρωπο του χρειάζεται κάποτε μία όμπρέλλα!

— Ισως, μουρμούρησα γιά να δώσω τέλος στη συζήτησι.

Άλλά όμπρέλλα, φυσικά, δεν αγοράσα. Κι' η σχετική γκρινιά της Ούρανίας σταμάτησε όταν ήρθε η άνοιξη και σταμάτησαν οι βροχές. Και ξανάρχισε δριμύτερη με τα πρωτοβρόχια του δεύτερου εγγάμου φθινοπώρου μας.

Γκούρ, γκούρ, γκούρ η Ούρανιά, άταράχια ενώ. Κι' έτσι πέρασα και δεύτερο χειμώνα με άφορητη γκρινιά, αλλά χωρίς όμπρέλλα.

Όσο, όμως, περνάει τα χρόνια, τα νεύρα του ανθρώπου χαλαρώνουν κι' η ψυχική του άνοχη ελαττώνεται. Κι' έτσι, το φετινό φθινόπωρο αποφάσισα να υποκύψω και ν' άσπασθώ την φιλομπρελλική θεωρία της Ούρανίας, που, θέλοντας να επιβάλει πιά όπωσδήποτε τη γνώμη της, μου φώναζε τόσο δυνατά, ώστε την άκουσε κι' ένας ξάδερφος μου, που καθόταν τρεις γωνίες πιο κάτω:

—Παρότι το γαϊδούρι πείσασα σου και πήγαμε άμέσως ν' αγοράσας μία όμπρέλλα!

Πήρε μία βαθιά άναπνοή, προσάβησε να μαντέψει την ψυχολογική μου αντίδρασι, και συνέχισε στον ίδιο έκκωφαντικό τόνο, επαναλαμβάνοντας για χιλιοστή σχεδόν φορά το στερεότυπο και μονότονο «ρε-φορί» της:

—Η όμπρέλλα είναι απαραίτητη! Σε κάθε άνθρωπο του χρειάζεται κάποτε μία όμπρέλλα!...

Το ίδιο άπόνεμα ψώνισα μία όμπρέλλα — την κομωότερη που βρήκα. Κι' ο καλός θεός θέλησε να την χρησιμοποιήσω. Πριν προστάσω δηλαδή καλά-καλά να βγώ από το μαγαζί, άνοιξαν οι καταρράκτες του ουρανού.

«Ανοιξα, λοιπόν, κι' ένω την όμπρέλλα μου και προχωρούσα άμεσηως και καμαρωτός. Κι' έπειτα είμαι από φυσικού μου άτυχεος συνανθρώπους μου που μουσκεύαν. Ίδιαίτερα, όμως, επάραζε ή καρδιά μου με μία κοπέλλα νέα, όμορφη, πικάντικη, ζουμπουρλούδικη. Για να μη την άφησα να βρέκεται, της πρόσφερα εύγενηστάτα τη μι-ση όμπρέλλα μου. Και για να μην άφησω την ευκαιρία να πά-νω καμένη — τή ήθελε δα κι' ή λεγόμενη — την παρακάλεσα να μου επιτρέψει να την συνοδεύ-σω. Και ως την άκρη του κό-σμου έν ανάγκη.

—Χίλια χρόνια να ζήσας, κα-τακαμένη όύρανια! συλλογι-στικά, καθώς περπατούσαμε σφικτά-σφικτά άγκαζέ, Πραγμα-τικά ή όμπρέλλα είναι άπαραί-τητη!

Τό που πάγαμε και τί είπα-με και που καταλήξαμε με την κοπέλλα, ούτε σάς ένδιαφέρει, ούτε σκεπτεύω να σάς τό επι-στευθώ, γιατί σάς ξέρω τί κου-ταμπόληδες είσαστε. Τό μόνο που μπορώ να σάς άποκαλύψω είναι ότι γυρίσα σπίτι με στε-γνή την όμπρέλλα μου.

—Καλώς τον κύριο Ήντεν, με ειρωνεύτηκαν —σάν άρμονικό ντουέττο ή, γυναίκα μου κι' ή πεθερά μου, που φαίνεται με περιμεναν πεντέξη ώρες νωρί-τερα.

—Πού ήσσαν τόσες ώρες; ρώτησε ή γυναίκα μου.

—Περιμένα να σταματήσ ή βροχή, άπάντησα ήλιθία.

—Ή βροχή σταμάτησε έδώ και τρείς ώρες, πετάχτηκε ή πεθερά μου. Κι' έξ άλλου την όμπρέλλα τί την είχες μαζί σου;

—Συνθισμένος τόσα χρόνια που ήμουν χωρίς όμπρέλλα, δέν τη σκέφτηκα, άπάντησα πιο ήλιθια. Και την κράταγα κλει-στή.

Τότε έκανα μία συνθισμέ-νη χειρονομία που όμως, σ' αυτή την περίπτωση, ήταν μοι-ραία: «Έβγαλα τό μαντίλι μου. Ή γυναίκα μου βάζει μία φωνή και γουρλώνει τα μάτια της:

—Τί είν' αυτό;

Μου άρπάζει τό μαντίλι ζα-φνικά.

—Κοκκινάδια! ξεφωνίζει.

—Βρωμιάρη, συντονίζεται και ή πεθερά.

Και παίρνει την όμπρέλλα και πέφτει... βροχή στην πλά-τη μου. Ή όμπρέλλα έγινε δε-κα κομμάτια, ή πλάτη μου άντε-ξε. Καλά έκανα ένώ τόσα χρό-νια και δέν είχα όμπρέλλα... Γ. ΓΙΑΝ.

Τό Άκορντεόν

Hohner "XONER"

Άφραστον είς στερεόλητα
* μουδίκην απόδοσιν

ΓΑΪΤΑΝΟΣ ΣΤ. ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 10
ΣΩΓΡΑΦΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 2
ΜΑΘΗΜΑΤΑ: Άκαδημία Hohner
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΗ 29

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9-12 & 5-7 άς και επί συνεντεύξει.
Χαρ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613-610.

Παιγνίδια

Λέξεις και παροιμία

*Από κάθε λέξι των έξη γραμμάτων που θα τοποθετήσετε στην πρώτη στήλη, θα πάρετε δυό γράμματα, αυτά που τοποθετήσαμε στη μεσαία στήλη και τα όποια διασχίζονται στη σειρά σχη-

Α	Β	Γ
1		Ο Π
2		ΟΥ
3		Σ Π
4		Ε Ρ
5		Ν Ε
6		Ι Η
7		Ο Ρ
8		Γ Η
9		Θ Ε
10		Ρ Ι
11		Ζ Ε
12		Ι Η
13		Μ Ε
14		Τ Α
15		Ν Ο
16		Ι Α

ματίζουν μία ελληνική παροιμία. Τα υπόλοιπα, άνα-γραμματοζόμενα ή όχι θα σχηματίσουν στην κάθε περίπτωση μία νέα λέξι των τεσσάρων γραμμάτων την όποια θα τοποθετήσετε στη στήλη Γ. Έκτος των λέξεων υπ' άρ. 6 και 12, στις υπόλοιπες τά δυό γράμματα, που θα άφαιρεθούν, είναι συνεχό-μενα. Και τώρα ιδού οι έξηγήσεις των ζητούμε-νων λέξεων.

ΣΤΗΛΗ Α': ΤΩΝ 6 ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

- 1) Άκολουθεί κάποιον πιστά, άποδεχόμενος τις άρχές και τις θεωρίες του.
- 2) Δυνατό ποτό.
- 3) Εορτάζει στις 12 Δεκεμβρίου.
- 4) Σφοδρά έπιθυμία.
- 5) Μέγας ποταμός της Άφρικής.
- 6) Έλλειψις κινήσεων από άδρμη.
- 7) Όψις νομισματος.
- 8) Έχει σχέση με τον πλανήτη μας.
- 9) Μικρή ύπηρεσία.
- 10) Οι κουτοουλίες του είναι επικίνδυνες.
- 11) Είναι μάλλον χλιαρό.
- 12) Χρησιμεύει για έπαλειψεις.
- 13) Δερμάτινη ζώνη που οι χωρικοί χρησιμοποιούν για πορτοφόλι.
- 14) Φτηνή τροφή που υπάρχει όλο τό χρόνο.
- 15) Μας κάνει να μη φοβόμαστε τις άρρώστειες.
- 16) Έλληνίδα βασίλισσα.

ΣΤΗΛΗ Γ': ΤΩΝ 4 ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

- 1) Διευκολύνει την χώνευσι.
- 2) Λέγεται και κότσι.
- 3) Κίνηση ύγρου.
- 4) Ταμείαφ: στόρ του Χόλλυγουντ
- 5) Έκει φορτοεκφορτώνονται σιτηρά.
- 6) Κοίτη χειμάρρου.
- 7) Δημιουργώ κάτι.
- 8) Μικρός στην ηλικία.
- 9) Φρούτα της έποχής.
- 10) Χώρα της Δ. Άσίας.
- 11) Άποτελούν μέρος του σώματός μας.
- 12) Δηλητηριάζει ζωα.
- 13) Δέν λείπει από καμιά έκκληση.
- 14) Πόμα.
- 15) Ήπειρος.
- 16) Είναι άχρηστη στους σπανούς.

Σωστό — λάθος

*Από τις δυό λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθένα από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε εκείνη που δέν ταιριάζει.

- 1) Μπορεί ένας καθολικός να καθήσ στον άγ-γλικό θρόνο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ
- 2) Υπάρχει διαφορά μεταξύ των όστων μιάς γυναίκας και των όστων ενός άνδρος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ
- 3) Οι λευκές γάτες είναι έντελώς κουφές: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ
- 4) Ό Μένας Ησπολέων πέθανε από την ίδια άρρώστεια που πέθανε και ό πατέρας του: ΣΩ-ΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

5) Είναι εύκολο να διακρίνη κανείς ένα πετρε-λαοφόρο από ένα άλλο πλοίο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑ-ΘΟΣ

6) Τα πιο μακρόδεια δέντρα είναι τα κυπαρίσσια: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

7) Τα άλογα δέν ύποφέρουν ποτέ από ναυτία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

8) Τα δακτυλικά άποτυπώματα άλλάζουν με την πάροδο του χρόνου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

9) Οι ζέβρες ζουν μέσα στα δάση: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

10) Ό Βάγκνερ κινδύνευσε να πνιγί σ' ένα ναυάγιο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

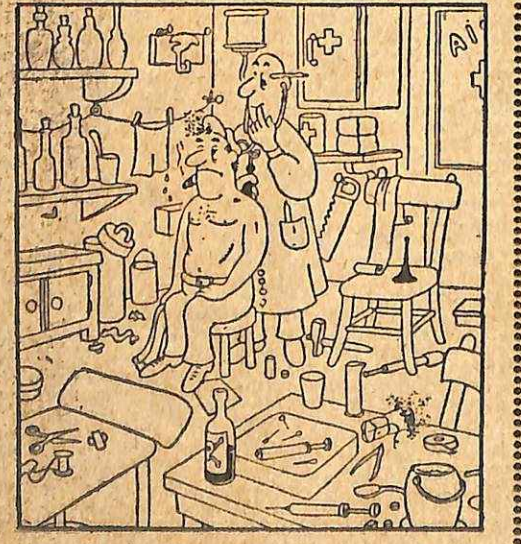
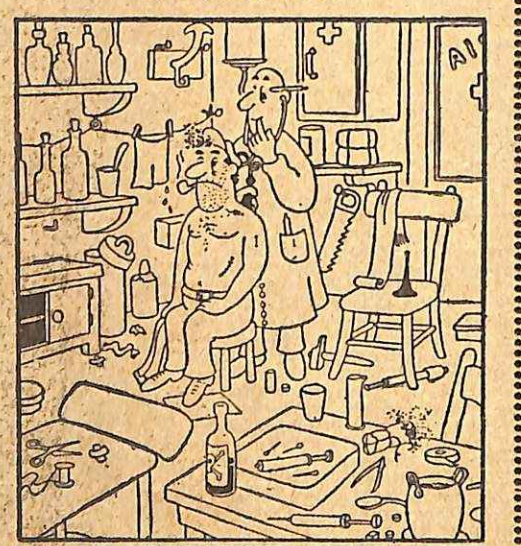
Μικρά προβλήματα

1) Ή Άννα έχει σήμερα άκριδός τά διπλάσια χρόνια από εκείνα που είχε ή Μαρία όταν ή Άννα είχε τη σημερινή ηλικία της Μαρίας. Όταν ή Μα-ρία θα έχη την ηλικία που έχει σήμερα ή Άννα, τότε και οι δυό μαζί θα είναι 54 χρόνων. Ποιά είναι ή σημερινή ηλικία της κάθε νέας;

2) Σ' ένα γεύμα παίρνουν μέρος πολλά άτομα. Τό ένα τέταρτο του συνολικού άριθμού είναι άν-δρες, τό ένα τρίτο γυναίκες, τό ένα έκτο κορί-τσια και τά υπόλοιπα 18 είναι άγόρια. Ποιός είναι ό συνολικός άριθμός των καλεσμένων;

3) Ένας έμπορος άκριδώνει τό έμπόρεμά του κατά 10% για να αύξηση τά κέρδη του. Βλέπον-τας όμως πως ή κατανάλωση μειώνεται αισθητά, ύποχρεώνεται να μειώση τη νέα του τιμή κατά 10%. Ποιό θα ώφεληθούν από την όλη αυτή διαδι-κασία, ό έμπορος ή οι πελάτες του;

21 μικροδιαφορές

Τα δυό αυτά σχέδια που φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελώς όμοια, διαφέρουν μεταξύ τους σε 21 μικρολεπτομέρειες. Άν ήθελετε να ύπερφα-νεύσατε για την παρατηρητικότητα σας, πρέπει να βρήτε και τις 21 αυτές διαφορές μέσα σε δυό λεπτά της ώρας. Όταν πάρουν μέρος στο παγινιδί δυό ή περισσότεροι παίκτες συγχρόνως, κερδίζει εκείνος που θα βρή τις περισσότερες διαφορές μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Ντιάνα Γκέιτον με τά χρήματα που κληρονόμησε από τη μητέρα της είχε άνοιξει ένα μοδιστράδικο και με την πεποίθηση που δίνει ή άγνοια, βέβαιη για την έπιτυχία, είχε πέσει με τά μούτρα στη δουλειά. Μά δέν πέρασε λίγος καιρός και βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Σκέφθηκε τότε να κάνει χρεωκοπία. Ό δεικνός της, όμως, που τότε είχε έπισκε-φθή την ημέρα εκείνη, της είχε πη πώς αυτό δέν έπρεπε ούτε να τό συλλογίζεται καν! Της τόνισε μά-λιστα πως, αν μέσα σε μία βδομά-δα δέν πλήρωνε τις διακόσιες λί-ρες του χρέους της, την περιμενε ή φυλακή!

Καθισμένη λοιπόν στο βολάν του αυτοκινήτου της, ή Ντιάνα συλλογι-ζόταν από ποιόν θα μπορούσε να ζητήσει τις διακόσιες λίρες που χρειαζόταν. Άν δέν πλήρωνε τό χρέος της, την περιμενε ή κατα-στροφή! Ό άρραθωνιαστικός της, ό Τζίμμου, θα διέλυε τόν άρραθώνα με μία νέα, που θα πήγαινε στη φυλακή. Μήπως όμως μπορούσε να την βοηθήσει; Ή Ντιάνα ώστόσο ντρέποταν να του μιλήσει. Κι' είχε άεκαπέντε μέρες να τόν δει.

Σαφινικά θυμήθηκε τόν Κλάιβ Νά-ομιθ. Τόν είχε γνωρίσει σε μία φι-λική συγκέντρωση. Είχε φλερτάρει μάλιστα μαζί του. Ό Κλάιβ γοη-τευσμένος από την συντροφιά της της είχε φεύγοντας:

—Πισανών να σάς χρειαστούν πε-ρισσότερα κεφάλαια για την έπιχει-ρησή σας. Μη ξεχνάτε λοιπόν πως είμαι πρόθυμος να σάς βοηθήσω!

Ή Ντιάνα τράβηξε για τό σπίτι του άρραθωνιαστικού της. Της άνοι-ξε ό υπηρέτης του.

—Μις Ντιάνα, της είπε, ό κύριος Τζίμμου είναι έδώ! Προσέξτε όμως μη σκισετε τό φόρεμα σας σε κα-νένα καρφι, γιατί, όπως βλέπετε, είμαστε άνω κάτω...

Πραγματικά ή Ντιάνα είδε γύρω της ένα σωρό βαλίτσες, κάδρα, ρού-χα σκορπισμένα παντού.

— Ντιάνα, έλαδες τό σμεινιμά μου και ήρθες; τη ρώτησε ό Τζίμ-μου. Με βρίσκες άνω κάτω, μικρού-λα μου! Έλα μέσα στο γραφείο μου. Θα σου έξηγησω τί συμβαίνει. Ντρέκε, έτοιμάσε μας τό τσάι!...

Οι δυό νέοι μπήκαν στο γραφείο. Ό Τζίμμου πήρε τά χέρια της Ντι-άνας στα δικά του.

—Δέν έλαβα τό σμεινιμά σου! είπε ή νέα. Έρχομαι από τό δου-λειά μου! Μετακομίζεις, βλέπω!

—Ντιάνα! Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ! Κι' όμως πρέπει να σου πω την α-λήθεια. Καταστράφηκα στο χρημα-τιστήριο... Και τώρα βρίσκομαι με πέντε λίρες στην τσέπη... Ρωτόσο πληρώσα όλα τά χρέη μου! Πούλη-σα και τό αυτοκίνητό μου. Άυριο θα τό παραδώσω στον αγοραστή.

Δέν μου μένει παρά να κάμω μία τρέλλα, για να εξασφαλίσω τά ναύ-λα μου για την Άμερική. Έκει, κά-ποιος γνωστός μου μου ύποσχέθη-κε μία καλή δουλειά... Γέλας, Ντι-άνα!

—Οχι, Τζίμμου! του άπάντησε ή νέα. Με ξαφνιάσε μόνο ή είδησι αυτή.

Ό νέος φίλος τη Ντιάνα και κα-τόπιν της είπε:

—Πρέπει να χωριστούμε, αγαπή μου! Σου δίνω πίσω τό λόγο σου. Είσαι έλευθερη να ξαναφτιάξης τη ζωή σου. Θα βρης ασφαλώς έναν άλλον, πιο άξιο από μένα! Θα σε θυμάμαι όμως πάντα!...

Ή Ντιάνα έδγαλε τό μονόπετρο δακτυλίδι του άρραθώνα και του τό έδωσε. Άν τό πουλούσε, θα έπαιρνε ασφαλώς όσα του χρειαζόντουσαν για να πληρώσει τά ναύλα του. Μα ό Τζίμμου ούτε να τ' άκούσει δέν ήθελε!

Βουβόι οι δυό νέοι φιλήθηκαν παράφορα, με νόνο...

—Θα σε περιμενω πάντα! του ψιθύρισε κατόπιν ή Ντιάνα.

—Άν τά πράγματα πάνε καλά, θα σου γράψω να έρθης!... της ύποσχέθηκε ό Τζίμμου.

Με βαρεία καρδιά ή Ντιάνα έφυγε από τό σπίτι του νέου και πήγε σ' ένα τηλεφωνικό κέντρο. Πήρε τόν Κλάιβ Νάομιθ στο πηφωνο και τόν ρώτησε αν μπορούσε να τόν συναντήσει στη βίλλα του. Ήθελε να του μιλήσει για κάποια δουλειά.

—Σας περιμενω, μις Γκέιτον! της είπε εκείνος. Ή συντροφιά σας θα μου είναι εξαιρετικά ευχάριστη. Θα σάς φιλοξενήσω, φυσικά, άφες, γιατί δέν είναι φρόνιμο να γυρίσετε τη νύχτα, μόνη σας!...

μ' ένα αυτοκίνητο και θα περνούσε ασφαλώς από εκείνο τό σταυροδρόμι... Ό διευθυντής του γκαράζ όμως δέν είχε κανέ-να διαθέσιμο αυτοκίνητο.

Ό πόλιςμαν τότε είπε στη Ντιάνα ότι τό άμάξι της του χρεια-ζότανε και ότι έπρεπε να του τό παραχωρήσει. Ή Ντιάνα έτοι-μάστηκε να διαμαρτυρηθή, όταν άκουστηκε από μακριά ό βόμ-βος μιάς μηχανής. Συγχρόνως φάνηκαν οι προβολές ενός αυ-τοκινήτου, που πλησίαζε με μεγάλη ταχύτητα. Ό πόλιςμαν κά-θισε γρήγορα δίπλα στη Ντιάνα.

—Κατεβήτε άμέσως! της φώναζε. Αυτός είναι! Θα δοθούν χίλιες λίρες άμοιβή σ' όποιον κατορθώσει να τόν συλλάβη!...

—Θα σάς οδηγήσω τότε ένώ και θα μοιραστούμε τά λεφτά!... του είπε ή Ντιάνα.

Τό αυτοκίνητο σάν άνεμοστρόβιλος πέρασε δίπλα τους. —Γρήγορα! Γρήγορα! ξεφώνισε ό αστυνομικός.

—Άρχισε τότε ένα άγριο κυνηγίο. Ή Ντιάνα ώδηγού-σε ψύχραιμα. Ή έλπίδα του κέρδους της έδινε θάρρος.

—Πιο γρήγορα! Πιο γρήγορα! φώναζε ό αστυνομικός.

—Έχω βάσει όλη την ταχύτητα! άπάντησε ή Ντιάνα. —Αί! νά!... Θα τόν φτάσουμε...

Τό κοκκινό φως του μπροστινού αυτοκινή-του φαινόταν τώρα κα-θαρά. Κερδίζαν διαρ-

—Κως έδαφος. Ξεφώνα δ-μως ή Ντιάνα έννοιωσε έ-να ρίγος στο κορμί της. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν άπάνω στο βο-λάν κι' αθόρυπα έπιασε τό μοχλό του φρένου... Ή ταχύτης του αυτοκινήτου λιγόστεψε ένώ ό αστυνο-μικός, μανιαμένος, προσ-πάθουσε να της πάρη τό βολάν από τά χέρια.

Ή Ντιάνα είχε άναγνώ-ρψει τό αυτοκίνητο του Τζίμμου! «Δέν μου μένει παρά να κά-νω μία τρέλλα, για να εξασφαλίσω τά ναύλα μου!» της είχε πη. Μα ήταν δυνατόν ό τίμιος αυτός νέος να είχε κλέψει σε τέτοια άπρόγνωση, ώστε να κλέψη και να σκοτώσει!...

—Να παρ' ή όρη! ξεφώνισε ό αστυ-νομικός. Προχώρησε!

—Οχι! άπάντησε πνιχτά ή Ντιάνα.

Την ίδια ώρα όμως στίγμι, τό άλλο αυ-τοκίνητο άρχισε να λιγοστεύει την ταχύτητα του και σταμάτησε.

—Προχώρησε και στάσου δίπλα του! είπε ό άνθρωπος που ή Ντιάνα, θελοντας και μη, ύπάκουσε. Μου τελείωσε ή βεν-εϊκε κατεβή από τό άλλο αυτοκίνητο δέν ήταν ό Τζίμμου...

—Έχασα τό παγινιδί! είπε ό άγνωστος. Ήξετε γερά νεύρα, ζήν! Παραδινώμαι!...

—Σας συχαίρω, μις! ένώ ό αστυνο-μικός ή Ντιάνα δέν άκούσε τά λόγια του. Κι' ένώ ό αστυνο-μικός περνούσε τις χειροπέδες στον κακοποιό, εκείνη έπρεζε μίς ένα μικρό σταθμό, άρπάζε τό ακουστικό της.

—Τζίμμου, άκούσε! του είπε. Έδώ ή Ντιάνα! Άυριο θα παν-τρεύουμε και θα φύγουμε μαζί. Σου δίνω προίκα 300 λίρες.

Με τις άλλες διακόσιες θα πλήρωνε τό χρέος της...

—Οχι! Οχι! Ντιάνα. Δέν γίνεται! Τα πράγματα χειρότερε-σαν απ' τη στιγμή που έφυγες. Ουδένισο ότι κάποιος έκλεψε

τό αυτοκίνητό μου! Τι θα γίνει τώρα;... Τό αυτοκίνητό σου είναι

—Τό ξέρω! του φώναζε ή Ντιάνα. Τό αυτοκίνητό σου είναι

έδώ! Θα γυρίσω άμέσως κοντά σου. Τζίμμου είμαστε πλουσιοί!

—Θα σου έξηγησω τώρα που θαρθω κοντά σου! Περιμένα με!

Εύχομαι, μις, της είπε ό λησδοστής, ένώ ή Ντιάνα ώδηγού-σε τό αυτοκίνητό της, γυρίζοντας στο Λονδίνο, με τους δυό άν-δρες και με μία βαλίτσα με τά κλοπιμαία, εύχομαι, ή άμοιβή που θα πάρετε για τη συλληψή μου, να σάς φέρη εύτυχία!

—Ευχαριστώ! του άπάντησε ή Ντιάνα. Νομίζω πως ή εύχή σου θα πραγματοποιηθή!...

ΤΖΩΝ ΤΣΩΣΕΛΟΡ

Ουτραλίας και
 ς 20—25 χρό-
 τα ματίου
 τη 7. Ήξάρ-
 ου, ζητω άλλικ-
 του Βελγίου,
 λική γλώσσα,
 χίρη Βιτά-
 μιδος 7. Θεσ-
 Λένα Ράλ-
 Τσιμισκή 50,

ЕРН

63

οι κα-
ελλαδα

Κ. Μ. Ν.
Τὰ στοι-
ον ὡς ἐ-
attery R.A.
οἶεν ἔχω.
ου μου
άνθρωποι —
ολετὰ
νία: Εὐ-
ιτὰ κη ν
ουλόπου-
ν, Α. Γε-
Γ. Στα-
Χ. Χαρά-
Ν. Πανα-
Μ. Σα-
λῶν, Ἐν-
"Ἄς ἐρ-
θέα, ὁδός
σω τοὺς

Ἐνταῦθα
ἀκί σας
λου ἀκό-
ζοπου-
αῖω ὅταν
σάπαν,
εἰαίως ἔ-
Μήπως ἔ-
ποστο-
οῦ σὰς ἐν-
τημα αὐ-
διαβάσετε
τοῦ κ.
χόπου.
Α. Κανα-
άκην, εὐ-
ζῆν. Ἀ-
δὲν μπο-
Ὁ νόμος
Ι. Μα-
κει πολὺς
χω ἀπαν-
5 τεύχος
θυναί που
ανθασμέ-
θα πάω
παρίσ-
προδοτῆς
ι νὰ λυ-
ουλον,
του ἔπρεπε
επιτεμερί-
ν τὸ ἀμε-
ρωμά του
σκοτώθη-
νάστηκαν

τελευται-
 εψε στήν
 ρήν, Βο-
 ρονται ἐπὶ
 τείων. Ν.
 κό Μεσο-
 κό ἐπανε-
 τό Εκλει-
 ατ ἐήν
 νει ασφα-
 Ο Π. Ε.
 ν γραψο-
 ρούς: Α.
 ως κατα-
 τά υπο-
 Δ η μ η-
 Α. Δεξεν-
 Α. Γεωρ-
 Κ. Χα-
 Ι. Κου-
 Α. Σαλ-

ἀναπο-
 λυγόντων.
 Κων. βουλον
 Παράσχο
 Δουκά-
 ν. Α. Β.
 α. "Ὅπως
 εἴθε τι ἐ-
 τίδῃν,
 νὰ ἔχετε
 χειροτε-
 ρὰς χρά-
 νας νὰ ἐα-
 ιώτην,
 ας ὀη-
 τυχῶς δὲν
 τοῦ.
 Β. Ι.

65

* Ἡ Σιλιόστρια καὶ οἱ σκοῦπες

Κάποτε λοιπόν, διώρισαν τὸ Να-
στράβιν, καίτιν, (γραμματέα) στὸ
Διοικητήριο τῆς Προύσας. Ἐκεῖ τὸν ἐ-
πισκέφθηκε μίᾳ μέρᾳ ἕνας ἀγαθὸς Ἀ-
νατολίτης, ποῦ ἤθελε νὰ ταξιδεύῃ ἀπὸ
τὴν Προύσα στὴ Σιλιστρία τῆς Βουλ-
γαρίας καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ κα-
νονήσῃ τὰ σχετικὰ
χαρτιά.

★

...με σπέρμα, γιατί η ζωή
...ΕΤΟΙΜΕΣ!...

Βαί! Βαί! τί έπαθε ό κόσμος, γιοβρουμ, μ' αυτό το βροχερό! Πλημύρα ήσαν, κατακλυσμός είνε, τέτοιο πιράμα χίτς, να μή το θεός σ' λέω, ντέν θυμάμαι. Το λοιπόν, καθώς το μεθό βροχή άκούω, άστραπές μαστροπές, χαλάς, κεραυνό φελιόν φιστίκ, ινέφαντε, χαλασμός Κυρίου είνονταν, από το πλάι-νό ύπόγειο της κυρίας 'Ανέθσας φωνή άκού-μένο ένεται:

μα! Ντέν θα βρέξει πάλι
πολύ να φωνάξει «βοήθεια»
τό κ. 'Ανθείτα;

Τὸ πιάσιμο

πρόν, καὶ σᾶς. Ἀλλὰ στὸ ἴδιο παχνὶ δὲν ἀνατραφέκατε ὅλοι; Ἄειντε νὰ χαθῆτε ἔτσι, ἔτσι, λοιπὸν. Μοιλόσια, Εὐκαττί-

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΝΓΗΜΑ

ή μια αθελητή σύσπασι του
που άκουμπούσε στη σκανδάλη έκαμε να
φύγη ή σφαίρα! Ή Έλσα λύγισε στα δυό

МІТРА І АН ХООУ

Είχε χάσει το μοναδικό σκοπό της ζωής του κι' ήταν έτοιμος να πεθάνει κι' αυτός...

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Ολοι με μία φωνή, θα σας πουν πως η τουνίκ είναι η «βεντέτα» της φετεινής μόδας. Βέβαια, παίρνει πολλές μορφές για να προσαρμοσθεί στην κάθε ώρα, στο κάθε ύφασμα, αλλά δεν απομακρύνεται από την βασική της γραμμή.

Για τα πρωινά ο Ζαν Πατού εμφανίζει την τουνίκ από λαινάς που έχει το χρώμα του γραφίτη. Δεν της βάζει γιακά ούτε κανένα απολύτως στολισμό κι' όλη της η όμορφη συνίσταται στην απλή της γραμμή. Για μόνη πρωτοτυπία έχει το κουμπωμα στην πλάτη και μία μαρτεγκά.

Για απογεύματα η τουνίκ συνδυάζεται με το ταγιέρ και μίας παρουνισιάς κομπιά και πρακτικά σύνολα.

Για βράδια ο Ζακ Φάτ μάς δείχνει μακρύ φουρώ από χρωματιστό κρέν-ντε-λαιν, που φοριέται με μαύρη τουνίκ από σατέν φουδραρισμένη με μουλίνα.

Και οι τουαλέτες χορού του Ροζάς είναι από μεταξωτή οργαντίνα και για συμπλήρωμα έχουν μια ταφταδένια τουνίκ. Δηλαδή η τουνίκ φοριέται όλες τις ώρες της ημέρας και τα βράδια.

Ο Κριστιάν Ντιόρ δίνει ιδιαίτερη σημασία εφέτος στα επανωφόρια του και παρουσιάζει τους ωραιότερους συνδυασμούς. Μ' ένα φόρεμα που έχει το χρώμα του χαλκού, παρουσιάζει ομοιόχρωμα σουέτερ και επανωφόρι γκρι. Ο Ουμπέρτος ντε Ζυβένου λανσάρε ιδιαίτέρως το χρώμα του μελιού σε επανωφόρια και σύνολα.

Ο οίκος Λανβέν-Καστιλλό δείχνει πολλά ταγιέρ από ζερζέ μάλλινα. Η Μάγνη Ρούφ συνδυάζει πολύ το μπλε και το μαύρο — πράγμα που εκ πρώτης όψεως φαίνεται αταίριαστο.

Και επειδή ξέρουμε, ότι οι λεπτομέρειες είν' εκείνες που συμπληρώνουν το ντύσιμο κάθε κομψής, ας μιλήσουμε λίγο για τις φετεινές λεπτομέρειες.

Δίδεται ιδιαίτερα σημασία στα κοσμήματα και είναι μάλλον ογκώδη. Χρυσό και άσημι ποικίλλονται με πολύχρωμες πέτρες και παρουσιάζουν βραχιόλια, δαχτυλίδια, σκουλαρίκια, καρφίτσες, κλίπς.

Σε μία δολομαυρή τουαλέτα βραδυή ένα παρόμοιο κόσμημα την στολίζει υπό τον κλίπ, ή καρφίτσα.

Σ' ένα ταγιέρ, που ό γιακάς του καταλήγει σε εσάρπα, το δέσιμο της συγκρατείται με μία καρφίτσα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Κι' αυτή κατέλαβε ση-
μαίνουσα θέσι εφέτος. Το
άστρακάν, το λούτρ, η
βίζόν, ή τώπ, ή μπρασά-
νάντε, θα χρησιμοποιηθούν
πολύ και όχι μόνον για ε-
πανωφόρια ή ζακέττες που
δεν είναι σε όλους προσι-
τά. Αλλά για να γαρνί-
ρουμε τους γιακάδες μας.

κόμη να συντελή στη γραμμή που έχει χαράξει η μόδα. Το μακρὸς του είναι τόσο, ώστε να καλύπτει έντελῶς τὸ φόρεμα.

Ακολουθεῖ τὸ επανωφόρι, πού ἔχει μακρὸς ἐπὶ δέσος, ριχτό, ἀλλὰ ὄχι πολὺ φαρδύ. Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν πρακτικὸ επανωφόρι πού ἐξυπηρετεῖ τὴν κάθε στιγμή. Μποροῦμε, ἂν θέλομε, νὰ τὸ γαρνίρουμε μὲ λίγη γούνα, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀπαραίτητο.

Ἄλλο εἶδος επανωφορίου εἶναι τὸ κοντὸ, πού μπορεῖ νὰ φουδραρισθῇ μὲ γούνα φθνή, ὅπως εἶναι τὸ ἀνιὼ ραζέ, ἢ λίγο ἀκριβότερη, μὲ βίζόν. Ὅσοι, ἐξ ἄλλου, μένουν πιστοὶ στὴν κλασσικὴ γραμμή, μποροῦν νὰ διαλέξουν τὴν κοῦπ τῆς ρεδιγκότας μὲ τὴν τεντωμένη ἐφαρμοστὴ πλάτη καὶ τὸ σχετικὸ φάρδος πρὸς τὰ κάτω, μὴ ξεχνοῦμε δὲ καὶ τὰ επανωφόρια ἀπὸ βελούδο κοτλέ, πού εἶναι κι' αὐτὰ πολὺ τῆς μόδας.

Τὰ ὕφασματα πού χρησιμοποιοῦνται γενικῶς εφέτος γιὰ τὰ διάφορα εἶδη επανωφορίων, εἶναι ἐλαφρά καὶ βαρὺά τουνίτ, λαινάς μὲ μακρὸ τρίχωμα, μονόχρωμα καὶ δίχρωμα σετάντ καὶ σετίδτ μὲ ἀνώμαλη ὕφανσι.

Γιὰ τὰ χρώματα θὰ προτιμήσετε τοὺς πῶδ σκούρους τόνους τοῦ καφέ, τὰ μπλε σὲ ἀποχρώσεις μὰτ, τὰ πράσινα καὶ φυσικὰ πάντα τὸ μαύρο.

ΤΟ ΚΟΤΛΕ ΒΕΛΟΥΔΟ

Ἀξίζει νὰ μιλήσουμε ἰδιαίτερώς γι' αὐτὸ τὸ ὕφασμα μιά πού ἡ μόδα τὸ ἐμφανίζει παντοῦ εφέτος, ἀπὸ τὴν ἀπλούστερη φούστα ὡς τὸ μπλουζόν, τὴ βέστα, τὸ ταγιέρ, τὸ επανωφόρι κι' ἀκόμη καὶ στὴν

Τὸν επανωφόρι, έντελῶς ἰδιαίτερα ἐφέτος, ἔχει πάρει μία προέχουσα θέσι στὴ γυναικεία γκαρνταρόμπα.

Ἐπειτα δὲν φτάνουν πιά ἓνα ἢ δύο επανωφόρια γιὰ νὰ περάσουμε τὸ χειμῶνα μας. Ἡ ἐφετεινὴ μόδα εἶναι πολὺ ἀπαιτητικὴ. Θέλει κάδε φόρεμα νὰ ἔχη καὶ τὸ ἀνάλογο επανωφόρι τοῦ μὲ τὴν ξεχωριστὴ κοῦπ, μὲ διαφορετικὸ φάρδος, διαφορετικὸ μακρὸς καὶ διαφορετικὸ βάρος.

Τὴν πρώτη γραμμὴ κατέχει τὸ έντελῶς εὐθύγραμμο επανωφόρι, πού γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπὸ λεπτὸ λαινάς, ὥστε καὶ τὸ ὕφασμα ἄ-

τὶς τσέπες, τὰ ρεδέρ, νὰ κάμουμε ἐσάρπες, βραχιόλια, κολλιέ. Ναι, ναι, μὴ σας φαίνεται παράξενο, ἀπὸ μετὰλλινα βραχιόλια, θὰ ἰδοῦμε λουριδὲς ἀπὸ γούνα μὲ μακρὸ ἢ κοντὸ τρίχωμα νὰ σχηματίζουν ἓνα ὠραιότατο βραχιόλι πού κλείνει μὲ ἓνα κόσμημα.

Τὸ ἴδιο καὶ στὸ λαιμό, στὰν εἰ-
φαντάζεσθε πόσο ὠραία πάει ἡ γούνα πάνω στὴν ἀπαλὴ γυναικεία ἐ-
πιδερμίδα.

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

5) Φαρδὺ παλτὸ φουδραρισμένο μὲ γούνα ραγκντοῖν ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι γαρνιρισμένα τὰ μανί-
κια καὶ ὁ γιακάς. Οἱ τσέπες εἶναι μεγάλες καὶ ἐξωτερικὲς γαρνιρισμένες μὲ μία πᾶτ καὶ κομπιά. 6)
Ἰδιόρρυθμο ταγιέρ τοῦ Οἴκου Κλαράν. Ἡ φούστα τοῦ εἶναι στενὴ καὶ ἡ ζακέττα ἐφαρμοστὴ χωρὶς
γιακά. Ὅλη τοῦ ἡ ἰδιόρρυθμία συνίσταται στὶς δύο μαρτεγκὰς πού εἶναι τοποθετημένες ἡ μία στὸ στή-
θος καὶ ἡ ἄλλη στὸν γοφόν. 7) Φορεματάκι ἀπογευματινὸ μὲ φούστα κλῶς. Τὸ κορσὰς ἔχει μίον
ποδιά πού φθάνει ὡς τὰ μισὰ τῆς φούστας καὶ εἶναι ἐφαρμοστὸ στὴ μέση χωρὶς ζώνη. Οἱ ὤμοι εἶναι
ριχτοὶ καὶ δὲν ἔχει δόλου μανίκια. Ὁ γιακάς εἶναι μπρὸς ὀρθίος καὶ γυριστὸς κι' ἀπ' αὐτὸν κρέμονται
δύο κορδόνια, πού μένουν κρεμαστὰ ἢ δένονται. 8) Κι' ἄλλο ἓνα ἀπογευματινὸ φόρεμα μὲ μαρτεν-
καὶ στὸ στήθος καὶ στὴ μέση. Τὰ μανίκια εἶναι ραγκλάν καὶ ὁ μπουστός ἴσιος χωρὶς νὰ ἐφαρμόζη.

τουαλεττίτσα, πού θὰ φορέσουμε σὲ μία ὄχι ἐπίσημη ἀπογευματινὴ
συγκέντρωση.

Ἡ ραβδωτὴ τοῦ ἐμφάνισι, δίνει τὴν εὐκαιρία σὲ συνδυασμοὺς ἀντι-
θέτων, δηλαδὴ τὴν διαφορετικὴ τοποθέτη-
σι τῶν ραβδώσεων.

Στὴ φούστα φυσικὰ οἱ ραβδώσεις το-
ποθετοῦνται καθέτες. Ἡ καλύτερη «κοῦπ»
γιὰ τὴ φούστα ἀπὸ κοτλέ βελούδο, εἶναι
ἡ κλῶς μὲ τέσσερα κοτλέ, πού θὰ εἶναι
φαρδύτερα ὅσο κατεβαίνουν, γιὰ νὰ σχη-
ματίζουν μὲ τὸ κυρίως πλαϊνὸ φύλλο τρεῖς
ἴσες ἀποστάσεις.

Ἡ τὸν ἴδιο τρόπο, χρησιμο-
ποιεῖτε τὸ κοτλέ βελούδο στὸ
ταγιερράκι σας. Ἡ φούστα τοῦ
θὰ εἶναι εὐθύγραμμη, μὲ μίον
μόνο πιέτα πίσω, γιὰ νὰ δίνη
πλάτος καὶ ἡ ζακέττα θὰ ἔχη
μικρὴν πιέσκα, πού θὰ φθά-
νῃ κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς καὶ
θὰ συγκρατῆται στὴ μέση μὲ
μῖα ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο βελούδο.

Τὸ ἴδιο θὰ ἐφαρμόσετε σ' ἓνα
ριχτὸ εὐθύγραμμο επανωφόρι μὲ
σταυρωτὸ κομμάτι, μὲ σειρὲς
κομπιά καὶ κοφτερὲς τσέπες.

Ἀντιθέτως, σ' ἓνα μπλουζόν,
θὰ τοποθετήσετε διαφορετικὰ τὶς
ραβδώσεις μὲ ἓνα μεγάλο κομ-
μάτι, πού θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἐπὶ
μέρος τοῦ μπλουζόν. Τὸ ὅποιο
μὲρος κάτω ἀπὸ τὸν κομμάτι
συνεχίζεται, μὲ τὶς ραβδώσεις
καθέτες. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ μανίκια
μὲ τὰ πουανιέ, μόνον πού ἔχουν
παλὶ τὶς ραβδώσεις ὀριζόντιες.

9) Ἐπανωφόρι γιὰ ἓνα κο-
πέλλα ἀπὸ κοντὸ λαινάς δι-
ακονά. Μεγάλος γιακάς,
κουμπωμα σταυρωτὸ καὶ τσέ-
πες πού σχηματίζονται μὲ δύο
πᾶτ. 10) Ταγιέρ κλασσικὸ μὲ
ἀόκριν γιακά κι' ἓνα λῶξεμα
σὲ ὅλη τὴ ζακέττα πού ἐπι-
τυγχάνεται μὲ πέννες. Ἡ
φούστα ἐπίσης εὐθύγραμμη
ἀλλὰ ἡ ζακέττα εἶναι ἴσια μὲ
δύο πᾶτ κατὰ μήκος τοποθε-
τημένα στὰ δύο πλάγια καὶ
καταλήγοντα σ' ἓνα κομπιά.

Επανωφόρι
τοῦ Ροι

1) Μοντέλο Λαν Βέν-Καστιλλό: Ἐπανωφόρι πρῶινὸ ἀπὸ τουνίτ. Εἶναι σταυρωτὸ μὲ 6 κομπιά ἀραιὰ το-
ποθετημένα καὶ ἔχει μεγάλο στρουγγυλὸ γιακά κι' ἓνα δέσιμο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Τὰ μανίκια εἶναι
φορβιά καὶ κολλημένα κομπιά. 2) Σύνολον πού ἀποτελεῖται ἀπὸ σουρωτὴ φούστα καὶ ζακέττοῦλα
κοντὴ μεσοτὴ καὶ κλειστὴ ὡς τὸν λαιμό. Μανίκια 7) 8) μὲ ρεδέρ στενὰ. 3) Μοντέλο Πατού: Ἐπανω-
φοράκι μὲ μέση καὶ γιακάκι μυτερό. ἔχει μεγάλες ραφτερὲς τσέπες καὶ 8 κομπιά ἀραιὰ τοποθετη-
μένα. 4) Ζακέττοῦλα ἐπίσης ἐφαρμοστὴ μὲ ἀμπεριμέν καὶ πιέτες. Ἀπὸ γιακά ἔχει μίον μεταξωτὴ ἐ-
σάρπα. Τὰ μανίκια εἶναι τρουά-κάρ καὶ ἡ φούστα εὐθύγραμμη.

Η κοίταδα τον διαμαντιών

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο νεαρός Γάλλος Ζάκ Μπρετόν, που βρίσκεται στη Νότιο Αφρική με την ελπίδα να βρει κανένα κρυμμένο θησαυρό, γνωρίζει δυο κυνηγούς, τον Ντίκ και τον Κλάας, καθώς κι ένα μικρό μαύρο, τον Κλάας, που του υπόσχεται ότι θα τον βοηθήσει να βρει διαμάντια. Οι τρεις φίλοι και ο Κλάας φθάνουν στη χώρα των Ζουλού, όπου κάνουν μια καλή προμήθεια από έλεφαντόδοντο. Ο μικρός μαύρος πληγώνεται από ένα ρινόκερο και σε λίγο προτείνει στους φίλους του να πάνε μαζί του στη χώρα, που γεννήθηκε, για να βρουν εκεί άφθονα διαμάντια. Ξεκίνησαν λοιπόν για να φτάσουν στον ποταμό Κολακάτ. Στο δρόμο τους βρήκε ένας τροσκατικός κυκλινός. Δεν έπεσαν όμως τίποτα κι όταν πέρασε, έπεσαν, όπως ήταν κατάκοποι, για να κοιμηθούν. Ενώ ο μικρός Κλάας αγρυπνούσε...

Με τις πρώτες ανταυγίες του πρωινού, ο Ζάκ σηκώθηκε πρώτος. Ανακάθησε στη θέση του και κύταξε ολόγυρά του. Το μέρος που είχαν κατασκηνώσει έμοιαζε σαν ένα κομμάτι που έβγαινε από τον παράδεισο. Μεγάλα κοπάδια πουλιών, με λυγρή λογής χρωματιστά φτερά, πετούσαν και χάνονταν μέσα στις πυκνές φυλλοσιές των δέντρων. Σερά φύλλα και παράξενοι καρποί ήταν πεσμένα εδώ και εκεί. Τίποτα δεν έδειχνε πως απ' αυτό το μέρος είχαν περάσει κάποτε άνθρωποι. Πράσινοι σάβερ γλιστρούσαν ανάμεσα στα πεσμένα κλαδιά και μεγάλες πολύχρωμες πεταλούδες κολυμπούσαν θορυπώντας στον αέρα.

Θαύμα! Έκανε δίπλα του ο Ντίκ που είχε ξυπνήσει κι' αυτός. Όταν θα γίνει πλούσιος, θαρρώ να χέσω μιά... βίλλα εδώ, για να περνά τα καλοκαίρια μου!

Έβαλε το χέρι του στο στομάχι και μουρμούρισε:

—Περιργό! Ποτέ άλλοτε δεν ένοιωσα τέτοια πείνα. Δεν νομίζεις, Ζάκ, πως το ποτάμι θάχει ψάρια;

—Γιατί όχι; αποκρίθηκε εκείνος. Έμπρός, πάρε τα συνεργά σου και τράβα. 'Η ιδέα σου δεν είναι διόλου άσχημη...

—Κι' εγώ θα πάρω το ντουφέκι μου, συμπλήρωσε ο Φέλτσον ανοίγοντας τα μάτια. Θα κάνουμε ένα πρώτο τάξεως κυνήγι. Προτείνω να μείνουμε εδώ δυο τρεις μέρες για να πάρουμε δύναμεις. Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι από κάθε άποψη, όταν θα περάσουμε την έρημο. Τι λές;

Η πρόταση του έγινε δεκτή άμεσως. Ο Κλάας τους εξήγησε τότε ότι, αφού αποφοιστήθηκε να μείνουν εκεί, έπρεπε να βάλουν ολόγυρα στον καταλισμό τους τους άγκυρους τους πασσάλους που είχαν στη βοσκάδα. Ο κίνδυνος να τους έπιπουν τη νύχτα άγρια ήταν μεγάλος. Οι λεοπαρδάλεις μάλιστα δεν λογάζονταν τίποτα. Ενώπιος που είχαν όλα μαζί τους.

Χωρίς πολλή άργηση, οι τέσσερις φίλοι τελείωσαν τη δουλειά τους. Κι' όταν τακτοποιήθηκαν όλα τα σχετικά με την ασφάλειά τους, ο Ντίκ με τ' άγκυρια του κι' ο Φέλτσον με το ντουφέκι του, κίνησαν για το κυνήγι. Ο Ζάκ και ο Κλάας έμειναν στην κατασκήνωσή τους να ετοιμάσουν φαγητά και να ελαχιστοποιήσουν για να παρασκευάσουν τις λιχουδιές που θα τους έφερναν οι άλλοι.

Ο Ντίκ ήταν βέβαιος πως θα ευρίσκε άφθονο ψάρι, γιατί είχε ακουστά ότι τα ποτάμια

της Ν. Αφρικής, έχουν πλούσιο περιεχόμενο κατάλληλο για τα στομάχια των καλοφάγων. Οι δύο φίλοι άνοιξαν με κόπο δρόμο ανάμεσα στα πυκνά κλαδιά. Έπρεπε να σταματούν κάθε τόσο για να ελευθερώσουν το πέρασμά τους. Η χαρακτηριστική μουχλα της ζούγκλας, τους έπαινε τη μύτη.

Ξαφνικά ο Φέλτσον έκανε ένα πήδημα προς τα πλάγια.

—Το νού σου, Ντίκ! φώναξε στο σύντροφό του που είχε προχωρήσει μπροστά. Σκύψε και μείνε ακίνητος!

—Τι τρέχει; ρώτησε αυτός γυρίζοντας τρομαγμένος.

—Ένα φίδι! Γίροσάχ'... μην κουνήσαι!

Δύο βήματα μπροστά τους, ένα περίεργο έρπετο με άσημενα λεπτά ζυγιστάνα κρεμασμένο από ένα κλαδί. Η άκρη της ουράς του ήταν κουλουριασμένη στο δέντρο και το πλάι του κεφαλιού πρηγανερχόταν σαν έκκριμές. Η διχαλωτή γλώσσα του πεταγόταν κάθε τόσο από το ανοιχτό στόμα του και τα χάντρινα μάτια του ήταν κορφωμένα πάνω τους, σαν να ήθελε να τους μαγνητίσει. Καθώς το σημάδεψε ο Φέλτσον, προσηύχθηκε να μαντέψει τι είδους φίδι ήταν αυτό. Το έβλεπε όμως για πρώτη φορά και δεν ήξερε. Δεν μπορούσε φυσικά να φανταστεί πως ήταν μιά ιχθύσα, το πιο επικίνδυνο έρπετο που υπάρχει στην περιοχή εκείνη. Παραφυλάει στα περάσματα και χτυπά τον άνθρωπο ή το ζώο που θα ζυγώσει, στο στέρκο. Αυτός που θα δεχτεί το χτύπημα είναι χαμένος.

Μα ο Φέλτσον ήταν καλός σκοπευτής. Με σταθερό χέρι πίεσε τη σκανδάλη και η σφαίρα του δεν λάθεψε. Το πέτυχε στο κεφάλι. Το φίδι με τ' άσημενα λεπτά τινάχτηκε ξαφνισμένο προς τα επάνω κι' ύστερα έπεσε στο έδαφος, μπροστά στα πόδια του Ντίκ, που είχε χάσει το χρώμα του.

—Πάει κι' αυτό! Έκανε αναστατώνοντας βαθεία ο Φέλτσον. Νομίζω πως κινδύνευες λίγο...

—Λίγο; ρώτησε ο Ντίκ που είχε δη το χάρη με τα μάτια του. Σίγουρα θα ήμουν μακριά της τώρα, αν δεν ήξερες καλό σημάδι...

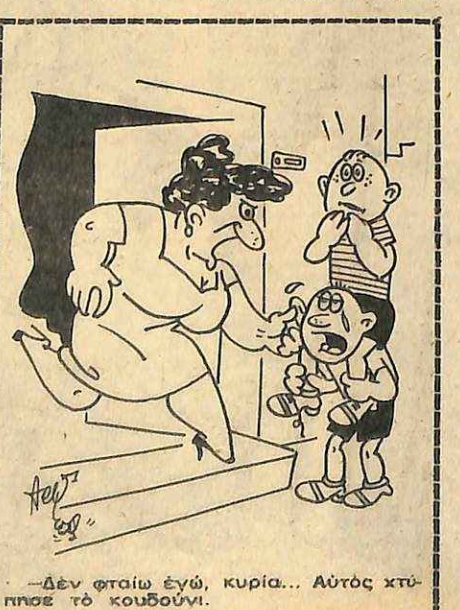
—Μήπως θέλεις να γυρίσουμε πίσω στην κατασκήνωσή;

—Όχι δά! απάντησε εκείνος που είχε ξαναβρεί τον εαυτό του. Για ποιο λόγο να γυρίσουμε; Αφού είμαστε στη ζούγκλα, θα υποστηρίξουμε τα πάντα. Στον πόλεμο όμως στον πόλεμο, λέει μιά σοφή παροιμία.

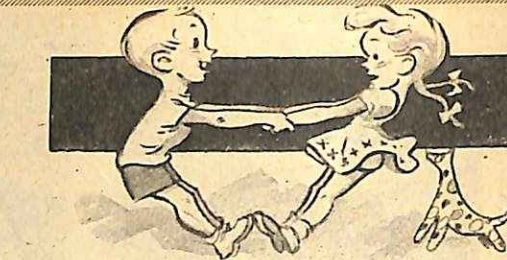
Στις όχθες του Όρεγκόν

Περπατώντας προσεκτικά, βγήκαν σ' ένα ξέφωτο. Το δάσος σταματούσε απότομα εδώ. Αφ' ην ένα χώρο ανοιχτό με άδολαχτα βλάστηση κι' ύστερα κατηφόριζε στην πλάγια. Τα δέντρα όμως εκεί δεν ήταν τόσο πυκνά. Άσπρες κηλίδες, ανάμεσα στο πράσινο, έδειχναν το έδαφος. Ο δρόμος τώρα ήταν πιο εύκολος. Προχωρούσαν με περισσότερη άνεση στον κατήφορο. Αντίλοpes, ζαρκάδια, κάστορες, πετάγονταν κάθε τόσο μπροστά τους κι' έτρεχαν να τρυπώσουν τρομαγμένοι κάτω από τις φυλλοσιές των μεγάλων θάμνων. Οι σαρπες σκαρφάλωναν στους κορμούς των δέντρων και τους κυττούσαν γεμάτες έκπληξη με τα χάντρινα μάτια τους...

Το ποτάμι ήταν τώρα κοντά. Δάση από τεράστια καλαμιά έφθαναν στις όχθες του. Τα ροζ και άσπρα άνθη της αγριολιμνιάς, έβιναν χοροδύμενο τον στο τοπίο. Το ποτάμι ήταν φαρδύ και πλατύ. Καθώς κατέβαινε όρμητικά προς τα κάτω, παράσπινε μαζί του κορμούς δέντρων.

—Δεν φταίω εγώ, κυρία... Αυτός χτύπησε το κουδούνι.

σάπια φύλλα και κλαδιά. Πελεκάνοι και νεροκόρακες, τρομαγμένοι από την παρουσία των ανθρώπων, απομακρύνονταν με θούρια, αφήνοντας κραυγές γεμάτες αγωνία. Ένας ποταμολόγος χωνόταν στο βούρκο γρυλλίζοντας. Ο Ντίκ κήρυξε παράμερα σ' ένα βράχο κι' έτοιμασε τα παρασάδια του, ενώ ο Φέλτσον χωρίς ν' απομακρυνθεί και πολύ, έριξε με τις πρώτες τουφεκίδες δύο φραγκόκοτες της Γουίνεας και άλλες δύο περδικές της ράτσας του Ναμακά, που έχουν περίφημο άσπρο κρέας. Γύρισαν φορτωμένοι στην κατασκήνωσή τους και το δείπνο τους ήταν πλούσιωτο. Τα ψάρια πάντων του Ντίκ, χωρίς κόκκαλα σχεδόν, είχαν τη γεύση στακακι κι' όλοι έβγαζαν τα δαχτυλά τους.

—Πρέπει να φάμε καλά, έλεγε ο Κλάας, γιατί πιο κάτω θα τα στερηθούμε όλα αυτά.

—Αν δεν είσαι δυνατός, η έρημος σε τρώει...

Τα βόδια έδωσαν αμέριμνα. Δεν τους ενοιαίζε ούτε το παρόν, ούτε το μέλλον και άβυσφορούσαν για τα διαμάντια και τις μαγικές πολιτείες του μικρού πηληγχα. Λογόστο οι τρεις μέρες πέρασαν γρήγορα και την τέταρτη το πρωί, χαράματα, κίνησαν πάλι για το μεγάλο και δύσκολο ταξίδι τους. Μια εβδομάδα αργότερα, περπατώντας συνέχεια, έφτασαν στις όχθες του Όρεγκόν, που έπρεπε να τον περάσουν για να βρεθούν αντίπερα. Μα δεν είχαν ούτε σχέδια, ούτε προγές και τα νερά του ποταμού, χωρίς να είναι όρμητικα, έβιναν την έντονη ανοιχτή θάλασσα.

Οι τοξιδιώτες βρέθηκαν σε δίλημμα, γιατί δεν ήξεραν τι να κάνουν. Από τη δύσκολη όμως θέση τους έβγαλε πάλι ο Κλάας, που τους πρότεινε — για να φτάσουν στην άλλη μεριά — να συνεχίσουν την πορεία τους προς τα εδωτερα. Πιο κάτω υπήρχε ένα εύκολο περάσμα, αλλά για να φτάσουν ως εκεί ήταν ανάγκη να σκαρφαλώσουν σε κάτι πανύψηλες βουνόκορφες.

—Τι λές; ρώτησε πονηρά ο Ζάκ τους άλλους. 'Αν φοβόσαι, είναι καιρός ακόμη να γυρίσουμε πίσω...

Ο Κλάας τον κύταξε έντρομος. Τα μεγάλα του μαύρα μάτια βούρκωσαν και τα χείλη του άρχισαν να τρέμουν. 'Αν ήταν λευκός, σίγουρα θα είχε γίνει κίτρινος σαν το λεμόνι. 'Η καρδιά του όμως πήγε στη θέση της, όταν άκουσε τον Φέλτσον να λέει:

—'Η ζωή είναι τόσο σύντομη, που δεν αξίζει παρά μόνο όταν τη ρωκινώμενη κανείς για να εξυπηρετήσει τους άλλους. 'Όχι, αγαπητέ μου Ζάκ, δεν πρόκειται να γυρίσουμε πίσω. Θα συνεχίσουμε και θα φτάσουμε στον προορισμό μας...

—'Ημουν βέβαιος για την απάντησή σου, Φέλτσον! Έκανε με πεποίθηση ο Γάλλος. Κι' αν ακόμη ήξερα πως θ' άφηνα τα κόκκαλά μου στην έρημο, δεν πρόκειται να εγκαταλείψω τον Κλάας. Τού έδωσα το λόγο μου να τον οδηγήσω κοντά στους δικούς σου. Και θα τον κρατήσω, ο κόσμος να χαλάσει...

Ο μικρός νέγρος πήρε το χέρι του και το έσφιξε στα δικά του με ευγνωμοσύνη. Δεν έθγαλε λέξη από το στόμα του. Μα η σιωπή του έλεγε πολύ περισσότερα, με λόγια.

Προσπαθούσε να εκφράσει με ρωτάει τι σκέφτομαι, είπε με παράπονο ο Ντίκ. Ούτε με απήντησε αν έχω διάθεση να εξακολουθήσω το δρόμο μου μαζί σας. 'Αλλ' ως είναι. Όταν θα φτάσουμε με καλό στην Κοίταδα των Διαμαντιών, τότε θα δοίμε ποιος θα μαζέψει τα περισσότερα...

Πεινασμένες τίγρεις

Γέλασαν οι άλλοι με τον τρόπο που μιλούσε ο φίλος τους, γέμισαν τους άσους τους. Καξανάριζαν υπομονετικά την πορεία τους. Τα τις έξη το απόγευμα, το θαμπόφωτο γινόταν όλο και πιο πυκνό, τους πληροφόρησε ότι πλησίαζε η ώρα που τ' άγρια βγαίνουν για κυνήγι κι' ότι καλά θα έκαναν να προετοιμαστούν για τη νύχτα. Στοιμάστηκαν στην κορφή ενός μικρού λόφου κι' έστησαν τον καταισισμό τους, γιατί λίγο πιο πέρα άρχιζε η έρημος. Μιά άγρια και τρομακτική σιγαλιά βασιλευσε παντού, που την διέκοπταν πότε πότε τα ούρλιαχτα των πεινασμένων τίγρεων. Ο Ζάκ ανατρίχιασε.

—Δεν μου άρσει διόλου αυτή η μελωδία, είπε στους συντρόφους του. Οι τίγρεις γυρίζουν κοντά μου. Μυρλιαχτα φαίνεται τα βόδια ή έμιας και μπορεί να έχουμε καμιά νυχτερινή επίσκεψη. Πρέπει να τα προφυλάξουμε με τους πασσάλους και ν' ανάψουμε φωτιά, ώστε να μη γοητευθούν να πλησιάσουν κοντά δώ...

Στο μη σέχε Σ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Το τέταρτο δώρο

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα μαζί με τη μοναχοκόρη τους την 'Ανταλμίνια, που τη λατρεύαν. Στα βαρβάρια της βασιλοπούλας παρουσιάστηκαν για νουές δυο νεράιδες. Μιά κόκκινη και μία μπλε. 'Η κόκκινη, χαρίζοντας στη βασιλοπούλα ένα μεγάλο μαργαριτάρι, είπε στο βασιλιά: —Όσο η 'Ανταλμίνια θα φοράει το μαργαριτάρι αυτό, τόσο θα γίνεται, μέρα με την ημέρα, πιο όμορφη, πιο πλούσια και πιο έξυπνη. Μα αν το χάσει, θα χάσει μαζί και τα τρία αυτά χαρίσματα.

Σε λίγο πάλι είπε και η μπλε νεράιδα: —'Η βασιλοπούλα πήρε τρία όμορφα δώρα. Το καλύτερο όμως θα της το χαρίσω εγώ, με μιά συμφωνία. 'Όσο θα έχει το μαργαριτάρι, το δικό μου δώρο θάβει σαν να μην έγινε. Όταν όμως το χάσει, θα έχει μια ταπεινή κορδιά...

Ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα πέταξαν απ' τη χαρά τους. Και για να μείνει άχρηστο το τέταρτο δώρο, αποφάσισαν να πάρουν τα μέτρα τους για να μη χάσει η κόρη τους το μαργαριτάρι.

Ο βασιλιάς λοιπόν πρόταξε το χρυσόχορδο του να φτιάξει μια μαλακταμένη κορνά καμωμένη έτσι, που μεγαλώνοντας η 'Ανταλμίνια, να μεγαλώνει και αυτή. Και στη μέση να στερεώσει τόσο καλά το μαργαριτάρι, που να μην υπήρχε φόβος να χαθεί.

Από τότε η 'Ανταλμίνια φορούσε την κορνά με μέρα-νύχτα στο κεφάλι της. 'Ο βασιλιάς όμως, απ' το φόβο μήπως χάσει η κόρη του το μαργαριτάρι της, δεν την άφηνε να βγει έξω από τα κάγκελλα του κήπου. Κι' αν τυχόν χαινε να βγει, την ακολουθούσαν τέσσερις αλικοί και τέσσερις αλκίτες.

Η 'Ανταλμίνια μεγαλώνοντας κι' ήταν η πιο όμορφη βασιλοπούλα του κόσμου. Ήταν τόσο πλούσια, που δεν ήξερε τι να κάνει τα πόδια της. Κι' ήταν και τόσο έξυπνη, που κι' οι σοφοί της χώρας έρχόντουσαν να πουν την γνώμη της.

Μα η 'Ανταλμίνια μεγαλώνοντας, γινόταν πιο υπέρφανη και πιο ακατάδεχτη. Ήταν ακόμη σκληρή, τογκούνα και ζηλιάρη.

Μιά μέρα, εκεί που έβλεπε βόλτες στο περιβόλι, θέλησε να βγει έξω. Οι αλικοί όμως της εμπόδισαν την έξοδο. Εκείνη τότε θυμωμένη, χτύπησε τους αλκίτες και σκαρφάλωνοντας στα κάγκελλα, βγήκε έξω και άρχισε να τρέχει...

Μα καθώς δεν ήταν μαθημένη, σε λίγο κουράστηκε. Σκύδοντας όμως σε λίγο να πη νερό, έπεσε η κορνά της με το μαργαριτάρι και χάθηκε μέσα στα νερά της πηγής...

Έτσι τώρα δεν ήταν πια η όμορφη βασιλοπούλα. Ήταν μια πάρα πολύ άσχημη και φτωχιά κοπέλλα. Και κοντά σ' αυτή, είχε χάσει και το μυαλό της. Δεν θυμόταν τίποτα. Ούτε από ποιά έρχόταν ούτε από ποιά πηγαίει.

Νόητσε στο δάσος κι' οι λυκοί άρχισαν να ούρλιαζον. Κι' η βασιλοπούλα τρομαγμένη πήρε το δρόμο πάλι για να βρει κάπου ένα καταφύγιο.

Ξαφνικά τότε είδε ένα φως. Έτρεξε προς τα εκεί και μπήκε σε μιά καλύβα, όπου καθόταν έδω; τη ρώτησε.

—Παιδάκι μου, από που έρχεσαι και τι ζητάς εδώ; τη ρώτησε.

—'Η 'Ανταλμίνια όμως δεν ήξερε τι να απαντήσει. Ούτε ποιά ήταν θυμόταν, ούτε που πηγαίει.

Η γρηούλα λυπήθηκε την άγνωστη εκείνη κοπέλλα και την κράτησε κοντά της.

Στο μεταξύ ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα πη-

γαν να πεθάνουν από τη λύπη τους.

Κι' όταν πώς οποιος εύρισκε τη βασιλοπούλα, θα την έπαιρνε γυναίκα του.

—Όλα τ' άρχοντοπούλα τότε βάλθη-

καν να βρουν την 'Ανταλμίνια.

Στα τρία χρόνια, ένα βασιλόπουλο από τη Φραγκία, έτυχε να περάσει απ' την καλύβα της γρηάς. Έπιασε κουβέντα μαζί της και μίλησαν και για τη βασιλοπούλα.

—Μα σου πω, του λέει η γρηά, καλά έκαμε και χάθηκε. Γιατί μπορεί ναταν όμορφη, πλούσια κι' έξυπνη, μα ήταν υπέρφανη και κανείς δεν την αγαπούσε!

Τη στιγμή εκείνη η 'Ανταλμίνια γυρίσε απ' το δάσος, που είχε πάει να βοσκίσει τα ζώα της γρηάς.

Μήπως είδες πουθενά τη βασιλοπούλα, κοπέλλα μου; τη ρώτησε ο βασιλόπουλο.

—Όχι, του αποκρίθηκε εκείνη.

—Τρία χρόνια γυρίζω να την βρω, της είπε εκείνο. Τώρα όμως θα σταματήσω πιά. Και θα φτιάξω εδώ στο δάσος ένα παλάτι, όπου θα μείνω για πάντα.

Το βασιλόπουλο τότε και τόκανε. Και μιά μέρα πηγαίνοντας στην πηγή, έσκυψε να πη νερό. Και τότε είδε να λαμποκοιτά μέσα στα νερά η χρυσή κορνά με το μαργαριτάρι.

Χωρίς να χάσει καιρό βούτηξε, την πήρε κι' έτρεξε στο βασιλιά.

—Μά η κορνά και το μαργαριτάρι της κόρης μας! φώναξε εκείνος. Μα πού να είναι η 'Ανταλμίνια μας;

Και πρόταξε να μαζευτούν τα κορίτσια που ήταν δεκαοχτώ χρονών στο παλάτι, για να δοκιμάσουν την κορνά. Τα κορίτσια παρουσιάστηκαν στο βασιλιά, μα σε κανένα δεν ταίριαζε η κορνά. Στο τέλος οι κοπέλλες είχαν:

—Ο βασιλιάς μās κοροϊδεύει. Να βάλουμε κλήρο. Κι' όποιος κερδίσει, αυτή θα πάει την κορνά και το βασιλόπουλο.

Το βασιλόπουλο όμως της Φραγκίας δεν το δέχτηκε αυτό. Τις παρακάλεσε να περιμένουν ως το βράδυ.

Λίγο πριν από το ηλιοσέλασμα, το βασιλόπουλο έβαλε έναν στρατιώτη να κυτάξει μήπως έρχεσαι από μακριά καμιά κοπέλλα. Κι' όσο περίσσευε η ώρα φώναζε κάθε τόσο:

—Βλέπετε ναρχεται κανείς; —Βλέπω μόνο τα λουλούδια να γέρνουν για να κοιμηθούν, αποκρίθηκε εκείνος.

Το βασιλόπουλο σε λίγο ξαναρώτησε:

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο Φεύτης

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας στρατιώτης, πουχε λιονταριού καρδιά, αλλά κι' ήταν φεύτης πρώτης.

—Ετοί δεν μπορούσε πιά ούτε τοιμουδιά να βγάλει δίχως όλοι να σκεφτούν: «Ψέμματα μās λέει πάλι!»

—Πες μου έου, έχεις ιδή κάκ; —Μάλιστα, κύριε, στο ζαχαροπλαστείο!

Σε μιά μάχη φοδερή τότε βρήκε καμιά όθλι ίοια δίπλα στην καρδιά. «Θεός σκαρφαλάει» είπαν όλοι.

«Ζώ!» φειδύρισε αυτός. Μα οι άλλοι δεν το χάσαν. «Ψέμματα μās λέει ξανά» είπαν πάλι και τον άψαν!

Α. ΑΓΓΥΡΗΣ

—Ερχεται κανείς; —Ερχεται μιά κοπέλλα, που οδηγεί τα ζωντανά της! αποκρίνετα εκείνος.

Κι' όταν έφθασε η τοπανοπούλα, αμέσως ο ούρανός σκοτεινίστηκε τόσο, που κανένας δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό της.

Ο βασιλιάς μόλις άκουμπησε την κορνά με το μαργαριτάρι στο κεφάλι της, είδε πως της έρχόταν ίσως-ισα. Και τότε η 'Ανταλμίνια ξαναέφθηκε τα δώρα της κόκκινης νεράιδας. Μα μαζί μ' αυτά, το πιο ωραίο ήταν το δώρο της μπλε νεράιδας που είχε άποκτησει: Την ταπεινή κορνά.

Και πέρτοντας στα πόδια των γονιών της ζήτησε να τη συγχωρέσουν που τους έκανε τόσο να στενοχωρηθούν. 'Υστερα, για ν' αποδείξει πόσο είχε αλλάξει η καρδιά της, κάλεσε τη γρηούλα στο παλάτι.

Σε λίγες μέρες, η χώρα γιόρταζε με χαρές και με τραγούδια τους γάμους της καλής και ταπεινής 'Ανταλμίνιας με το βασιλόπουλο της Φραγκίας. Κι' έζησαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η οδοντόβουρτσα

Ο Τοτός είναι τρομερά τεμπέλης, τόσο μολάτα που καμιά φορά βαρύνεται να πλυθεί. Περισσότερο όμως απ' το σαπουνί και το νερό ο Τοτός βαρύνεται την οδοντόβουρτσα. Γι' αυτό, μιά μέρα στο σχολείο, όταν η δασκάλα του τον ρώτησε πως πλένει ο κόσμος τα δόντια του, ο Τοτός άρχισε να κάνει τον έξυπνο:

—Με οδοντόβουρτσα κυρία! αποκρίθηκε. Μα από μέσα του έδραζε απ' το κόκο του, γιατί νόμιζε πως όλοι τον κοροϊδεύαν.

—Πολύ σωστά. 'Ελπίζω να έχετε κι' εσύ μιά οδοντόβουρτσα, είπε πάλι η δασκάλα.

—Όχι, δεν έχω, απάντησε ο Τοτός φορκισμένος και αίσχυρος πιά πως ήθελε να τον προσβάλουν.

—Θα έχουν όμως οι γονείς σου! επέμενε η δασκάλα.

—Ούτε κι' αυτοί έχουν!

—Τότε πως έβρεις ότι υπάρχουν οδοντόβουρτσες;

Κι' ο Τοτός βνάζοντας το άκτι του: —'Εχωμε, κυρία, εργοστάσιο που φτιάχνει τέτοιες!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Ο δάσκαλος: Σήμερα παιδιά μου, θα σας διδάξω για ένα είδος ανθρώπου που λέγεται κάκ.

—Και γυρίζοντας σ' έναν μαθητή που δεν προσέχει:

—Πες μου έου, έχεις ιδή κάκ; —Μάλιστα, κύριε, στο ζαχαροπλαστείο!

Ο πατέρας του Νίκου γυρίζει απ' έξω και του φέρνει διάφορα παιχνίδια.

Ο Νίκος, μόλις τα βλέπει αρχίζει να εκδηλώνει με όλους τους τρόπους τη χαρά του, μα έπειτα γίνεται σκεπτικός.

—Τι σκέφτεσαι, Νίκο; τον ρωτάει σε λίγο ο πατέρας του.

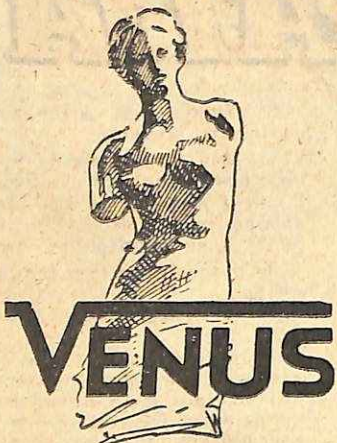
Κι' ο Νίκος σοβάρα: —Σκέφτομαι, πως είναι κρίμα που έχω μόναχά έναν πατέρα!

Η Ζωίτσα, ο οδοντογιάτρος και το πάθημα του περαστικού

Ζητείτε επιμύνη από το κατάντημα της έμπιστοσύνης σας τα ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Τα γυνήσια VENUS πρέπει να συνοδεύονται απαραίτητα από δελτίον τελωνειακής παρακολούθησης.

Γενική Αντιπροσωπεία:
ΠΙΟΚΟΣ Α.Ε.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΑΡΙΕΤΤΕ
Ριζική αποτρίχωση
Γενική αισθητική υπό
της Γαλλίδοςκ. ΑΡΙΕΤ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ
Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ
ΕΡΜΟΥ 51
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εξαιρούνται: Πανάδες, ρυτίδες, φακίδες, ακμή, κρεατοελιές, παχυσαρκία. Τελευταίος ανώδυνος ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ (Peeling).

ΓΟΝΕΙΣ!
Εγγράψετε τα κορίτσια σας εις τους φημισμένους οίκους ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ **ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ**
ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΚΑΤΑΡΤΙΖΕΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ: Υπερίδου 3 (Σύνταγμα), τηλ. 32.316.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλεως Κωνσταντίνου 73, τηλ. 470.522.
Σημειώσεις:
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΣ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθείας μακρας αποστάσεως, της Εταιρείας Ψυχικών Ερευνών. Όδος Κυψέλης 34Β. Ώραι επίσκεψης 9-1 και 4-6μ. τηλ. 812-278.

γκρίνιασε ο "Ολιν, βγάζοντας το ρεβόλβερ του.

Κι' ανέθηκε τρέχοντας τη σκάλα. Ο Ντάλλας τον ακολούθησε.

Φτάσανε σ' ένα είδος σοφίτας. Εκεί μέσα μύριζε μπαρούτι ακόμα πιο δυνατά. Μαζί μ' αυτό, ο Ντάλλας νόμιζε πως ξεχώρισε ένα άρωμα μωσίου.

Κυττάχτε! φώναξε ο "Ολιν, ρίχνοντας προς τα κάτω το φως του ηλεκτρικού φαναριού του.

Ένας μεγάλος σκούρος λεκές απλώνονταν στο βρώμικο πατώμα, κοντά σ' ένα μικρό σωρό από μισοκαμένα σπρίτα.

— Αίμα! πρόσθεσε ο "Ολιν.

Ο Ντάλλας είδε μία πόρτα, στο βάθος. Έτρεξε, την άνοιξε και κύτταξε τα μαύρα νερά του ποταμού, που κυλούσανε δέκα μέτρα χαμηλότερα.

— Τη σκοτώσε και την πέταξε από δω, είπε με σφιγμένα δόντια.

Ο "Ολιν πήγε κοντά του.

— Είναι πολύ πιθανό... συμφώνησε. Α, νά η βενζινακάτος της αστυνομίας του ποταμού. Ας τους κάνουμε σινιάλο...

Κι' αναδόσθηκε πολλές φορές το φανάρι του. Έν' άλλο φως του απάντησε από μακριά, με τον ίδιο τρόπο.

— Σε δέκα λεπτά θα βρισκωνται εδώ, πρόσθεσε. Περιμένετε τους έσείς, για να τους οδηγήσετε. Εγώ πάω να συγκεντρώσω τους άνδρες μου.

Ο Ντάλλας κήθηκε χάρη κι' εξακολούθησε τα φωτεινά σήματα με το ηλεκτρικό φανάρι του. Άκουγε τα σφυρίγματα του "Ολιν, στην άλλη πλευρά του κτιρίου.

Τα φώτα της αστυνομικής βενζινακάτου πλησίασαν. Ο "Ολιν ξαναγύρισε ο "Ολιν, το μικρό σκάφος είχε φτάσει κάτω απ' το μέρος που στέκονταν οι δυο άντρες.

Ψάχτε να βρήτε ένα πτώμα! φώναξε από ψηλά ο "Ολιν. Το πετάξαμε από δω πάνω. Δεν πιστεύω νάχη πάει πολύ μακριά...

Ένας δυνατός προβολέας της βενζινακάτου άναψε και φωτίσε ολόγυρα το νερό, σε μεγάλη έκταση. Η καρδιά του Ντάλλας σφίχτηκε, στη σκέψη πως η Ζοέ βρισκόταν κάπου εκεί, μέσα στον υγρό εκείνο τάφο...

Εμεινε πολλή ώρα καθισμένος χάρη, καπνίζοντας νευρικά, ενώ η βενζινακάτος εξερευνούσε μεθοδικά το ποτάμι.

Πέρασε πάνω από μία ώρα, ώσπου να ξαναβρούνε τη Ζοέ. Όταν φανερώθηκε επιτέλους το πτώμα της, ο "Ολιν κι' ο Ντάλλας είχαν κατεβή κι' αυτοί στη βενζινακάτο.

Δυο αστυνομικοί έμπλεξαν το μισόγυμνο κορμί της Ζοέ απ' τους γάντζους που τόχαν ανεβάσει στην επιφάνεια.

— Είναι η γυναίκα που ζητάτε; ρώτησε ο ένας απ' αυτούς τον "Ολιν.

Εκείνος στράφηκε και κύτταξε ερωτηματικά ο Ντάλλας. — Ναι, αυτή είναι! απάντησε ο τελευταίος με βραχνή φωνή.

Το μισό κρανίο της Ζοέ ήταν θρυμματισμένο, απ' τη

σφαίρα που την είχε σκοτώσει. Δεν είχε την παραμικρή ομοιότητα με την όμορφη και πρόσχαρη κοπέλλα που είχε γνωρίσει ο Ντάλλας...

Εμεινε ακίνητος, κυττάζοντας την, και το αίμα παγώνει σιγά - σιγά στις φλέβες του...

— Ούαλε, κανείς πώς την έκαψε κάποιος!... είπε σιγανά ο "Ολιν. Κυττάχτε σε τι κατάσταση βρίσκεται, η δυστυχισμένη!

Ένας αστυνομικός έριξε ένα σκέπασμα πάνω στο βασανισμένο και παραμορφωμένο κορμί του θύματος. Το πρόσωπό του είχε πρασινίσει...

— Ε, τι περιμένετε τώρα; φώναξε ο Ντάλλας στον "Ολιν. Γιατί δεν πάτε να πιάσετε αυτούς τους δυο κακούργους;

Ε

Ο Μπέιντ είχε διακρίνει μία λάμψη, μέσ' στον καθρέφτη που βρισκόταν μπροστά του. Την ίδια στιγμή, έσπασε ένα κρύσταλλο και τα συντρίμια του τινάχτηκαν μέσα στ' αυτοκίνητο.

Ο Ρίκο έμπηξε μία φωνή στριγγί. Ο Μπέιντ πάτησε γκάσι, και η Μπουί έκαμε ένα πήδημα προς τα εμπρός.

Ο Μπέιντ έστριψε σ' ένα στενό κι' ανώμαλο δρόμο. Ένα γυαλί τον είχε πληγώσει στο λαιμό, κι' ένοιωθε το αίμα να κυλάει μέσ' στο γιανό του. Βλαστήμησε σιγανά.

— Μα τί έγινε; τραύισε ο Ρίκο, μόλις μπόρεσε να μιλήσει. Ποιος πυροβόλησε;

— Πώς θές να ξερω; γαύγισε ο άλλος.

Ωστόσο, δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει! Κάποιος είχε βρεθεί εκεί γύρω, όταν σκότωσε εκείνη την καταραμένη σπιούνα... Έν' αυτοκίνητο, σαν του Ρίκο γυριζόταν εύκολα. Αν λοιπόν ο άνθρωπος εκείνος είδοποιούσε την αστυνομία, κι' αν φανερώσε το πτώμα πριν το παρασύρει το ρεύμα, θα τσακάνανε το Ρίκο.

Ήξερε δε καλά ο Μπέιντ πως ο Ρίκο δεν ήταν ικανός να κρατήσει το στόμα του κλειστό. Ο κάθε αστυνομικός μπορούσε να τον αναγκάσει να μιλήσει, να τα πει όλα. Καί, σίγουρα, θα προσπαθούσε τότε να τα φορτώσει όλα σ' αυτόν, στο Μπέιντ...

Τούδωσε μία δυνατή κλωταία στο πόδι.

— Ε, ζύπνα! του φώναξε με μανία. Κύτταξε τί ζημιές πάθαμε.

Ο Ρίκο, που είχε ζαρώσει στο πίσω καθισμα, ανασηκώθηκε, στράφηκε και κύτταξε την τρύπα που έχασκε στο πινινό κρύσταλλο. Συγχρόνως παρατήρησε μ' ανακούφιση πως δεν τους παρακολουθούσε κανένα αυτοκίνητο.

Πρέπει να μη χάσουμε στιγμή, αν θέλουμε να γλυτώσουμε! του είπε ο Μπέιντ. Υποψιάζομαι πως μάς παρακολουθούσε κάποιος ντετέκτιβ. Είδε τ' αυτοκίνητο... Δεν προλαβαίνουμε ν' αλλάξουμε το σπασμένο κρύσταλλο, πριν μάς τσακώση η αστυνομία... Αν δε βρούμε το πτώμα, δε μπορούμε να μάς κάνουνε τίποτα. Αν όμως το βρούνε, την έχουμε άσχημα!

Ο Ρίκο πρασινίσει... — Έσύ μ' έμπλεξες σ' αυ-

ΓΑΛΛΙΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ «ΝΟΤΙΣ»

Αφίχθη η Γαλλίς αισθητικός (Diestheticienne agréée) του Ινστιτούτου Καλλονής «Notis» Κυρία Υποπνε, ητις εφαρμόζει έντελώς νέας μεθόδους, βάσει του συστήματος του Ιατρού Maurin, δια την εξάλειψιν ρυτίδων, ακμής, αποτρίχων, κυτταρίτιδας και παυσσαρκίας, μεταχειριζομένη νεώτατου τύπου μηχανήματα. Επίσης εφαρμόζει το γυναικείο δια το αποτελεσματά του Peeling του Ιατρού Maurin. Δέχεται καθημερινώς εις το Ινστιτούτον Καλλονής «Notis», Βουκουρεστίου 16 (τηλ. 613-114).

Καίτοι Νάυλον 22
Νάυλον Έστρα 27
Άμερικής Ντυπόν 35
Περιπίου 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΛΟΥΓΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΜΟΔΑ ΤΕΧΝΗ

Επανελθόν εκ του ταξιδίου μου εις Εύρωπην όπου ελαβον μέρος εις το διεθνές φεστιβάλ των Παρισίων, παρακολουθήσας τας νέας κομμώσεις

«ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ»

Επίσης παρακολουθήσας εις Τουρίν, Βρυξέλλας και Παρισίων την περιμανάντ

ΟΥΔΕΤΕΡΑ

Κομμωτήριον «Μασκώτ»
ΚΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ
Ευτυχίδου 1, Παγκράτι
Τηλ. 72-406

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΝΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΠΥΝΕΒΟΥΝΗ - ΑΝΔΑΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010
Επίσκεψις δωρεάν από 9.30-13.00 & 8.00

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΡΜΟΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

«ΤΕΡΕΖΑ»

Σίνα 14 και Ακαδημίας
Αί τελευταίαι επιστημονικά μέθοδοι.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
Όδος Κρήτης 6
(παροδος Λισίων, πλατ. Βάθης)
Δέχεται καθ' έκαστην. Τηλ. 52869

τη τη βρωμοδουλειά, βόγγησε. Σου τόχα πη ώστόσο πως δεν ήθελα ν' ανακατευτώ σ' όδους! Άσε με να κατεβώ! Δεν θέλω να με βρουνε μαζί σου!

Ο Μπέιντ τέντωσε απότομα το χέρι του και χτύπησε δυνατά στο στόμα το σύντροφό του.

— Βούλωσ' το λοιπόν, κτήνος! μούγκρισε. Τώρα είμαστε κι' οι δυο μπλεγμένοι!... Άλλοιμονό σου, αν επιχειρήσεις να μου τ' σκάσεις...

Ο Ρίκο έγειρε προς τα πίσω κι' έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του.

Μπορούμε να δικαιολογηθούμε πως μάς κλέψανε τ' αυτοκίνητο, πρόσθεσε ο Μπέιντ.

— Άν καταφέρουμε να σκαρώσου με ένα άλλοι...

Μας είδε εκείνος ο άνθρωπος! διέκοψε ο Ρίκο, που ο φόβος του είχε ξαναρχίσει να νεύρα κι' είχε ξαναρχίσει να λειτουργεί το μυαλό του. Καλά μ' έμπλεξες, αυτή τη φορά, βρωμιάρη! Και δεν υπάρχει τρόπος να ξελασπώσω... Κάτι τέτοιο περιμένα ο "Ολιν, για να με γράψω!

Μη χαλές την καρδιά σου, απάντησε ψυχρά ο Μπέιντ. Ίσως να μην τη βρούμε... Θα γυρίσουμε τότε στη Λέσχη, για να μάθουμε τι έγινε. Δεν μπορούνε να μάς κάνουνε τίποτα, ώσπου ν' ανακαλύψουνε την αλήθεια.

— Άκουσε! είπε ξαφνικά ο Ρίκο. Άστυνομικές σειρήνες!

Ο Μπέιντ πάτησε φρένο κι' έστριψε σε μία μικρή πόροδο. Σταμάτησε εκεί, κατέβηκε απ' τ' αυτοκίνητο και περίμενε, στο πεζοδρόμιο, με το χέρι στο ρεβόλβερ.

Ο Ρίκο έριξε μία φοβισμένη ματιά απ' το σπασμένο πινινό κρύσταλλο. Κι' είδε να περνάνε ολόταχως απ' το μεγάλο δρόμο δυο ασπρόμαυρα αυτοκίνητα της αστυνομίας, που τρέχανε κατά τη Γιούντιν Στρήτ.

Δεν έχασε τον καιρό του, αυτό το γουρούνι! γκρίνιασε ο Μπέιντ, και ξαναεβήκε στη Μπουί. Τους είδοθηκε άμέσως... Μένει να μάθουμε τώρα αν θα τη βρούμε! Διαλέγοντας διάφορους μικρούς και λιγοστυχαστούς δρόμους, έφτασε στη Λέσχη σε πέντε λεπτά της ώρας. Αφίπνετε λεπτά της ώρας. Αφίπνετε τη Μπουί στο σταθμό αυτοκινήτων.

— Ε, κουνήσου! Βγές από κεί! είπε σκουπίζοντας το μέτωπό του. Δεν έχομε πολλή ώρα στη διάθεσί μας.

Ο φύλακας προχώρησε προς το μέρος τους.

— Με ζήτησε κανείς, Τιμ;

— Ναι, ο κ. Ντάλλας. Του είπα πως είχατε γυρίσει σπίτι σας. Νομίζω πως πήγε εκεί να σ'ας βρή...

— Έχει κανένα άλλο αυτοκίνητο, Ρίκο; ρώτησε ο Μπέιντ με κοφτή φωνή. Θα μάς χρειαστεί ίσως.

— Ναι, έχω την Πακάρ, ά-

πάντση ο Ρίκο με πνιγμένη φωνή.

— Φέρτε την στην πίσω πόρτα, είπε ο Μπέιντ στο φύλακα. Μπορεί ν' αναγκαστούμε να φύγουμε βιαστικά.

— Μάλιστα, κύριε.

Ο Μπέιντ άρπαξε το Ρίκο απ' το μπράτσο και τον τράβηξε προς τη μικρή είσοδο.

Μπορούμε να εμπιστευθούμε το φύλακα; τον ρώτησε.

— Ναι, ο Τιμ είν' έν τάξει... άφασίωμένος σε μένα!

— Σίγουρα, μάς πυροβόλησε ο Ντάλλας. Ήθελε ως εδώ, φαίνεται, για να δη την κοκκινομάλλα. Δεν τη βρήκε, μάς πήρε από πίσω κι' έφτασε ως το ποτάμι. Ήμουνα τρελλός που πήρα αυτό το καταραμένο αυτοκίνητό σου! Μπορεί να τ' αναγνωρίση ακόμα κι' ένας στρατός...

Ο Ρίκο μπήκε στο γραφείο του κι' άναψε το φως. Το χέρι του έτρεμε, καθώς γεμίζει δυο ποτήρια με ούισκυ. Έδωσε το ένα στο Μπέιντ κι' άδειασε τ' άλλο μονορούφι. Ήπιε ύστερα κα δεύτερο κι' έπεσε σε μία πολυθρόνα.

— Έσύ που τα κατάφερες έτσι, πρέπει να βρής τώρα τον τρόπο να ξεμπλέξουμε! είπε.

— Θάναι εύκολο, αν δεν την ξαναβρούμε. Άλλοιώς...

Ο Μπέιντ άναστήκωσε τους ώμους του και πρόσθεσε:

— Δεν μπορείς να πληρωθής τί γίνεται εκεί κάτω;

Ο Ρίκο πήρε έναν αριθμό στο τηλέφωνο. Άφου περίμενε

λίγο, είπε στο μικρόφωνο:

— Έσύ είσαι, Σάμ; Έδώ Ρίκο. Άκουσε! Ούάελα να π'ας άμέσως ως το Πίντερς 'Εντ. Βρίσκειται εκεί η άστυνομία. Προσπάθησε να μάθης τι κάνει, και τηλεφώνησε μου. Ούαχης 50 δολάρια, αν κάνης γρήγορα.

Εκλείσε ύστερα το τηλέφωνο και στράφηκε στο Μπέιντ.

— Θα πάη να δη ο Σάμ και θα μου τηλεφωνήση, είπε.

— Πού έχεις βάλει τα πέντε χιλιάδικα που σουδωσε ο Κίλ; ρώτησε ο Μπέιντ. Πάρτα γρήγορα... καθώς κι' όσα άλλα λεφτά έχεις εδώ. Μπορεί να χρειαστή να τ' σκάσουμε άμέσως. Πρέπει να μ'αστε έτοιμοι!

Ο Ρίκο έβρεξε με τη γλώσσα του τα στεγνωμένα χείλια του.

— Τρελλάθηκες; βόγγησε. Δεν μπορώ να φύγω έτσι, να τα παρατήσω όλα. Είν' η ζωή μου, αυτό το μαγαζί!

— Μάζεψε τα λεφτά! Ξανάπε επιτακτικά ο Μπέιντ. Σου το λέω, για το καλό σου... Μείνε εδώ, αν σου γουστάρη. Εγώ όμως θα σε παρατήσω, μόλις μάθω πως την ψαρεύανε απ' το ποτάμι!

Ο Ρίκο έκλεισε τα μάτια του. Φαντάστηκε τον έαυτό του στην άστυνομία, να τον ανακρίνουν εξαντλητικά οι άνθρωποι του "Ολιν, χρησιμοποιώντας κα κλόμπ και τα έκτυφωτικά φώτα τους...

Πήδησε απ' την πολυθρόνα του, με το πρόσωπό του μου-

σκεμένο από κρύο ιδρώτα.

— Μα που θές να πάω; είπατε, κλαψιάρικα, άρπάζοντας απ' τα πότα το Μπέιντ. Κι' η Λέσχη μου; Τι θα την κάνω; Ο Μπέιντ έλευθερώθηκε, με μια άπότομη κίνηση.

— Έλα μαζί μου, στο Ρέντ Ρίβερ, του πρότεινε. Δεν πρόκειται ναρθη να μάς βρή ο "Ολιν, εκεί κάτω. Μην ξεχνάς δε πως μάς περιμένουνε τ'οσα λεφτά... έναμυισ εκατομμύριο δολάρια! Τί άξία έχει, μπροστά σ' αυτό, το ψωρομάγαζό σου;

Ο Ρίκο ξεροκατάπιε κι' έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

— Άλλη έξυπνη ιδέα σου, αυτή; είπε. Έσύ π'ας να με τρελλάνης!

— Βούλωσ' το πιά! τον διέκοψε άγρια ο Μπέιντ. Μάζεψε άμέσως όσα λεφτά έχεις, σου είπα!

Ο Ρίκο βγήκε, τρεκλίζοντας. Ο Μπέιντ τον άκούσε να φωνάζη το Λουίτζι. Άναστήκωσε τους ώμους του, κάθισε κι' ήπιε ένα ούισκυ.

Λυπότανε μονάχα που θάφευγε και δεν θα ξαναβλέπε πια την Άνιτα. Είχε ανακαλύψει το ρεσταوران όπου εργαζότανε, και την περίμενε κάθε βράδυ με τ' αυτοκίνητό του εκεί κοντά, μόνο και μόνο για να τη δη που έβγαινε, όταν σκόλαζε.

Κάποτε μάλιστα, την παρακολούθησε από μακριά ως το σπίτι της κι' έμεινε μισή ώρα εκεί απ' έξω, κυττάζοντας το φωτισμένο παραθύρο της, και βλέποντάς την να πηγαίνει μες στην κάμαρά της ώσπου να πλαγιάσει.

Φρόντιζε να μην παρουσιαστή καθόλου. Δεν είχε επιχειρήσει ποτέ να την πλησιάση. Έλεγε με το νου του πως είχε αποδρακωθή και πως έχανε τον καιρό του. Ωστόσο, μία δύναμη ακατανίκητη τον έσπρωχνε να την κυττάξη από μακριά...

Σε δέκα λεπτά, ο Ρίκο ξαναγύρισε, κρατώντας μία βαλίτσα. Την άφισε πάνω στο γραφείο και είπε:

— Όσο θα λείψω, θα φροντίξη για τη Λέσχη ο Λουίτζι... Έχω εδώ, μέσα 2 χιλιάδες δολάρια, χωρία από τις 5 χιλιάδες του Κίλ. Μα να το ξερής, δε θα φύγω, παρά μονάχα αν είναι απόλυτη ανάγκη.

Τον διέκοψε ξαφνικά ένα κουδούνισμα του τηλεφώνου. Άρπαξε τ' ακουστικό, ενώ ο Μπέιντ έγερνε πίσω στην πολυθρόνα του χωρίς να τον χάση απ' τα μάτια του.

— Ναι, Σάμ, εγώ είμαι, ο Ρίκο... Τι γίνεται λοιπόν εκεί κάτω;

— Όσο άκουγε την απάντησι, η φυσιογνωμία του αλλοιωνότανε.

— Α, έτσι... Καλά... Εύχαριστ' Σάμ. Πέρασε απ' τη Λέσχη και ζήτησε το Λουίτζι. Θα σου δώση αυτά που σου ύποσχέθηκε.

Εκλείσε το τηλέφωνο και στράφηκε στο Μπέιντ, που

Πελάτισσαι γίνονται δεκτά έως 45 ετών.

ΜΟΔΕΣ «ORIGINAL»

άρτι μεταφρασθέν εκ Καίρου, διατίθεται τα καλύτερα μοντέλα.

ΟΜΗΡΟΥ 34

είχε σηκωθεί κι' όλας κι' έ-
παιρνε τη βαλίτσα.

— Την βρήκαμε!... μουρμού-
ρισε. 'Ο Σάμ είδε πού την βγά-
ζανε απ' το νερό, έδώ και τρία
λεπτά.

— 'Ας φύγουμε λοιπόν ά-
μέσως, είπε ο Μπέιρντ. Δρό-
μο για το Ρέντ Ρίβερ!

— 'Ο Ρίκο τράβηξε τα μαλ-
λιά του.

— Νά τα παρατήσω όλα;
βόγγησε. Θα καταστραφώ!...

Μα ο Μπέιρντ είχε βγί κι'
όλας στο διάδρομο. 'Ο Ρίκο

άρπαξε το παλτό και το κα-
πέλλο του κι' έτρεξε πίσω του.

— 'Η μπλέ Πακόρ τούς περί-
μενε μπροστά στην πόρτα της
υπηρεσίας.

— Θα βρήτε μέσ' στο κου-
τί με τα εργαλεία μιάν άλλη
πλάκα με αριθμό, είπε ο φύλα-
κας. Γέμισα με μπενζίνη το

ρεζερβουάρ. Κάτω απ' το πί-
σω πάτωμα υπάρχει ένα αυτό-
ματο... Μπορώ να κάνω τίποτ'
άλλο για σάς;

— Νά πάρτε από δω τη
Μπουϊκ, του σύστησε ο Μπέ-
ιρντ.

— Αυτό έγινε κι' όλας. Την
άφισα σ' ένα γήπεδο, ένα χι-
λιόμετρο μακριά από δω.

— Μπράβο! είπε με θαυμα-
σμό ο Μπέιρντ. Μία χαρά τα
καταφέρντε, βλέπω...

— 'Αν σάς
ρωτήσουμε, θα πητε πως δεν
μάς είδατε καθόλου.

— Φυσικά.

— 'Ο Ρίκο ανέβηκε στην Πα-
κάρ.

— Σας εύχομαι καλή τύχη,
του είπε ο φύλακας. 'Εννοία
σας, ξέρω εγώ πως θα τούς
στείλω περίπατο!

— Εύχαριστώ, Τίμ. Θα ξα-
νάρθω ίσως... πρόφερε ο Ρί-
κο με σδυσμένη φωνή.

— 'Ο Μπέιρντ ξεκίνησε. Βγή-
καν απ' το σταθμό αυτοκινή-
των και προχώρησαν στο δρό-
μο.

— 'Ο Μάκ "Ανταμ περίμενε
μέσα στ' αυτοκίνητό του να
φανή ο Τζίλλις, όταν είδε να

περνάη ο Ρίκο με την Πακάρ.
Τού φάνηκε πως αναγνώρισε
το Μπέιρντ στο βολάν.

— Δίχως να διστάση τότε, άρ-
χισε να τούς παρακολουθή, κα-
ταλαβαίνοντας από ένστικτο
πως ήταν σπουδαιότερο αυτό,
παρά να περιμένη τον Τζίλλις...

ΣΤ'

Κουβαριασμένος στο πίσω
κάθισμα, ο Ρίκο κύταζε μ' ά-
γωνία το φώς που έρχιχναν
στο δρόμο τα δυνατά φανάρια
της Πακάρ.

— 'Ηταν βέβαιος τώρα πως
δεν θα ξανάβλεπε ποτέ πιά τη
Λέσχη Φρού - Φρού. Το μέλλον
άνοιγότανε μπροστά του σαν
σκοτεινό κι' άπειλητικό βά-
ραθρο...

— 'Αν δεν πετύχαινε ο Μπέ-
ιρντ, θάταν αναγκασμένος να
ξεκινήση πάλι απ' το μηδέν!

— 'Ο Μπέιρντ δεν είχε να χάση
τίποτα, γι' αυτόν όμως αλλά-
ζανε τα πράγματα: Είχε δημι-
ουργήσει, μιά θέσι, μιά περι-
ουσία, είχε γίνει κάποιος...

— 'Αφινε πίσω του μιά άνθη-
ρη επιχείρησι, ένα καινούργιο
επιπλωμένο διαμέρισμα, ντου-
λάπες γεμάτες κοστούμια και
μιά Μπουϊκ...

— 'Επρεπε νάχη χάσει τα μυα-
λά του, για να βρεθή μπεδε-
μένος έτσι άσχημα!

— 'Εχουμε άλλα 25 χιλιά-

μετρα, ως τα σύνορα της πο-
λιτείας, είπε ο Μπέιρντ. Θα
πάρουμε ύστερα απ' το Σρέ-
δεπορτ τ' αεροπλάνο του Λίν-
κολν Φώλς... 'Αν πάνε καλά
όλα, αύριο βράδυ θάχουμε φτά-
σει στον προορισμό μας.

— 'Ο Ρίκο δεν άπάντησε. 'Ε-
χωσε τα χέρια του στις τσε-
πες του παντελονιού του και
κώθηκε βαθύτερα στο κάθισμά
του.

— 'Η βροχή έδερνε το παρ-
μπρίζ και τη σκεπή του αυτο-
κινήτου. Δεν υπήρχε πολλή κί-
νησι στο δρόμο, κι' έτσι ο Μπέ-
ιρντ μπορούσε να σωφάρη γρή-
γορα.

— Θάναι ζόρικη δουλειά να
βγάλουμε το Χάτερ απ' το βάλ-
το, συνέχισε ο Μπέιρντ. Μα
πιστεύω να τα καταφέρουμε...
'Εχω εξασφαλίσει μιά βάρκα...
Μόλις περάσουμε τα σύνορα,
θα πάρης στο τηλέφωνο τον
Κιλ και θα τον κατατοπίσης
για όλα.

— Κι' αν άποτύχουμε; μουρ-
μούρισε ο Ρίκο.

— Πρέπει να πετύχουμε!

— Μα, αφού μάς πληρώση
ο Κιλ, όταν του παραδώσου-
με το Χάτερ, πως θα κάνουμε
για τα υπόλοιπα λεφτά; Μιά
και δεν μπορούμε να έμφανι-
σθούμε στην πόλι, πως θα μά-

θουμε την ήμερα πού θα πά-
ρη τα φιλά ο Κιλ;

— Και γιατί έχεις την ι-
δέα πως δε μπορούμε να γυρί-
σουμε στην πόλι; Δεν τον φο-
βάμαι εγώ, τον "Ολιν".

— Θα μάς στήη παγίδα,
θα μάς πιάση! είπε ο Ρίκο,
κυττάζοντας επίμονα το Μπέ-
ιρντ.

— 'Αν θέλεις τα λεφτά,
πρέπει να πάς να τα βρής.

Δεν γίνεται άλλοιώς. Θα ριψο-
κινδυνεύουμε λιγάκι... 'Απ'

τη στιγμή πού ο Κιλ θα παρα-
λάβη το Χάτερ, δεν θα πρέπει
να τον χάσουμε ούτε στιγμή
απ' τα μάτια μας.

— Γιατί μπλέχτηκε, εγώ;
γκρίνιασε πάλι ο Ρίκο. Εά-
ναι ή καταστροφή μου.

— Μπορείς να τα παρατή-
σης και να φύγης, όταν σ' ά-
ρέσει, είπε ο Μπέιρντ. 'Αν δεν
το θέλεις το μερτικό σου, το
παίρνω εγώ.

— 'Ο Ρίκο βυθίστηκε και πά-
λι στη σιωπή, κυττάζοντας μη-
χανικά την φαρδιά μαύρη κορ-
δέλλα του δρόμου, πού φαινό-
τανε σαν να την καταβρόχθι-
ζαν οι ρόδες της Πακάρ...

Κάθε τόσο, ο Μπέιρντ έρ-
ριχνε μιά ματιά στον καθρέ-
φτη πού είχε μπροστά του. 'Ε-
βλεπε μακριά δυο φώτα πού
τον παραξενεύανε... Κάποιο
αυτοκίνητο βρισκότανε πίσω
τους, σε καμιά έκασοστή μέ-
τρα άπόστανι, από τότε πού
είχαν βγί στο μεγάλο δρόμο.

Δεν πίστευε να τούς παρα-
κολουθούνε. Μα δεν μπορούσε
ν' άδιαφορήση για ένα πιθανό
κίνδυνο...

— 'Αν ήταν ή άστυνομία, δεν
θα τούς παρακολουθούσε έτσι
συνεχώς, αλλά θα τούς προσ-
περνούσε και θα τούς ά-
νάγκαζε να σταματήσουνε.

Ποιάς μπορούσε νάναι λοι-
πόν; Κάποιος ντέτεκτίβ του
Διεθνούς 'Αστυνομικού Πρακτο-
ρείου; Δεν ήταν άπίθανο...

— 'Ο Μπέιρντ έσφριξε τα δον-
τια του. 'Υστερα έσπρώξε το
Ρίκο με τον άγκώνα του και
του είπε:

— 'Υπάρχει πίσω μας έν'
αυτοκίνητο πού δεν μου γου-
στάρει καθόλου! 'Εχε το νού
σου... 'Εγώ θα προπαθήσω να
χάσουμε τα ίχνη μας.

— 'Ο Ρίκο στράφηκε, πνιγμέ-
νος απ' τη συγκίνησι, και κύ-
ταξε τα δυο φωτεινά σημάδια...

— 'Ο Μπέιρντ πάτησε λίγο
γκάζι, για ν' αύξηση σιγά-
σιγά την ταχύτητα της Πα-
κάρ, απ' τα 100 στα 120 χι-
λιόμετρα.

— 'Εν' εκεί ακόμα, του εί-
πε ο Ρίκο.

Δεν μπορούσε πιά ο Μπέ-
ιρντ να σωφάρη με τόσο ταχύ-
τητα, μέσ' στη βροχή. 'Ο δρό-
μος γλυστρούσε, κι' ήταν κίν-
δυνος να τσακιστούνε.

— Καλά, είπε. Θα σταμα-
τήσουμε, για να δούμε τι γυ-
ρεύει.

Και λιγότεψε σιγά - σιγά
την ταχύτητα.

— Το ίδιο κάνει και τ' άλ-
λο άμάξι! είπε, ανησυχώντας
τώρα στα σοδάρα.

Φρενάρισε στην άκρη του
δρόμου. Κυττάζαν κι' οι δυο
τα φανάρια του άλλου αυτο-
κινήτου πού πλησιάζανε. 'Ο ά-
δηγός του φάνηκε να διστά-
ζει. 'Υστερα άνοιξε ταχύτητα
και τούς προσπέρασε.

— 'Ο Μπέιρντ πρόλαβε να εβ

Ένα χοντρό, καθισμένο στο βο-
λάν μιάς Λίνκολν.

— Άναψε ένα τσιγάρο και εί-
πε:

— 'Ας τον άφίσουμε να φύ-
γη. 'Ισως να μη μάς παρακο-
λουθούσε. Πάντως, είναι καλλί-
τερα να φυλαγώμαστε...

— 'Εγώ λέω να συνεχίσου-
με... είπε ανήσυχος ο Ρίκο.
Δεν περάσαμε ακόμη τα σύνο-
ρα της πολιτείας.

— 'Ο Μπέιρντ κούνησε το κε-
φάλι του. Πραγματικά, δεν τό-
χε σκεφθί...

— Έβαλε πάλι μπροστά το μο-
τέρ και ξεκίνησε, προσπαθών-
τας, όμως να μην περάση τα
60 χιλιόμετρα την ώρα.

Δεν φαινότανε τώρα πουθε-
να τα πισινά φώτα του άλλου
αυτοκινήτου. 'Ενα χιλιόμετρο
μακρύτερα, ο Μπέιρντ πρόσε-
ξε μιά διασταύρωσι.

— 'Ισως νάστριψε κατά
κει, είπε. Θα πατήσω γκάζι...

Κι' άνοιξε πάλι ταχύτητα,
στο μεγάλο δρόμο.

— Ρίξε μιά ματιά πίσω,
σύστησε στο Ρίκο. 'Ισως να
παίξη το κρυφτούλι...

— 'Εκείνος κύταξε, αλλά δεν
είδε κανένα φώς. 'Εμεινε ώσ-
τόσο γυρισμένος προς τα πί-
σω, ψάχνοντας το σκοτάδι μέ-
σα απ' το σπασμένο κρύσταλ-
λο.

— 'Επειτα από μερικά χιλιά-
μετρα, είπε ξαφνικά:

— 'Εν' αυτοκίνητο' πίσω
μας!

— Το ίδιο είναι;

— Δεν ξέρω. 'Απέχει καμ-
μιά τετρακοσαριά μέτρα.

— 'Ο Μπέιρντ βλαστήμησε με
σιγανή φωνή και πάτησε όλο
το γκάζι. 'Η Πακάρ άρμησε
μπροστά, μ' ένα πήδημα.

Μολονάτι όμως έτρεχε με
120, δεν μπόρεσε ν' άφισή πί-
σω τ' άλλο αυτοκίνητο.

Μερικά χιλιόμετρα ακόμη,
και θα φτάνανε στα σύνορα της
πολιτείας. Φάνηκε μπροστά
τους ή μικρή πόλις Μπρέντ-
γουντ, σ' άπόστασι 50 χιλιο-
μέτρων απ' το Λίνκολν Φώλς.

Το Μπρέντγουντ ήταν βυθι-
σμένο στο σκοτάδι, όταν έφτα-
σε στον κεντρικό δρόμο του ή
Πακάρ. Είχαν χτυπήσει 2 με-
τά τα μεσάνυχτα.

Στην άλλη άκρη της πόλε-
ως, ο Μπέιρντ είδε τα φώτα
ένος καφενείου πού διανυκτέ-
ρευε.

— 'Ισως νάχουμε τηλέφωνο
έδώ... είπε λιγοστεύοντας την
ταχύτητα. Ζήτησε τον Κιλ και
ταχύτητα. Ζήτησε τον Κιλ και

πές του πως λογαριάζω νάχω
το Χάτερ μετά τρείς ήμέρες.
Νόρθη τότε στο μέρος του ραν-
τεβού μας και να φέρη τα
λεφτά.

Φρενάρισε μερικά μέτρα μα-
κριά απ' το καφενείο, φροντί-
ζοντας ν' άφισή τ' αυτοκίνη-
το στη σκιά.

— Όταν κατέβηκε ο Ρίκο, κύ-
ταζαν κι' οι δυο προς τα πί-
σω, στον κεντρικό δρόμο, άλ-
λά δεν είδαν πουθενά τ' αυτο-
κίνητο πού τούς παρακολου-
θούσε.

— 'Ισως νάσβυσε τα φώτα
του ο φίλος και νάρχεται με
τα πόδια... παρατήρησε ο Μπέ-
ιρντ, χώνοντας το χέρι του μέ-
σα απ' το παλτό του για να
σας απ' το παλτό του για να

Τη-
λεφώνησε στον Κιλ... Μίλησε
του για το Ντάλας. Πές του
να βεβαιωθή πως δεν τον πα-
ρα... όταν θάρη να
πάρα το Χάτερ... 'Εγώ θα

Η σύγχρονη ΓΥΝΑΙΚΑ

Στις κοσμικές συγκεντρώ-
σεις και στους κλειστούς
χώρους το μακιγιάζ πρέ-
πει να είναι σταθερό και
διάρκες.

Στο γραφείο και γενικά
στους τόπους της έργα-
σίας κάθε γυναίκα έχει
ανάγκη από ένα καλό και
μόνιμο μακιγιάζ.

Στο ύπαιθρο και στα Σπόρ
το σταθερό μακιγιάζ είναι
άπαραίτητο γιατί δεν μπο-
ρεί μια γυναίκα να κρατά
μαζί της τα σύνεργα του
μακιγιάζ.

Στην πόλι και την καθημε-
ρινή ζωή πρέπει να είσθε
πάντα καλά και σταθερά
μακιγιαρισμένη.

Δεν συνηθίζεται καθόλου να μακιγιάρεται μία γυ-
ναίκα έξω από το σπίτι της.

Το τέλειο και σταθερό μακιγιάζ
ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ
Σας το προσφέρει το
ΜΕΙΚ - ΑΠ
Linnia

"Ένας άριστος συνδυασμός Κρέμας και Πούδρας.
Μακιγιάρει, Τρέφει και τονώνει την 'Επιδερμίδα.

φροντίσω για τον άλλον, αυ-
τον πού μάς παρακολουθεί.

— 'Αφού ο Ρίκο μπήκε στο κα-
φενείο, ο Μπέιρντ άπομακρύν-
θηκε άθόρυβα απ' την Πακάρ
και κρύφτηκε στο σκοτεινό
κούφωμα μιάς μεγάλης πόρτας,
απ' όπου μπορούσε να βλέπη
καλά το δρόμο.

Περίμενε μερικά λεπτά.

— 'Υστερα το εξασκημένο αυτί
του άκουσε κάποιον πού πλη-
σίαζε.

Κύτταξε προς το μέρος απ'
όπου άκούγταν οι θόρυβοι,
αλλά δεν είδε τίποτε. Σε λίγο
όμως διέκρινε μιά σιλουέτα,
που πλησίαζε την Πακάρ.

— 'Ξέρει καλά τη δουλειά του,
αυτός ο κατεργάρης! σκέφτη-
κε.

— Πραγματικά, είχε κατορθώ-
σει να φτάση τόσο κοντά του,
δίχως να τον αντίληφθί.

— 'Ο Μπέιρντ δεν έκαμε καμ-
μιά κίνησι. 'Η μαύρη σιλου-
έτα πήγε κοντά στην Πακάρ.

Βεβαιώθηκε πως δεν υπήρχε
κανείς μέσα, και προχώρησε ά-
θόρυβα προς το φωτισμένο κα-
φενείο.

— 'Ο Μπέιρντ αναγνώρισε το
χοντρό πού τούς είχε παρακο-
λουθησει με τη Λίνκολν του.

— 'Ο Μάκ "Ανταμ λάβαινε τα
μέτρα του. Θυμότανε τι είχε
πάθει ο Μπούρνε. Μα έπρεπε
να μάθη τι ζητούσαν εκεί ο
Μπέιρντ κι' ο Ρίκο.

— 'Ενοιαζε τον κίνδυνο πού
διέτρεχε. 'Ισως να του στή-
νανε παγίδα. Μα μπορεί και
να νόμιζαν πως του είχανε ξε-
φύγει...

Πλησίασε στο τζάμι του κα-
φενείου, για να ρίξη μιά μα-
τιά μέσα.

— 'Εκτός από ένα γεροντάκο,
πού χαμουριότανε πίσω απ'
τον μπαγκ, δεν είδε κανέναν

άλλον στην άκρη. 'Υστερα δέ-
αλλοι τον Ρίκο, μέσα στον τη-
κρινε το Ρίκο, μέσα στον τη-
λεφωνικό θάλαμο. 'Ο Μπέιρντ
όμως δεν φαινότανε πουθενά.

— 'Ο Μάκ "Ανταμ κατάλαβε
πως θάχε μείνει κάπου μέσ'
στο σκοτάδι. 'Ερριξε μιά γρή-
γορη ματιά, πάνω απ' τον ώμο
του... κι' είδε πίσω του το
Μπέιρντ, με το πιστόλι στο
χέρι!

— Ψηλά τα χέρια! του εί-
πε εκείνος σιγανά. 'Αν κουνή-
θης, στην άναψα!

— 'Ο Μάκ "Ανταμ σήκωσε τα
χέρια του.

— Μα τι πάθατε... επιχεί-
ρησε να διαμαρτυρηθί. Πήγαι-
να νά μπω στο καφενείο...

— Σκαμός! τον έκοψε ο
άλλος. Ξέρω καλά τι μου γίνε-
ται. Μας παρακολουθούσε απ'
την ώρα πού ξεκινήσαμε.

— Τρελλαθήκατε; 'Εγώ...

— Πήγαίνε στ' άμάξι μου!

— Κάνε γρήγορα! διάταξε ο Μπέ-
ιρντ.

— 'Ο Μάκ "Ανταμ άπιστοχώ-
ρησε προς την Πακάρ.

— 'Ο Ρίκο βγήκε απ' το κα-
φενείο. Σταμάτησε, κατόπλη-
τος, βλέποντας το Μάκ "Αν-
ταμ, κι' ένοιασε να λύνωνται
τα γόνατά του.

— 'Ελα κοντά! του είπε ο
Μπέιρντ. Ψάξε τον. Θάναι ώ-
πλισμένος.

— 'Ο Ρίκο ψαχούλεψε απ' έ-
ξω τα ρούχα του Μάκ "Ανταμ,
σαν ν' άγγιζε φείδι. Κι' έδγα-
λε απ' τη θηκη πού έκρυβε κά-
τω απ' τη μασχάλη του ένα
άστυνομικό ρεβόλβερ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεις

«ΚΑΜΠΑΝΑ»

3.500 ΔΡΧ.

Σε δέκα μήνες

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
Maison d'Athenes
ΣΤΕΛΛΑΣ ΦΩΦΩΣ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ
ΑΘΗΝΑ

Το πλέον σύγχρονο
Κομμωτήριο των Αθηνών

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 31 ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΡΜΗΣ

Ο Άγγλος στρατιώτης ζούσε μέσα στη ντουλάπα, στο ίδιο δωμάτιο με τους Γερμανούς στρατιώτες.

ΕΖΗΣΕ 4 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΝΤΟΥΛΑΠΑ!

Η άπιστευτη περιπέτεια ενός Άγγλου στρατιώτη

Ανάμεσα στα έκθεματα του αγγλικού πολέμου Μουσείου, είναι και μια απλή ντουλάπα, που είναι συνδεδεμένη με μια από τις πιο καταπληκτικές σελίδες του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Η ντουλάπα αυτή υπήρξε για τέσσερα χρόνια η μοναδική κατοικία ενός Άγγλου στρατιώτη, που προσπαθούσε να αποφύγει τη σύλληψη του από τους Γερμανούς.

Ο στρατιώτης αυτός λεγόταν Πάτρικ Φόουλερ και το 1914 υπηρετούσε με το αγγλικό εκστρατευτικό σώμα στη Γαλλία. Μετά από μια μάχη, όμως, ο Φόουλερ βρέθηκε ξαφνικά πίσω από τις γραμμές των Γερμανών.

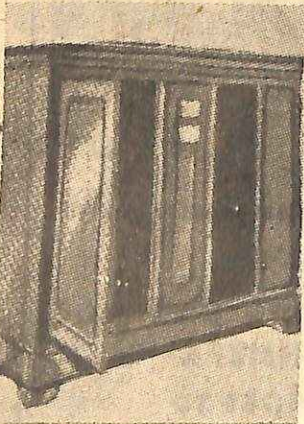
Θέλοντας να αποφύγει την αιχμαλωσία, κρύφθηκε σε ένα δάσος, με την ελπίδα ότι θα του δινόταν η ευκαιρία να περάσει τις γερμανικές γραμμές και να ξαναγυρίσει στο σύνταγμα του. Η ευκαιρία, όμως, δεν του δόθηκε επί τέσσερις μήνες.

Μια μέρα, στην καρδιά του χειμώνα, βρέθηκε μπροστά του ο Γάλλος ξυλοκόπος Λουί Μπασκίν, που βλέποντας την τραγική κατάσταση του, τον πήρε στο σπίτι της πεθεράς του κ. Γκωμπέρ. Χωρίς να λογαριάσουν τον κίνδυνο που διέτρεχαν, η κ. Γκωμπέρ, η κόρη της και ο Μπασκίν αποφάσισαν να κρύψουν τον Φόουλερ.

Το μόνο σημείο του σπιτιού, που παρουσίαζε τη μεγαλύτερη ασφάλεια από τις συχνές έρευνες των Γερμανών ήταν μια ντουλάπα με δυο πόρτες. Έβγαλαν λοιπόν από μέσα τα περισσότερα ρούχα και στρίμωξαν σε μια γωνία τον Φόουλερ.

Πέρασε έτσι αρκετός καιρός, στο διάστημα του οποίου ο Άγγλος στρατιώτης ζούσε πάντοτε στριμωγμένος μέσα στην ντουλάπα.

Ξαφνικά, όμως, οι Γερμανοί ανάγγειλαν στην κυρία Γκωμπέρ ότι θα επιτάξουν ένα δωμάτιο στο σπίτι της — και μάλιστα το δωμάτιο που βρισκόταν η ντουλάπα.

Η περίφημη ντουλάπα, που βρίσκεται τώρα στο Άγγλικό Μουσείο Πολέμου.

να κουνήσει τα μουδιασμένα μέλη του.

Κάποτε, που δεν κατόρθωνε να αποφύγει μια μικρή κίνηση, οι Γερμανοί κτύπαζαν καχύποπτα προς το μέρος της ντουλάπας. Η κ. Γκωμπέρ, όμως, που βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο, αποκοίμιζε τις ύποψιες τους, λέ-

γοντας ότι θα έπρόκειτο για ποντίκια. Για να διώξει μάλιστα τα άνυπαρκτα ποντίκια, άνοιξε την πόρτα της ντουλάπας και τά... μάλωσε!

Μια άλλη μέρα ο Φόουλερ κατάλαβε με τρόμο ότι δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει ένα φτάνισμα. Όλα τότε θα πήγαιναν χαμένα!

Ο Φόουλερ φταρνίστηκε και περίμενε το μοιραίο. Άλλ' από μια καταπληκτική και άπιστευτη σύμπτωση οι Γερμανοί που είχαν μεθύσει, άρχισαν ένα τραγούδι εκείνη τη στιγμή και ο θόρυβος του φταρνίσματος πνίγηκε στις φωνές τους.

Η παράξενη συμβίωση του Φόουλερ με τους Γερμανούς στρατιώτες κράτησε πάνω από ένα χρόνο, ως την ημέρα που η κ. Γκωμπέρ διατάχθηκε να πάρει όλα τα έπιπλα της και να εγκαταλείψει το σπίτι.

Το έξυπνο μυαλό της κ. Γκωμπέρ βρήκε και πάλι τη λύση: Ο Φόουλερ θα μεταφερόταν στο καινούργιο σπίτι χωρίς να βγεί από τη ντουλάπα, μαζί με όλα τα έπιπλα. Την ημέρα της μετακομίσεως, μάλιστα, ένας Γερμανός στρατιώτης προθυμοποιήθηκε να βοηθήσει τον Λουί Μπασκίν, που μετέφερε τη ντουλάπα.

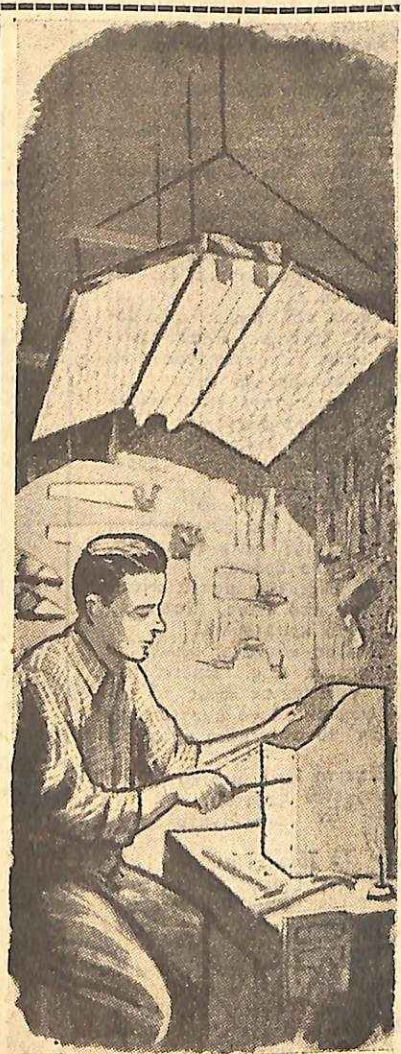
Όταν κατάλαβε πόσο βαρεία ήταν, εξέφρασε την έκπληξή του και έδειξε τη διάθεσή να εξακριβώσει την αιτία. Εύτυχώς, όμως, αρκέστηκε στη βεβαίωση της κ. Γκωμπέρ, ότι η ντουλάπα ήταν γεμάτη από υαλικά.

Στο νέο σπίτι, φάνηκαν για λίγο ότι τα πράγματα δεν θα ήταν τόσο τραγικά για τον Φόουλερ. Υπήρχε ένα μικρό δωμάτιο, στο οποίο μπορούσε να ξεμουδιάσει, όταν δεν υπήρχε άμεσος κίνδυνος. Άλλα, για μιά ακόμη φορά, οι Γερμανοί έκαναν επίταξη στο σπίτι της κ. Γκωμπέρ και ο Φόουλερ κλείστηκε πάλι στη ντουλάπα.

Στο μεταξύ, όμως, η κλιμασμένη υγεία του χειροτέρευε ολοένα και η τροφή που έτρωγε γινόταν όλο και πιο σπάνια. Κάθε μέρα που περνούσε σήμαινε και από έναν θάνασιμο κίνδυνο για τον Φόουλερ και τους τρεις Γάλλους που τον έκρυβαν. Χάρη στη μοναδική τύχη του, όμως, οι Γερμανοί δεν τον άνεκαλύψαν.

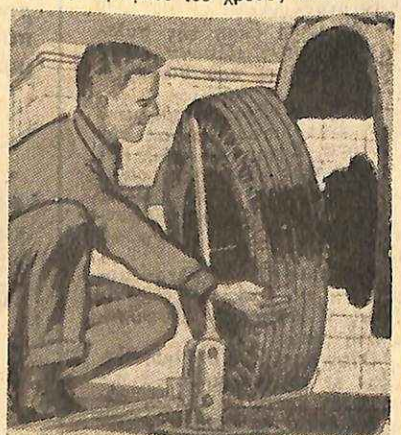
Οι περιπέτειες του Φόουλερ τελείωσαν με την είσοδο των Άγγλων τον Οκτώβριο του 1918. Ο βασανισμένος στρατιώτης βγήκε από το παράξενο σπίτι, που είχε ζήσει σχεδόν τέσσερα χρόνια και ξαναγύρισε στην Άγγλια.

Όσο για την ήρωική κυρία Γκωμπέρ, την κόρη της και τον Λουί Μπασκίν, που ολόκληρη τη διάρκεια του πολέμου διακινδύνευαν τη ζωή τους για να σώσουν τον Φόουλερ, παρασημοφορήθηκαν από τον βασιλέα της Αγγλίας και τους δόθηκε μια σύνταξη για την αναγνώριση των υπηρεσιών τους. Το αγγλικό Μουσείο του Πολέμου, επίσης, πλήρωσε ένα σεβαστό ποσό για να αποκτήσει την περίφημη ντουλάπα.

ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ

Αν στο γραφείο σας ή στο εργαστήριό σας χρησιμοποιείτε λάμπες φθορισμού, μπορείτε τοποθετώντας πλάι σ' αυτές δύο ειδικά αντανακλαστικά κάτοπτρα να θερμάνετε συγχρόνως το χώρο, στον οποίο εργάζεστε. Το γεγονός, ότι οι λάμπες αυτές αναπτύσσουν, κατ' αυτόν τον τρόπο, αρκετή θερμαντική δύναμη, το ανακάλυψε τυχαία, πρό τινος, ένας Αμερικανός τεχνίτης, ο οποίος κάνει σήμερα με την εφεύρεσή του χρυσές δουλειές.

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Αν έσκαψε το λάστιχο του αυτοκινήτου σας και θέλετε ν' αλλάξετε τροχό, θα σας βοηθήσει πολύ ο νέος «αυτολάστιχο» που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Είναι μια νέα εφεύρεση, που σηκώνει τον τροχό και τον φέρνει από ύψος ακριβώς που θέλετε. Δεν έχετε βέβαια να τον σπρώξετε και να τον προσαρμόσετε στον έξοδό του. Ο νέος «αυτολάστιχο» είναι χρησιμωτάτος ιδίως στους οδηγούς μεγάλων αυτοκινήτων, που έχουν πολύ βαρείς ρόδες.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το μοιραίο γράμμα

Η δασκάλα δεν είχε ακόμα έρθει και οι μαθήτρες του σχολείου των «ἀναφανδίων» κουβεντιάζαν μέσα στην αυλή.

Στην εξώπορτα, μια γρηούλα με κάσπα μαλλιά, που προσπαθεί να κρατήσει σπិតό το κυρτό της κορμί, κουβεντιάζει κι' αυτή με μια μεσοκοπή, με στεγνό, αλλά συμπασχτικό πρόσωπο, που η θλιμμένη έκφρασή του έδειχνε όλη την απογοήτευσή της στερημένης γυναίκας.

Μου λένε πως θα έχασα το μυαλό μου, για να θέλω να μάθω τώρα στα γεράματα γράμματα... Μά χιτάρα της καρδιάς μου... έλεγε η γρηούλα στη συμμαθήτριά της τη γεροντοκόρη. Θέλω ν' αλληλογραφώ μόνη μου με το παιδί μου, που λειπει δεκαπέντε χρόνια από κοντά μου. Θέλω να του γράφω μόνη μου τον καύμο και τον πόνο της ψυχής μου. Πόσο πεθύμησα να τον σφίξω στην αγκαλιά μου!... Δεν λέω... Άς είναι καλά... Λεφτά μου έστειλε... Μ' αγόρασε το σπιτάκι που κάθομαι και εισπράττω κάθε μήνα από την Τράπεζα όσα μου χρειάζονται από εκείνα, που έχει καταθέσει σ' όνομά μου. Εδώ και τρία χρόνια... Μά, άλλο είναι να μου γράφει τα γράμματα ή καλή μου γειτόνισσα, κι' άλλο να τα γράφω μόνη μου...

Ναί... έχεις δικήν, πρόφερε αναστενάζοντας η άλλη. Αν ήξερα γράμματα στα νειάτα μου, δεν θα ήμουν τώρα μια δυστυχισμένη γεροντοκόρη... Τότε... είχα αγαπήσει, σαν κοπέλλα κι' εγώ είκοσι χρόνων, ένα παλληκάρι, που έφυγε στα ξένα για λίγα χρόνια, να εργαστεί και να κάνει λεπτά. Θα γύριζε, όπως μου υποσχέθηκε να με παντρευτεί και να μ' πάρει μαζί του. Κι' όταν γύρισε με πάρη μαζί του. Κι' όταν γύρισε με πάρη από έξω χρόνια, δεν παντρεύτηκε έμένα... αλλά τη φιλενάδα μου, που μου έγραφε τα γράμματα. Ποιος ξέρει τι έγραφε στον αγαπημένο μου για να τον κάνει να την αγαπήσει... Κι' εκείνη μου διάβαζε τις απαντήσεις, όπως ήθελε για να μην καταλάβω εγώ τι γινόταν... Την άλγεια την έμαθα όταν τον είχα χάσει πιά, όταν παντρεύτηκαν κρυφά κι' έφυγαν μακριά... Αρρώστησα, κι' έφυγα να πεθάνω, τρία χρόνια στο κρεβάτι έκανα, κι' όλο τα έβαλα με τον εαυτό μου για την ξεροκέφαλιά μου, που δεν ήθελα να πατήσω το πόδι μου σε σχολείο, από μικρή, όσο έζυο κι' αν μουδιναν οι γονιοί μου. Θα μού πής τί τα θές τώρα τα γράμματα; Μ' έπιασε μετράκι στην ηλικία που είμαι, να γράφω όσα δεν έγραφα όταν ήμουν νέα!

Και σε ποιόν γράφεις, αφού δεν έχεις κανένα; ρώτησε η γρηούλα.

Η γεροντοκόρη αναστέναζε και πρόφερε:

Στον άγνωστο αγαπημένο, που δεν θα παρουσιαστή ποτέ στη ζωή μου... Έσύ, έγραψες στο γυιό σου;

Όχι ακόμη... Θέλω να του κάνω έκπληξη... Θέλω να του στείλω και το ένδεικτικό, που θα μ'άς δώσουν σε δεκαπέντε μέρες. Έτσι θα με πιστέψει και θα χαρή πιά πολύ...

Η κυρά Χρυσή, η γρηούλα, που με τόση επιμονή έμαθε να γράφει, κρατούσε τώρα το ένδεικτικό που της έδωσαν κι' έτρεχε να φύγει πρώτη ανάμεσα από τις άλλες ηλικιωμένες γυναίκες. Πήγε στο χαρτοπωλείο και διάλεξε ένα χρωματιστό χαρτί κι' ένα φάκελλο και κλείστηκε χαρούμενη σπिति της να γράφει το πρώτο γράμμα στο γυιό της. Δύο ώρες πολεμούσε να κάνει ώραία, στρογγυλά γράμματα, και να βάλει μέσα σ' αυτά όλη την τρυφερότητα της πονεμένης ψυχής της.

«Στά γράφω με το χέρι μου και σε φιλώ γλυκά, η μητέρα σου, Χρυσή».

Έτσι τελείωσε το γράμμα της και τόβαλε στο φάκελλο μαζί με το ένδεικτικό. Στο Ταχυδρομείο βρήκε έναν καλό άνθρωπο που ανέτρεψε από ένα παλιό γράμμα του γυιού της τη διέθυνσή του, σε ξένη γλώσσα. Αυτά δεν τα κατάφερε η κυρά Χρυσή. Και τότε έστειλε συστημένο. Η θελή να είναι σίγουρη, πως θα το λάβει ο γυιός της.

Δεν είπε έπειτα σε κανένα τίποτα. Ήταν το κρυφό μυστικό της, η έκπληξη που έκανε στο γυιό της.

Χαμογελάσε, όμως, και κτύπαζε όλο τον κόσμο με ικανοποίηση, που τα κατάφερε επιτέλους ν' αλληλογραφήσει με το αγαπημένο της παιδί, που ζούσε δεκαπέντε χρόνια τώρα εκεί στην Αφρική. Τώρα πιά ήταν βέβαιη, πως με τα γράμματα της θα τον συγκινούσε να τον φέρει πίσω για να τον δει, έστω και μιά φορά, να τον σφίξει στην αγκαλιά της κι' ας πέθαινε...

Η κυρά Χρυσή είχε βρή τώρα μια νέα απασχόληση. Ρωτούσε τότε τον ένα και πότε τον άλλο, πόσες μέρες κάνουν τα γράμματα για να πάνε στο Βελγικό Κόγκο. Απ' όλους έμαθε πως άργούσαν ότι έπρεπε να περιμένει δυο - τρεις εβδομάδες...

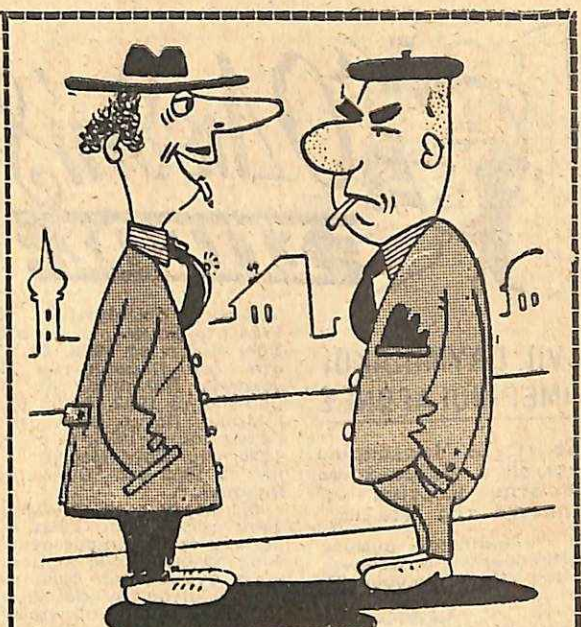
Οι μέρες περνούσαν κι' η ανυπομονησία της όλο και μεγάλωνε. Πέρασε όμως ο καιρός... Τώρα μια αγωνία της έσφιγγε την καρδιά, μα πάλι δικαιολογούσε την άγνοια. Επιτέλους ένα πρώινό δ ταχυδρομίας χτύπησε την πόρτα της. Άρπαξε εκείνη το γράμμα, τσάφισε στην αγκαλιά της κι' έτρεξε στην πολυθρόνα της, κοντά στο παράθυρο για να το διαβάσει.

Έβαλε τα γυαλιά της και το κτύπαξε. Ο φάκελλος έμοιαζε μ' αυτόν που είχε στείλει εκείνη. Τον καλοκτύπαζε μπρος πίσω. Ήταν ο ίδιος! Σταμάτησε η αναπνοή της. Κτύπαζε τα γράμματα. Ήταν σβησμένα με κατι γραμμές! Μα κατι ήταν γραμμένο στα πλάγια μ' ελληνικά γράμματα. Κάποιος είχε γράψει πλάι: «Ο παραλήπτης απέθανε προ δύο ετών».

Η κυρά Χρυσή σταμάτησε ξαφνικά ν' αναπνέει. Το αίμα ανέβηκε απότομα στο κεφάλι της και δεν άνθεξε η δύστυχη στο αναπάντεχο μήνυμα, που της έρχόταν σαν ερωσεία της μοίρας.

Αργότερα, βρήκαν την κυρά Χρυσή πεθαμένη και στο δεξί της χέρι έσφιγγε με τα κοκκαλωμένα δάχτυλα το ίδιο το γράμμα της...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο οικονομική γυναίκα έχω. Χτες που γιόρταζε την τεσσαρακοστή επέτειο των γενεθλίων της, έβαλε μόνο 25 κενά στην τούρτα της...

Απόψε δεν θα με πάρει είδηαι η γυναίκα μου!...

Ο προοιστάμενος: Για να γλυτώσεις από τη γριόνα της γυναίκας σου, κάνε την να καταλάβει πως δεν έχεις ανάγκη από αυξηση!...

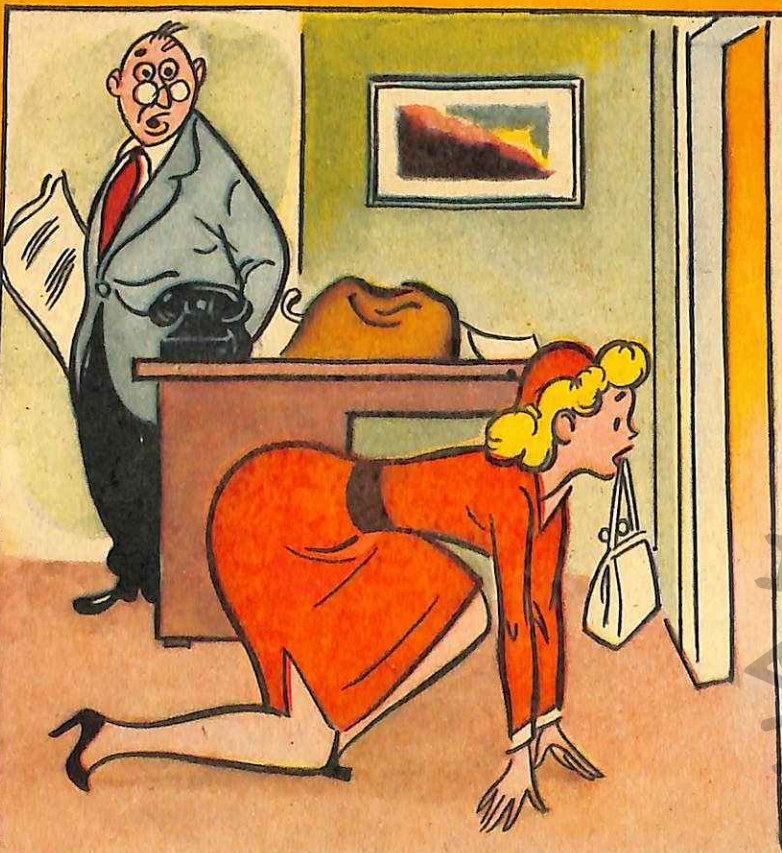
62

Ἡ διάσωσης τῆς Χοντρῆς.

— Μὴν ἀμολύσῃς τὴ γάτα πρὶν δέσω καλὰ τὸ σκύλο!...

Ὁ προϊστάμενος: Μὴν εἰσθε τόσο ριαστική, δεσποινίς Καίτη. Ἐλνε ἀκόμα 6 παρὰ 3 λεπτά!...

— Τί εἶπατε;... Σὰς πέφτει φαρδύ: